

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LANETLİ

Bir Never After Kitabı

EMILY MCINTIRE

Yazar Hakkında

Emily McIntire, *Never After Serisi* 'yle uluslararası tanınan, Amazon'un en çok satan ilk 15 yazarından biri olarak en sevdiği kötü karakterlere mutlu sonlar veriyor. Küçük kasaba kurgularından karanlık romantizm kurgularına kadar farklı türlerde yazarak kendini belli bir türle kısıtlamıyor. Ama tüm kitaplarının ortak noktası içten ve derin aşklar. Yazmadığı zamanlarda onu Hogwarts'tan gelen kayıp mektubunu beklerken, ailesiyle vakit geçirirken ya da güzel bir kitabın sayfaları arasında kaybolmuşken bulabilirsiniz.

LANETLI

EMILY MCINTIRE

LANETLİ

EMILY MCINTIRE

Özgün Adı: Wretched

Çeviren: Büşra Tekin

Editör: Sude İler

Redaksiyon: Dila Öz

Düzeltili: Meryem Çelikten Çağlar

Son Okuma: İrem Küçük

Kapak Tasarım: TRC Design

Kapak Uygulama: Şeyma Kırbaş

Sayfa Tasarım: Gülnur Ermiş

Basım Tarihi: Temmuz 2023

ISBN: 978-625-6943-56-8

Yayınevi Sertifika No: 30492

© Türkçe Yayın Hakları 2023 Ren Kitap

Copyright © 2021 Emily McIntire

Bu kitabın Türkçe yayın hakları United States, Sourcebooks, LLC. & Kesim Ajans tarafından Ren Kitap Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

www.sourcebooks.com

Ren Kitap

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.

Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Kat:2 D:8

Zeytinburnu/İstanbul - Tel: 0212 641 34 76

Baskı:

My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok.

No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0 212 674 85 28 mymatbaa34@gmail.com

Sertifika No: 47939

www.renkitap.com

LANETLİ

EMILY MCINTIRE

ÇEVİRİ: BÜŞRA TEKİN

Emily McIntire

Emily McIntire, Never After Serisiyle uluslararası tanınan, Amazon'un en çok satan ilk 15 yazarından biri olarak en sevdiği kötü karakterlere mutlu sonlar veriyor. Küçük kasaba kurgularından karanlık romantizm kurgularına kadar farklı türlerde yazarak kendini belli bir türle kısıtlamıyor. Ama tüm kitaplarının ortak noktası içten ve derin aşklar. Yazmadığı zamanlarda onu Hogwarts'tan gelen kayıp mektubunu beklerken, ailesiyle vakit geçirirken ya da güzel bir kitabın sayfaları arasında kaybolmuşken bulabilirsiniz.

Büşra Tekin

İstanbul Yeni Yüzyıl Üniversitesi'nin Mütercim Tercümanlık bölümünden mezun olduktan sonra bir süre İngilizce öğretmenliği ve yeminli tercümanlık yaptı. Fakat her zaman hayalini kurduğu mesleğe yönelmeyi tercih ederek, yayıncılık sektörüne hızlı bir giriş yaptı. Editörlük ve çevirmenlik alanındaki mesleki eğitimlerinin de etkisiyle çeşitli yayınevlerinde sevilen kitapların çevirileri üzerine çalışmaya devam etmektedir.

Yanlış anlaşılanlar için.

*“Bir kalbin değeri, ne kadar sevebildiğınle değil
ne kadar sevildiğınle ölçülür.”*

L. Frank Baum, Oz Büyücüsü

ÇALMA LİSTESİ

“Natural” – Imagine Dragons

“Teeth” – 5 Seconds of Summer

“Genius” – LSD ft. Sia, Diplo, Labrinth

“Ruin My Life” – Zara Larsson

“Fire on Fire” – Sam Smith

“I Don’t Wanna Live Forever” – ZAYN, Taylor Swift

“Don’t Speak” – No Doubt

“Crying Over You” – The Band CAMINO ve Chelsea Cutler

“If I Killed Someone For You” – Alec Benjamin

“Over the Rainbow” – Israel Kamakawiwo’ole

YAZARIN NOTU

Lanetli, karanlık bir romantizm kitabı olmakla beraber yetişkinlere özgü bir peri masalıdır.

**Fantastik bir kitap ya da var olan
bir hikâyenin uyarlaması değildir.**

Ana karakterimiz masallarda “kötü” olan o kişi. Karakterin günahlarından af dilediği ve kendinizi güvende hissedebileceğiniz ya da kötünün kahramana dönüşeceği bir kitap okumak istiyorsanız, aradıklarınızı bu sayfalarda bulamayacaksınız.

•

Lanetli’de tüm okur kitlelerine uygun olmayan yetişkin içerik sahneleri bulunmaktadır. Değişken bir ölçekteki bu karanlık romantizm, kimileri için zifiri karanlık olsa da bazıları için açık gri olabilir.

Okurun bunu göz önüne alması tavsiye edilir.

Kitaba direkt başlamanızı **ŞİDDETLE** önersem de
eğer detaylı uyarıları incelemek isterseniz
www.EmilyMcIntire.com sayfasını ziyaret edebilirsiniz.

GİRİŞ

Evelina (E-va-li-na)

On Yedi Yaşında

Keder tuhaf bir şeydi.

Bu dünyada insanların anladığını iddia ettiği ama buna rağmen bir külfetmiş gibi davrandığı tek histi.

"Zaman tüm yaraları iyileştirir, Evie."

Beni bağışlayın.

Zaman hiçbir şeyi iyileştirmezdi. Sadece sorunun daha çok büyüüp iltihaplanmasına ve çürütmesine olanak tanırdı.

Oturduğum yerde kımıldandığımda eski, ahşap sıra bacaklarımı çizerek irkilmeme sebep oldu. Hâlâ hayatta olan ablam Dorothy, bana doğru ters ters bakarken hareketim yanlış türden bir ilgi çekecek mi diye bekliyordu. Sanki odadaki tüm bekar adamlar *çoktan* onu görebilmek için bakmıyorlarmış gibi.

Kalabalığa doğru döndüğünde, tepeden at kuyruğu yaptığı harika kahverengi saçları sallandı. Papazın, hiçbir şey bilmediği şeyler hakkında homurdanmasını dinliyordu. Yaratılan hatıralardan ve hayatın unutulmamasından bah-

sediyordu. Ancak *benim* gözlerim, ablamdaydı. Onda ve o aptal, canlı kahverengi saçlarında...

Ellerim, uzanıp o tutamları yumruklarımın arasına alarak kökünden koparana kadar çekme iç güdüsüyle kaşınıyordu. Bunu yapmak yerine ellerimin üzerine oturdum. Dorothy'yi her ne kadar boğmak istesem de bu, onunla ilgili değildi. Bugün değildi.

Bugün, Nessa'yla ilgiliydi.

Nessa bana her zaman dürtülerimin kölesi olduğumu söylerdi. Bu yüzden en azından onları bastırmaya çalışabiliirdim. Ne de olsa bu, *onun* anma töreniydi.

O tuhaf his tekrar boğazımda yükseldi.

Keder.

Bazen okyanustaki dalgalar gibi hareketli, bazen de taştan oyulan heykeller gibi durgundu. Şu andaysa kaya gibi sertti ve göğsümün ortasında ağır bir şekilde oturuyordu.

Kendimi toplamaya çalışırken yanağımı ısırdım.

Babam boğazını temizlediğinde bakışlarım ona döndü. Dorothy'nin diğer tarafında oturuyordu, parmaklarından başlayıp tişörtünün kollarının altında kaybolan dövmelerine baktım. Ara sıra daha iyi incelemeyi deneyip anlamlarıyla ilgili gizli ipuçları bulmaya çalışırdım. İçlerinden biri, beni temsil ediyor mu merak ediyordum. Büyük ihtimalle son sekiz yıldır, altıya sekizlik hapisane hücresinde sıkılmış ve tenini mürekkebe bulamak istemişti.

Gözünün ucuyla bana baktı. Kolunu Dorothy'ye dolayıp başını omzuna yaslariken yorgun, açık kahverengi gözlerine hüznün yayılmıştı. Bu canı yanan ifadenin, Nessa'nın kaybı için mi yoksa kendisinin kaybettiği bunca yıl için mi olduğuna emin değildim. Belki ikisi de değildi.

Aslında pek önemi de yoktu.

Onsuz bir hayat kurmuştuk ve şimdi geri dönmüş, aptalca hatalar yaparak ailesini yalnız bırakmamış gibi davranıyordu.

Bugün sıcaktı. Kinland, Illinois'de yazın ortası dayanılamayacak kadar sıcak olmasa da şu an diri diri yanıyor-muşum gibi hissediyordum. Gözlerimi odada gezdirerek rastgele kazınmış baş harflere ve açık renk ahşap sıralar-daki lekelerle baktım. Resimli camlardan ışıldayan renkler parlak zemine yansıyor-du.

Töreni, gelecek kadar umursayan insanların kafalarını sayarken uyuklayanları ve hayatımdaki en önemli insanın anma töreninde birbirleriyle dedikodu yapmayı her nasılsa uygun bulanları atlardım.

"Hepsinin de ötesinde," diyen papazın sesi düşünceleri-mi bölerek katedralin yüksek kemerlerle çevrili tavanında yankılandı. "Nessa Westerly bir aile kadınıydı. İnanç kadınıydı. *Onun* her şeyden çok sevdiği... kardeşi dışında kim-se ona karşı beslediği sevgiden bahsedemez."

Kalbim, göğsümde teklerken tırnaklarımı, ortadan ikiye kırılacaklarmış gibi hissedene dek bacaklarımın altındaki ahşaba bastırdım. *Konuşmam gerektiğini bilmiyordum.* Yine de Nessa benim için bir abladan daha fazlası olduğu için bunu yapacaktım. Benden on yaş büyük, oldukça da zeki biriydi. Beni dokuz yaşından beri, babam bir nakliye uçağının arkasında on kilo kokainle bulunduğundan beri büyütüyordu. Dürüst olmak gerekirse, benimle bundan çok daha önce ilgilenmeye başlamıştı. Artık burada olmadığı için ne halt yiyeceğimi düşünürken boğazım şişmeye başladı.

Annemin o iğrenç yüzünü ortaya çıkarıp çıkarmayacağına dair bir düşünce zihnimden geçti. En büyük kızının öldüğünü ya da sevdiği –sonra terk ettiği– adamın özgür olduğunu biliyor muydu acaba? Bu düşünceyi aklımdan atarak onun öldüğüne hatta çürüdüğüne inanmaya çalıştım. Babam hapse atıldığında annem de hak ettiği cezayı bulmuş olmalıydı.

Dorothy'ye tekrar yandan bir bakış attım. Mendille gözlerinin altını sildiğini fark ettiğimde gözlerim kısıldı. Sanki üzölmeye hakkı varmış gibi... Nessa'dan nefret ederdi.

Doğruyu söylemek gerekirse, benden de nefret ederdi ama ablamıza karşı daha farklıydı. Daha dengesizdi. En başta bu, saf kıskançlıktı. Nessa en büyüğümüzdü, en güzelimizdi. Basit bir şekilde var olarak bile herkesin dikkatini çekiyordu. Dorothy'yse... ikinci en iyiydi. En güzelinden bir ortanca çocuk sendromuydu.

Babam tutuklandığında Nessa'ya son sözleri *kendisini gururlandırmasını* istemek olmuştu. Dorothy'ye ya da bana tek kelime etmemişti. Dorothy o andan sonra değişti. Kıskançlığı, nefrete; karakteriyse sert bir çocuktan, köklü baba sorunları yaşayan “ideal” bir kadına dönüştü.

Kendi rolünü o kadar iyi oynuyordu ki mükemmel bir aktris olabilirdi.

Bu hatıraları düşünürken derin bir nefes alarak kalkmak için harekete geçtim; ama ben daha bacaklarımı doğrultmadan Dorothy sıradan kalkıp koridora çıkarak beni geri itti. Bana varla yok arası bir bakış attı, onun kürsüye çıkışını izlerken gözlerim yanıyordu. *Kahrolası* kahverengi at

kuyruğu sallanırken parlak gümüş rengi topuklu ayakkabıları ahşap zemine çarpıyordu.

Ayaklarına odaklanırken dişlerimi o kadar sıkı sıkımsıttım ki azı dişlerim acıyordu.

Nessa'nın ayakkabılarıydı.

Tanrım, nasıl da bir sürtüktü ama.

Evet... Keder tuhaf bir şeydi.

Ama öfke de öyle.

Ve ben *öfkeliydim*.

Kendini öldürttüğü için Nessa'ya öfkeliydim.

Ve onu öldürdüğü için Dorothy'ye öfkeliydim.

BÖLÜM 1

Nicholas

Yedi Yıl Sonra

“Onun adı ne?”

Seth’e ters ters bakarak koyu renk sakallarını taramasını izledim.

“Yüzündeki o boktan şeyle hiçbir kadının sana yaklaşmayacağını biliyorsun, değil mi?”

Bana sırtıttı. “Kadınlar bu boktan şeye bayılıyor. Konuyu saptırıyorsun.”

“*Hangi* kadınlar?”

“Senin güzel kıçının geride bıraktığı hepsi.” Göz kırparak yerinden kalktı ve ceketini aldı. Ten rengi deri, koyu renk tenini tamamlıyordu. Ceketini kalçasındaki tabanca kılıfının üzerine doğru örttü. “Gerçekten bana söylemeyecek misin?”

Omuz silkerek sandalyemde döndüm. İki yanımdaki kabin duvarları beni sıkıştırıyordu. “Hatırlamıyorum.”

“Tipik.” Seth dudak büktü.

Göğsümde bir kahkaha yükseldi. “Kız anlaşılmayı biliyor. Sikiştik. Evlenme teklifi etmedim.”

Başını iki yana salladı. “Kimsenin seninle bir geceden daha fazlasını geçirmeyi düşünecek kadar aptal olduğunu sanmıyorum, ahbab.”

Göğsüm gerilirken zorla sıırttım. Söylediği yanlış değildi. *İstesem* bile bu meslekte ilişkiye yer yoktu. Narkotik ajanı olmanın riskleri vardı. Ablamı güvende tutmak bile benim için yeterince zordu. Diğer herkes ilgimi çekmeyen bir yükten ibaret olurdu.

“Peri masallarında uydurulan bir duyguyla hareket etmeyi reddettiğim için bana kızamazsın.”

Tek kaşını kaldırdı. “Bu halt da ne anlama geliyor?”

“Aşk.” Omuz silktim. “Sahte. İnsanların, sanki daha fazlasıymış gibi davrandığı kimyasal bir tepkiden ibaret.”

“Sen ne diyorsan, adamım.” Seth güldü. “Bir şeyler atıştırmak ister misin?”

Gri masalarla süslenen uzun koridora baktım, ortasında pis mavi bir halı seriliydi. “Yok, Şef beni görmek istiyor.”

Seth, bakışlarımı takip ederek Chicago bölge amiri Ajan Galen’in kapısına baktı. “Ne için?”

“Muhtemelen yine bir bakıcılık görevidir. Beni gerçek bir davaya vermesinin üzerinden Tanrı bilir ne kadar zaman geçti.”

Dudağının kenarı kıvrıldı. “Belki de adamın kızını becermemen gerekiyordu.”

İnleyerek ellerimi yüzümde gezdirdim. “*Bir* kerelikti, ki onun kızı olduğunu da bilmiyordum.”

Seth kahkaha attığında kaşlarımı çatıp masamdaki kalemlerden rastgele birini onun kafasına attım. Dürüst ol-

mak gerekirse, talihsizliğimden keyif aldığı için ona kaba davranıyordum.

Odanın ön tarafında bulunan Şef'in ofis kapısı açıldığında ikimiz de sese doğru döndük. Seth kahkaha atmayı kesip boğazını temizleyerek kendine çekidüzen verdi. Ona bakıp sırttım.

Korkak.

Şef'in tek olayının ısırmak değil havlamak olduğunu kaç kez söylersem söyleyeyim yine de patronumuzdan korkuyordu. İkimiz de neredeyse on yıldır burada ajandık ama buna rağmen okuldan yeni mezun olmuş ve pozisyonunu kaybetmeye korkuyormuş gibi davranıyordu. Yine de herkesi saha ajanı yapmıyorlardı, bunun için çalışmanız gerekiyordu. İşimi bu kadar sevmemin sebeplerinden biri de buydu. Hiçbir şey size öylece verilmiyordu. Gizli işler yürütürken dünyada yarattığım farkı *hissedebiliyordum*. Sokaklardan çekip aldığımız her şerefsiz uyuşturucu taci-riyle birlikte, kendi ailemi yüzüstü bıraktığıma dair hissettiğim suçluluk duygusu hafifliyordu.

"Woodsworth."

Galen'in sesi tersti. Yerimden kalkıp ofisine doğru ilerlerken Seth'e göz kırptım. Şef'in bakışları, her adımında beni yakıyor gibiydi. Benden nefret ettiği, kendi bölgesinden gitmemi, böylece hayatından da uzaklaşmamı istediği sır değildi. Ancak kişisel duygularına rağmen ben, bu iş için yaşayıp nefes alıyordum ve işimde en iyisiydim.

Masasının karşısındaki sert gri sandalyeye oturduğumda bakışlarım karısının ve üç kızının olduğu aile portrelerinde gezindi. Harika yanık teniyle gülümseyen Samantha'yı ve

kız kardeşinin omzuna sardığı kolunu fark ettiğimde aletim sertleşti.

Seth'e yalan söylemiştim. Onun, Şef'in kızı olduğunu biliyordum. Sadece sikimde olmamıştı. Beni faal bir soruşturmadan alıp masa başı görevine verdiği için hak ettiğini bulmuştu.

Şef yanımdan geçerken boğazını temizledi. Gözlerini kısarak fotoğraf çerçevesi tamamen yüz üstü olana kadar çerçeveyi indirdi. Dudağımın kenarı kıvrılrsa da bunu bastırarak havaya yayılan bıkkınlığa adapte oldum.

Parmağını bana doğru salladı. "Ona bakma, seni küçük pislik."

Gülerek teslim olmuşçasına ellerimi kaldırdım. "Benim hatam, Şef."

Kaşlarını çattı. "Ben senin amirininim, kahrolası şefin değil. Özrünün de hiçbir önemi yok."

"Siz, kalbimin şefisiniz. Siz mutlu değilseniz ben de değilim." Bir elimi göğsüme bastırırken sırtıyordum. "Hadi ama. Üzgün olduğumu söyledim. Daha ne yapabilirim ki?"

Kararan gözlerini kıstı. "Zaten yapman gerekenden *fazlasını* yaptın."

Tekrar sandalyeme yaslandım. "İstemediği hiçbir şeyi yapmadım."

Sert bir çarpma sesi odaya yayılırken Şef'in, masasının üzerine inen parmakları kasılıyordu. "Kovuldun."

Omuz silkerek ellerimi sandalyenin kollarına koydum ve yerimden kalktım. "Tamam o zaman."

"Otur yerine. *Sikeyim*." Elini kel kafasında gezdirerek derin bir nefes verdikten sonra yerine oturdu. "Tanrım, senden nefret ediyorum," diye homurdandı.

Tek kaşımı kaldırdım. “Bunu bir astına söylemeye iznin var mı?”

“Senin için bir görevim var.”

Bu dikkatimi çekmişti işte. Oturduğum yerde öne doğru kayarken yüzümdeki keyifli ifade silindi.

Sonunda.

“Hiç Kinland’a gittin mi?” Bir karton dosya fırlattığında, ağır dosyanın masaya çarpma sesi kulaklarımda yankılandı. Yan tarafından birkaç tane siyah beyaz takip fotoğrafı çıkmıştı.

Uzanarak fotoğrafları aldım.

“Evet, birkaç kez,” dedim soğukkanlı bir şekilde. Anemin, beni ve ablamı Chicago’dan Kinland’a götürürken geçen iki saatlik yolculukları düşündüğümde içimin sızlamasına odaklanmamaya çalışıyordum. “Uzun zamandır gitmiyorum. Çocukluğumdan beri.” İlk kelimeyi söylerken sesim biraz çatladı, huzursuzluk boynuma sarılıyordu. Boğazımı temizleyerek fotoğraflara baktım. Birinde tırı boşaltan insanlar vardı. Diğerinde arkaya yatırdığı gri saçlarıyla yaşlı bir adam vardı, parmaklarından boynuna kadar dövmeiydi ve yanındaki adama sırtıyordu. “Bu kim?”

“O, Farrell Westerly. Daha önce duydun mu?”

Başımı iki yana salladım.

“Alelade sabıka kaydı olan safkan İrlandalı Amerikan. Gilyken Cezaevi’nde sekiz yıl geçirdikten sonra iyi hâlden şartlı tahliye almış. Son birkaç yıldır ortaya çıkıp duruyor. Adam *her yerdeymiş* gibi görünüyor.”

Sırttım. “Cezasını çekmiş bir mahkûm mu?”

“Hepsi öyle değil mi?” Şef somurttu. “Kinland’ın dışın-

da bir operasyon yürütüp sokakları yeni bir bokla dolduruyorlar.”

Gerildim. Bu “yeni” bokun adı Uçan Maymun’dü. Sokakları ele geçiriyordu. Diğer türdeki eroirlere benziyordu ama onlardan *değildi*. İnanılmaz popülerdi, bu da taklitçilerinin her yere yayılıp ürünü taklit etmeye çalışacakları ve başarısız olacakları anlamına geliyordu. Tüm bunların sonu, taklit edilmiş uyuşturucudan aşırı doz alınmasından kaynaklanan daha fazla ölümle bitecek demektir.

Gözlerimi kısarak fotoğraftaki iki adama daha yakından baktım.

“Yoksa bu...”

“O.”

Bir nefes vererek arkama yaslandım. Açık kestane rengi saçları, iri yarı vücudu olan bu adamı tanıyordum. “Ezekiel O’Connor.”

Fotoğrafları tekrar masaya bırakırken midem ekşidi. Ezekiel, bizim camiada iyi bilinirdi. Babası Jack O’Connor’ın, Şikago’nun İrlanda çetesinin kralı olarak adı çıkmıştı. Gaddar bir adamdı. Ancak bu yıllar önce Jack’in gücü ellerinden alınıp, *sayısız* suçtan hapis yatarken öldürülmesinden önceydi.

“Öyleyse o zaman... bilgi toplamamı mı istiyorsun?”

Gözlerini kıstı. “İçeri sızıp tedarikçilerini bulmanı istiyorum. Eğer başındaki kişiye ulaşırsak gerisini de indiririz. Kariyerimin en iyi zamanlarını, İrlanda çetesi yeni bir mekân ve yeni yüzlerle tekrar filizlensin, her şeyi tekrar ele geçirebileceklerini düşünsünler diye peşlerine düşerek geçirmedim.”

Kaşlarım havalandı. “Gizli görev mi?”

“Şaşırdın mı?” Başını eğdi.

Anlık bir adrenalin dalgasıyla ellerim titredi. “Uzun zaman oldu.”

Homurdandığında kalın kaşları alnının ortasında kırıksıklık oluşturacak kadar çatıldı. “Buna hazır olmadığını mı söylüyorsun?”

Midem çalkalanırken doğruldum. “Delirdin mi? Bunu kimse benim gibi yapamaz, ki sen de bunun farkındasın Şef.”

Bilgisayarının yan tarafına uzanarak fotoğrafı aldıktan sonra önüme bıraktı. Fotoğraf bir kadına aitti. Parlak kahverengi saçları tepeden at kuyruğu yapılmış, marka kıyafetler giyen *güzel* bir kadındı. “Bu Dorothy Westerly, Farrell’ın kızı. Dedikodulara göre adamın zayıf noktasıymış. İçeri girdiğinde, kızla yakınlaşmaya çalış. Konuşacaktır.”

İçime bir şaşkınlık yayıldı. “Neden kız?”

Dudaklarının kenarı küçük bir gülümsemeyle kıvrılırken sandalyesine yaslandı. “Güzel kız evlatlara karşı bir olayın yok mu?”

BÖLÜM 2

Evelina

Ayakkabımda kan lekesi vardı.

Lanet olsun.

Topuklu çizmemin aşınmış siyah derisine dikkatle bakarken gecenin kalanını bu boktan kulüpte, ayakkabılarıma bulaşan ölü adamların uzuvlarıyla geçirmek zorunda kaldığım için midem öfkeyle geriliyordu.

Umarım bu, musallat olmak için geri geleceği anlamına gelmiyordur.

“N’aber, suratsız?” diye sordu en yakın –ve tek– arkadaşım Cody. Yanımdaki bara doğru yaslanırken genişçe sırtıyordu.

Bakışlarımı yukarı kaldırıp elimi göğsüme yasladıktan sonra kaşlarımı kaldırdım. “Ben suratsız değilim.”

Başını geriye atıp şen şakrak bir kahkahayı dudaklarımdan dökerken sarı saçları zıplıyor gibiydi. “Sen yüzde yüz karamsarsın.”

İçki almak için arkasında toplanan insan kalabalığına bakarak omuz silktim. “Ben gerçekçiyim. Arada fark var.”

“Aşırı sıkıcı oluyorsun.” Gözlerini devirdi. “Bu yüzden mi beni dışarı sürükledin? O sahte saçla az da olsa gevşersin diye düşünmüştüm. Sarışınların daha eğlenceli olmaları gerekiyor.”

Dişlerimi sıkarken badem biçimindeki tırnaklarımla ahşap bar tezgahında ritim tutuyordum. Yaptığım siyah manikür ruh hâlimi yansıtıyordu. Burada, Chicago’da, olmamın tek sebebi babamın yoluna birileri her çıktığında olduğu gibi talihsiz görevi yerine getirmek zorunda olmamdı. Bir ders verilmesi gereken *aptalın* tekinin izini sürmekle görevlendirilmiştim. Sarı peruğu kafama yapıştırmış, renkli kontakt lensleri güvende olmak için takmıştım. *Eğlence* için değil.

“Bir *shot* ister misin?” diye şansını denedi tekrar. Gözlüklerinin ardında yarı yarıya gizlenen kaşlarını oynattı.

“Ben içmem.”

Kelimeler, istediğimden daha sert bir şekilde dudaklarımdan dökülmüştü ama gözlerimin arasında büyüyen bir baş ağrım vardı. Ayrıca, bu sabah *şerefsizin* teki ailemin işini meşru göstermek için çalıştığım sırada beni böldüğünden dolayı aşırı öfkeliydim. Aslında çok da alakalı sayılmazdı...

Tekrar kurumuş kan lekesine baktım.

Kaşlarını çattı. “Ne zamandan beri?”

İç çekerek bir elimi, omzumdan dökülen kalın telli, beyaza çalan sarı saçlarda gezdirdim. “Çok uzun zamandan beri, Cody. Bilmiyorum. İsa aşkına, sürekli beni sorguya çekmeyi mi planlıyorsun? Sadece annenin evinden çıkmaya yardım etmek istedim.” Omuz silktim. “Tüm vaktini bilgisayar ekranlarına bakarak geçirmek dışında bir şeyler yap.”

Gözlerini kırıştıtarak bana baktı.

"Tamam," dedi sonunda. "Gidip dans edeceğim. Emebileceğim güzel, kalın bir sik bul." Tüm gece boyunca ilk kez gülümsemem ortaya çıktığında bana göz kırptı. "Buraya gerçekten ne için geldiysen onu bitirdiğinde sen de aynısını yapmalısın. Belki iyi bir düzüşme, kıcına sopa girmiş gibi durmaktan seni kurtarır."

Elimle ona gitmesini işaret ettikten sonra arkamı döndüm. Barmen bana doğru yaklaşıp gülümserken midem kasıldı. *Görmek için gönderildiğim adam.*

"Hâlâ içecek bir şey istemiyor musun?" diye sordu.

"Ne istediğimden emin değilim." Kirpiklerimin altından ona bakarken kendimi zorlayarak muzip bir şekilde gülümседim. Bir yalandı, tabii ki. *Bizim* ürünümüzün bir taklidini satıyor mu diye görmek için gönderilmiştim.

Mavi gözleri parladı. "Favorin yok mu?"

Onun hareketlerini taklit edip bara yaslanırken dekoltemi yukarı doğru itmeye özen gösterdim, böylece ona iyi bir manzara sunuyordum. "Aslında içmekle pek ilgilenmiyorum, anlarsın ya. Sanırım ben şeyi tercih ederim... *uçmayı.*"

Bakışları, gözlerimden kabaran göğsüme doğru inerken bu kadar tahmin edilebilir olduğu için tiksintimi bastırma-ya çalıştım. Doğrusu, o kadar çekici bile değildim. Özellikle, ablamın narin yüz hatlarıyla kıyaslanınca hiç çekici değildim ama erkeklerin yüzüne bir çift meme fırlattığınızda bedenlerindeki tüm kan, beyinleri yerine siklerine hücum ediyordu.

Dudaklarını yaladı.

"Sadece iyi zaman geçirmeyi severim." Başımı yana

eğerek uzun tırnaklarımla bar tezgahında ritim tutmaya devam ettim. "Sen sevmez misin?"

Omzuna kirli beyaz bir bez attıktan sonra dirseğini barın köşesine yasladı.

"Andrew!" diye bağırdı bir ses. Adamın dikkati elinde boş tepsi ve yüzünde kızgın bir ifadeyle bekleyen garsona döndü. "Dostum, içkilerimi alabilir miyim?"

Yüzünü buruşturarak tekrar bana baktıktan sonra parmaklarını barın tezgahına vurdu. "Hiçbir yere gitme. Tam senlik bir şeyim var."

Arkasını döndüğü anda ifademin dağılmasına izin verdim. Bir bardak altlığı alarak elimde döndürmeye başladım. Ayakkabımın ucundaki lekeyi silmek için soda ve peçete istemekten bir adım gerideydim.

Fark edilebilir değildi ama beni *rahatsız ediyordu*.

"Çok çabalıyorsun."

Başımı çevirip bakışlarımı, keskin çene hattı ve açık yeşil gözleri olan adama diktim. Tek kaşımı kaldırdım. "Affedersin?"

Adam, sırtıp birasından bir yudum aldıktan sonra tezgâha yaslanırken dolgun dudaklarının kenarlarında gamzeler belirdi.

Alayla baktığım bu adamın beni rahatsız etmeye karar vermiş olmasına öfkelenmişim ve midemin kasılmasına sebep olacak kadar çekici olduğu için daha da öfkeliydim. "Kime göre çok çabalıyorum?"

Boğazı aşağı yukarı hareket ederken bana yaklaştı. Elini kısa ve hafif kıvrıkcık kahverengi saçlarında gezdirdiği sırada bir tarçın kokusu burnuma doldu. Gözlerim, onun ha-

reketini takip ettikten sonra siyah deri ceketiyle koyu renk kot pantolonuna indi.

“Eğer istersen benim üzerimde pratik yapabilirsin,” diye devam etti barmeni işaret ederek. “O gelmeden.”

Başımı yana eğdim. Bana asılıyor mu yoksa benimle alay mı ediyor anlamaya çalışıyordum. “Vay be, ne teklif ama.”

Omuz silkti. “Paylaşımçı bir ruh hâlindeyim.”

Normalde olsa benim alanıma giren birine karşı iyi tepki vermezdim. Ancak bu adam ilgimi çekmişti. Ayrıca ateşliydi ve ben de açıkça azmıştım. Boşalmamı sağlayacak kadar uzun süre tolere edebileceğim birini bulmak zordu.

Elimi uzatarak parmaklarının arasındaki birayı kavradım ve dudaklarıma götürüp küçük bir yudum aldım. Bu tattan rahatsız olduğumu gizleyerek yutkunduktan sonra dilimi, dudaklarımda gezdirdim. Genelde orada olan *piercingi* hissetmemek garipti. Ancak anonim kalmam gerekirken dil *piercingi* gibi tanınabilir bir şey takmak iyi olmazdı.

Ayrıca yalan söylemiyordum. Ben içmekle *ilgilenmiyordum*.

“Bu güzel bir haber.” Tabureden kalkarak göğsüm, onun gövdesine degecek kadar yaklaştım. Yavaşça uzanıp dudaklarımı çenesinin etrafında varla yok arası gezdirirken nefesi kesikti. “Çünkü ben de alıcı bir ruh hâlindeyim.”

Geri çekildiğimde gözleri parladı ve ardından yüzüne harika bir gülümseme yayıldı. “İlgi çekicisin.”

“Sen de sinir bozucusun,” diye cevap verdim.

Güldü.

Göğsüm sıkıştı ve kaçmak isteyen o sırtımayı gizlemek için dudakımı ısırdım. Başımı iki yana salladım.

“Adın ne?” diye sordu.

Ona baktım. “Ne yapacaksın?”

“Bu çok doğal. Adam barda çekici bir kadın görür ve onu daha iyi tanımak ister.” Elini uzattı. “Ben Nick.”

Kollarımı kavuşturarak eline baktım. “Beni gizlice takip edebilmek için ismimi öğrenmeye çalışmadığını nereden bileceğim?”

“Bu küstahça.”

“Öyle mi? Pekâlâ, burada yalnız başına bir kulüptesin, rastgele kadınlara asılıyor, isimlerini soruyorsun. Hiç *Dateline** izlemedin mi, Nicholas?”

Dans pistini işaret etti. “Burada yalnız *değilim*. Ve ismim Nick.”

Bakışlarımı işaret ettiği yere, pistin ortasında rastgele bir kadınla dans eden diğer çekici adama çevirdim.

“O, arkadaşım Seth. Bugün, şehirden uzaklaşmamı sağlayacak yeni bir işe girdim. Anlayacağın, son bir kez ‘kutlama’ yapıyoruz.”

“Gidiyor olsan muhtemelen ben de bunu kutlardım.”

Kahkaha atarak içkisinden bir yudum daha aldı. Tam olarak benim içtiğim yerden içiyordu. Dilini uzatarak dudaklarını yalarken bir an olsun gözlerini benden ayırmadı. Kasılıyordum, tüm sıcaklık bacaklarımın arasına ilerliyordu.

Beni bu kadar etkilemesi tiksindiriciydi.

“Dinle, bu her neyse,” diyerek elimle ikimizi işaret ettim, “Buna vaktim yok. Ya sadede gel ya da başkasını bul. Eminim pencerelerini gözleyebilmen için sana seve seve kişisel bilgilerini verecek bir sürü çaresiz kadın vardır.”

* Bir Amerikan televizyon haber programı –çn.

Kadehini bırakarak yaklaşımdan önce arkama bakıp ardından eğildi. Dudakları, yanağıma imkânsız bir şekilde yakındı. Nefesim kesilirken, kalbim göğsümde deli gibi atıyordu.

“Senin peşine düşmek istemiyorum, güzel kız.” Bir tutam saç kulağımanın arkasına itti. “Seni becermek istiyorum.”

Ah.

Sıcak ve kötü bir his içime yayıldı. Bu herif tehlikeliydi. Kaldıramayacağım bir dikkat dağınıklığıydı. *Yine de...* Barmen Andrew’e baktığımda işten çıkmasına hâlâ en az birkaç saat olduğunu fark ettim. Biraz eğlenmenin zararı olmazdı, ayrıca neden kendimi ödüllendirmeyecektim ki? Üstelik ilgi odağı olmaya alışık değildim. Genelde karanlık köşelerde gizlenir, gölgelere karışmak için elimden gelenin en iyisini yapardım. Bu, ablam Dorothy’yi izlememi, yıllardır düşündüğüm şeyi kanıtlayacak şekilde kusursuz kişiliğinin kendisini ele vereceğini görmemi kolaylaştırıyordu. O, Nessa’yı öldürmüştü.

Bu değişiklik beklenmedik bir şekilde hoştu.

“Pekâlâ...” Parmaklarımla barda ritim tutarken *Nicholas’ın* bedenimde gezinen bakışlarının sıcaklığını hissedebiliyordum. “Bu eğlenceli olur ama önce tuvaleti kullanmalıyım. Eğer senin için neyin iyi olacağını biliyorsan beni takip etmezsın, takipçi.”

Sanki gülümsemesini engellemeye çalışıyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı ve başını eğdi.

Dürüst olmak gerekirse yine de beni takip etmesini bekliyordum. Ancak dans pistinde ve dar koridorlarda ilerler-

ken, bir düzine yapış yapış terli bedeni ittiğim sırada onu hiçbir yerde bulamadım.

Böylesi daha iyi.

Kadınlar tuvaletinin kapısını çekip içeri girdim. Küçük bir tuvaletti. Duvarlarında siyah beyaz fayanslar vardı ve yalnızca iki bölmesi vardı. İlerleyip iki bölmeye de alttan bakarak içeride kimsenin olmadığından emin oldum. Ardından lavaboya yaklaşıp kollarımı köşesine dayadım ve derin bir nefes verdim.

Kapı bir anda açılıp kapandığında kalbim boğazımda atmaya başladı. Gardımı alırken kapı kilitlendi. Arkamı dönüp Nicholas'ın bakışlarıyla karşılaştığımda heyecanla gerildim. Karanlık gözleri üzerimde geziniyordu. Başını yana eğerek siyah deri ceketini çıkarttı ve lavabonun tezgahına fırlattı. Tuvalet duvarının pis fayanslarına yapışana kadar geri çekilsem de o, bedeni benimkine yaslanana dek durmadı. İçimde büyük bir heyecan kol geziyordu.

"Beni takip edeceğini biliyordum." Gözlerimi devirdim. "Tahmin edilebilir birisin."

Elini uzatıp saçımdan geçirerek çektiğinde parmaklarının gerildiğini hissettim. Boynum geriye doğru eğilirken beni, gözlerine bakmaya zorluyordu.

Yüce İsa.

Kalbim hızlandı. Peruğu tutturmak için kullandığım yapıştırıcının işe yaramasını umut ediyordum.

"Belli ki benim için neyin iyi olacağını bilmiyormuşum," dedi.

Sonra eğilip beni öptü.

İnledim. Ellerim başının arkasına uzandığı sırada dili, dudaklarımın arasından dalarak benimkine karıştı. Tadı

tatlı ve baharatlıydı. Bir anlığına anda kaybolmak için kendime vakit tanıdım. Bu adamı bir daha hiç görmeyecek olsam da cesaret gösterisini tamamlayıp ortadan kaybolmadan önce en azından bana bir orgazm yaşatacağını düşünüyordum.

Eli, uyluklarıma inerek beni kaldırdı ve her bir santimi bacaklarımdan arasına yerleşene kadar kendini bana bastırdı. Bu hamlesine karşı ağzına doğru inledim.

Silahımı arabada bıraktığım için çok mutluyum. Açıklaması tuhaf olurdu.

Ayak bileklerimi sırtında birleştirerek kalçalarımı hareket ettirdikten sonra ona doğru süründüm.

“Siktir,” diye küfretti. Dudakları boynumun kenarında gezinebilmek için dudaklarımdan ayrıldı.

Bacaklarıma bir ıslaklık sızarken kafam duvara çarpma kadar sırtımı kıvırdım ve ona, üstünde çalışabileceği bir alan sundum.

“Bana hâlâ adını söylemeyecek misin?” diye homurdandı.

“Hayır.”

Aşağı uzanarak kot pantolonunun düğmesini açtım ve elimi içeri sokarak aletini kavradım. Ne kadar büyük olduğunun farkına vardığım an, gerildim.

Bacaklarımı bırakıp biraz geri çekilerek cebinden bir prezervatif çıkardı. Paketi elinden alarak dizlerimin üstüne çöktüm, ardından pantolonunu belinden tutup baksırına ulaşabileceğim kadar indirdim. Sonra da aletini dışarı çıkardım. Ucundan meni damlıyordu. Eğilip tuzlu sıvıyı yaladım, tadı dilime yayıldığı an inledim. *Güzeldi*, bu yüzden biraz daha tadına bakmaya karar verdim. Dudaklarımı

etrafına kapatarak ağzıma alıp boğazıma kadar çarpmasına izin verdim.

“*Yüce İsa,*” diye homurdandı. Avucunu duvara vuruyordu.

Başımı birkaç kez hareket ettirerek dilimi, erkekliğinin kalın damarlarının üzerinde gezdirdim. Ardından bir anda ağzımdan çıkmasına izin vererek geri çekildim. Dişlerimle prezervatifin paketini açtım. Prezervatifi taktığım sırada bakışları resmen başımın üstünü yakıyordu.

Ellerini uzatıp omuzlarımı kavrarken beni agresif bir şekilde kaldırdı. Ben daha gözlerimi kırpamadan eteğimi kaldırarak külotumu kenara itti. “İçinde olmaya ihtiyacım var.”

Bacaklarımı kendi etrafına doladıktan sonra tek bir sert hamleyle oradaydı.

Çok derin.

Hızlı ve cezalandırıcı bir ritim tutturdı. Daha önce kimse-
nin beni böyle becerdiğini düşünmediğim için gözlerim geriye doğru kaydı. Benim dışımda hiçbir şeyi istemiyor-
muş gibi hızlı ve arsızdı.

Bu düşünce, içimi dolduruşuyla birleşince orgazmımın çabucak yükselmesine ve karnımın altında oluşan gerginlikle klitorisimin şişmesine sebep oldu.

“Aman Tanrım,” diye mırıldanıp başımı duvara çarp-
tım. “Aletini sevdim.”

Gülerek kendini bana daha çok bastırdı. Bacaklarımdaki tutuşu o kadar sıkıydı ki neredeyse morartacaktı. “Gös-
ter bana,” dedi ve kulak mememi emip dişlerinin arasına alarak ısırdı. “Sikimi ne kadar çok sevdiğini göster bana.”

Kelimeleri ihtiyacım olan son şeydi. Bittim. Parlak ışıklar kör olmama sebep olurken tüm bu zevkin üzerine beni

becermeye devam ettiği için tırnaklarımı omuzlarına geçirdim.

“İşte bu kadar, güzel kız. Hepsini bana ver.”

Birkaç kez daha gidip geldikten sonra kalçalarını bana bastırarak kendini derine itti. Siki vahşi bir şekilde sarsılırken çıkardığı alçak sesli inilti, bedenimdeki tüm kemiklerin titremesini sağladı.

Yavaşça dünyaya döndüğümde az önce ne olduğunun ve nerede olduğumun farkına vardım.

Ne yapıyor olmam gerektiğinin.

Titreyen bacaklarımı bırakarak parmak uçlarını bacaklarımda gezdirdi ve alnını benimkine yaslarken beni tuttu. “Bana adını söyle,” diye fısıldadı.

Söylemedim. Onu itmeyi seçerek arkamı döndüm. Beni az önce *öyle* becerdiği için uzuvlarım hâlâ titriyordu.

Kesinlikle yaşadıklarımın en iyisiydi.

Bir anda hava boğucu bir hâl aldı, gitmeliydim. Hemen.

Bana böyle hissettirmesi hoşuma gitmemişti. Çünkü ona ismimi söylemek *istiyordum*. Nereye gittiğini, arkadaşının kim olduğunu sormak istiyordum ve ben böyle çalışmazdım.

Ben böyle ilerlemezdim.

Bunun yerine arkamı döndüm. Duvarlar üstüme üstüme geliyor gibiydi. Ona doğru yürüyerek parmaklarımı boynuna uzattım ve parmak ucumda kalkarak şişen dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum.

Gözlerim karardı.

Tuvaletten çıktığımda beni takip etmeyeceğine emin olacak kadar hızlı hareket ettim.

Takip etmedi.

Üç saat sonra arka sokakta barmen Andrew'ın boynuna bir mermi ateşledim. Elindeki imitasyon uyuşturucuyu düşürüp dizleri üzerine çöktüğünde kanının kırık kaldırırma yayılmasını izlerken düşündüğüm tek şey, Nicholas'a ismi mi söylemiş olmayı ne kadar çok istediğimdi.

BÖLÜM 3

Nicholas

Midem düğümlenmişti. Tıpkı bir kaygının kafanızda dönüp durduğu ve boğazınıza safranın yükseldiği zamanlarda olduğu gibi hissediyordum.

Beni rahatsız eden ya da beni endişelendiren çok fazla şey yoktu ama ablam Rose'a her baktığımda arka planda düğümler ortaya çıkıyor ve içime bir kuşku yayılıyordu. Onu, kim bilir ne kadar uzun süreliğine son görüşüm olacağını bilmek de bu hissin daha güçlü olmasını sağlıyordu.

Gizli bir işe ilk kez girmiyordum ama yalnızca ikimiz kaldığımızdan beri *bu* ilk olacaktı. Chicago'nun arka sokaklarında takip edip sonunda –kahrolası *sonunda*– kışını kurtarıp daireme yerleştirdiğimden beri ilkti.

“Aç mısın?” diye sordu. Tek kaşını kaldırıp bana bakarken bir elini kalçasına yerleştirmişti.

“Bir şeyler yerim.” Omuz silktim. Parmaklarımla yuvarlak ahşap masada ritim tutarken onun küçük mutfakta

gezinmesini izliyordum. Makarna paketini tencereye boşaltırken huzursuzdu. Yediği tırnaklarını koyu kırmızı renk saçlarından geçirdi.

“En son ne zaman sponsorunla buluştun?”

Bedeni titrerken ellerini beyaz ocağın kenarlarına koydu ve derin bir nefes vererek başını eğdi. “Başlama, Nick.”

“Hiçbir şeye başlamıyorum. Sadece soruyorum.”

“Peki, sormaya *son* ver o zaman,” dedi.

Göğsüm sıkışırken kaşlarımı çattım. Bakışlarım, yüzündeki çillerde gezinerek çıkıntılı kalça kemiklerine indi. Önceden olduğu kadar belirgin değillerdi, ayrıca parmaklarındaki ve kollarındaki yara izleri de soluklaşıyordu.

Sağ tarafındaki çekmecedен tahta bir kaşık alıp sertçe kapattığında çekmecedeki diğer çatal kaşıklar birbirine çarptı. “Beni sorguladığını *hissedebiliyorum*. Kes şunu.”

Dudağımın kenarı kıvrıldı. Çenemi ovuşturmak için uzandığımda kirli sakallar parmak uçlarıma çarptı. “Dinle, ufaklık...”

“Senden üç yaş büyüğüm.”

Sırıttım. “Anlamsal olarak.”

Kahkaha atarak başını iki yana salladı ve ocağa dönüp makarnayı karıştırdı.

Bedenim geriliyordu. Zihnim, söylemek istemediğim hâlde kelimeleri dudaklarıma doğru itmeye zorluyordu. İş dışında umursadığım pek bir şey yoktu; eğer *umursadığım* bir şey varsa o da şu an bu odadaydı. Onu belirsiz bir süre boyunca tamamen yalnız bırakacak olmak rahatsız hissetmeme sebep oluyordu.

“Bir süreliğine gitmem gerekiyor.”

Omuzları düştü. “Ne için?”

Dilimi, ön dişlerimde gezdirdim.

Duraksadı. "İş için mi?"

Başımı sallayarak onayladım.

O da başını sallarken parmaklarını ağzına götürerek etini kemirmeye başladı.

Derin bir nefes verdikten sonra yerimden kalktım. Ahşap sandalyenin ayakları çirkin parke zemine sürtündü. Ona doğru ilerledim. "Bu iğrenç bir alışkanlık."

Bana bakarken dudakları hayali bir gülümsemeyle seğirdi. "Evet, şey... Daha kötülerini olmuştun."

Çatık kaşlarla hafifçe elini ağzından çektim.

Yavaşça güldükten sonra arkasını dönerek makarnayı karıştırmaya devam etti. "Neşelen, Nick. Eğer geçmiş hakkında şaka yapamazsak asla atlatamayız. Ayrıca, mizahın bana yardımı dokunuyor."

"Mizahın, komik olması gerekir."

"Senin zevkinin kötü olması benim sorunum değil."

Hızla hareket ederek onu tutmak için uzandım ve kendime çektim. Boynunu, kolumun altına sıkıştırarak yumruğumla başının üzerini okşadım.

Çılgılık atıp tahta kaşıkla koluma vurdu. "Bırak beni, pislik!"

Göğsümü keyifle ısıtan his kollarıma yayılırken onu serbest bıraktım. Küfredip saçlarını düzelttiği sırada gülümsüyordum. Bana ters ters bakarak sol taraftaki küçük dolaba uzandı ve parmak uçlarında kalkıp kavanozu aldıktan sonra tencerenin başına geri döndü.

Bu endişesiz hava, göğsüme bir baskı uygulamaya başlayana dek sessizliğin her saniyesine yayılmaya devam etti.

"Yine de ziyarete gelebilecek misin?" diye sordu.

Boğazıma bir şey oturduğunda, o yumruya rağmen yutkundum. “Bilmiyorum.”

Başını sallayıp ocağa dönerek domates sosunu karıştırdı. Sessiz kaldım. Başka ne diyeceğimi bilmiyordum; sadece ben yokken iyi olmasını umut ediyordum.

“Bir avukat istiyorum.”

Ezekiel O’Connor’ın sesi sert ve alçaktı. Küçük sorgu odasındaki metal masaya karşı tükürürcesine konuşurken öfkeliydi. Ezekiel, geniş omuzları, göğsüne uzanan uzun kestane rengi saçları olan iri bir adamdı. Başka biri olsam muhtemelen gözüm korkardı. Kabalığın ve eğlencenin karışımı gibiydi. Sanki birasını kafanızda parçaladıktan sonra kalkmanıza yardım edip size bir içki ısmarlayacak birine benziyordu.

“Elbette.” Sırtarak sandalyemin ön bacaklarının havalanacağı kadar arkama yaslandım. Gözlerim, düz gri duvarlarda geziniyordu. Ardından hemen karşımdaki karartılmış iki taraflı aynaya döndüm. “Ama biz sadece sohbet eden bir grup erkeğiz, değil mi?”

Altın rengi gözleri kısıldı.

“Tabii...” İç çekerek bir elimi saçlarımdan geçirdim. Elim çektiğim an hafif dalgaların tekrar kabardığını hissettim. “Neyse, boş ver.”

Çenesini sıkıttı.

“Tanrım, bu boka başlama, Woodsworth,” diye inledi Seth yanımdan. “Bir kadın gibi ‘boş ver’ demene katlanamadığımı biliyorsun.”

Bir parmağımı Seth'e doğrulttum. "Sen cinsiyetçi şerefsizsin ve ben sadece herifi korkutmamaya çalışıyorum." Elimle gelişigüzel bir şekilde Ezeziel'i işaret ettim. İtiraf etmek istemese de konuşmamızı dinlediği ve sandalyesinde öne doğru yaklaştığı dikkatimi çekti. Bu, sorguda en sevdiğim kısımdı. Akıl oyunları. Mekik dokuma. Eğer boyun eğmezlerse geleceklerinde ne olacağını insanlara direkt olarak *söylemezdik* ama birkaç ustaca ipucu bu işi görüyordu. Seth'le ben de bu sanatta uzmanlaşmıştık.

Ezeziel bacağını o kadar hızlı sallıyordu ki masa resmen titriyordu. "Sikik bir ispiyoncu olmak istemiyorum, adamım."

"Pekâlâ..." Bir nefes verip yerimden kalkarken sandalyemin arkasındaki deri ceketime uzandım. "Ya biz ya da hapishane."

"Evet," diye homurdandı, bir elini topuz yaptığı açık kestane saçlarında gezdirirken.

"Her zaman şansını deneyebilirsin," diye araya girdi Seth. "Eminim babanın bağlantıları vardır, değil mi?"

Ezeziel'in gözleri karardı. Parmaklarını masanın üzerine vurup duruyordu.

"Ah." Seth, başına vurdu. "Haklısın, unuttum. Benim hatam, *adamım*."

"Neyi unuttun?" diye sordum. Hâlbuki cevabı çoktan biliyordum. Gerginlik midemin etrafını sarıyordu çünkü içine sızmak için gönderildiğim suç çetesinden bir adama yüzümü göstermem başlı başına bir kumardı. İşleri burada ilerletme şeklimiz konusunda özgüvenliydim ve kendimi göstermem güven gerektiriyordu; gelgelelim temelde endişelendiğim anlar hep oluyordu.

Seth, dikkatini bana vermeden önce Ezekiel'a bakarken dudaklarını birbirine bastırđı. "Babası, hapishanede öldü."

Başımı sallayarak çenemi ovuşturdum. "Doğru." Ezekiel'a bakmak için döndüm. "Ne olmuştu? Kırk yedi kez bıçaklanıp duşta asılmış hâlde mi bulunmuştu?"

Çenesi titredi, büyük elleri yumruk hâlini almıştı.

Ezekiel'ın babasını, onu oyuna getirmek için kullanmak bir kumardı. Dedikodu kazanına bel bağılıyorduk. Bu dedikodular, diğeri ajanların gözlem için herifin dosyasına yazdıkları ve sonunun babası gibi olmasından ne kadar korktuğundan bahseden notlara dayanıyordu.

Ceketimi kollarımdan geçirirken ısıklık çaldım. "Umarım kin tutmuyorlardır."

"Tamam," dedi tükürürcesine. "Ben varım ama anlamamız gerekiyor. Eğer yaptığım şey ortaya çıkarsa ve işler kötüye giderse, beni öldürürler."

Huzur, kırık bir barajdan akar gibi içime doldu.

"O zaman işleri batırma." Parmaklarımı masaya yaslayarak Ezekiel'ın altın rengi gözlerine baktım. "Şimdi bana, Dorothy Westerly'den bahset."

BÖLÜM 4

Evelina

“Biraz ister misin?” diye sordu Ezeziel, yanımdaki mutfak sandalyesine otururken. Kızarmış tavuk ve sosun kokusu yuvarlak masadan havaya karışıyordu. Küçük bir ev boyutundaki şef mutfağında olmamıza rağmen yine de benim yanıma oturmayı seçiyordu. Tüm gün ortada olmaması, onu *yakınımda* isteyeceğim anlamına gelmiyordu.

Burnumu kırıştırarak küçük siyah not defterimden bakışlarımı kaldırdım ve başımı iki yana salladım.

Kahkaha attı. “Şu vegan şeyini yaptığını unutmuşum.”

“O bir şey değil,” dedim.

“Ne o zaman?” Tek kaşını kaldırırken tavuk budunun yarısını ağzına soktu.

“Geçici bir zevk için hayvanların katledilmesine ortak olmak istemiyorum. Bu bencilce.”

Tekrar gülüp dramatik bir şekilde ağzını şapırdattı ve diğer lokmasını alırken inledi.

Gözlerimi devirerek bakışlarımı tekrar kâğıda çevirdikten sonra kelimelere odaklandım. Kalemim ucuyla dudaklarıma vuruyor, sert plastiğin ucunu kemiriyordum. Kalemim

indirip elim baskıdan acıyana ve yazdığım her şey okunmaz bir hâl alana dek harflerin arasına sert çizgiler çizerken boğazımdan bir tiksinti yükseliyordu.

Tamamen boktan.

“Leziz. Böyle güzel kokan da ne?” Dorothy’nin sesi havaya yayıldı. İnce ve neşeli sesi, o *her* konuştuğunda olduğu gibi kulaklarımı tırmaladı. Kirpiklerimin altından bakarak mutfığa girip geniş gülümsemesiyle Ezekiel’in yanına gelmesini izledim.

“Hayvan eti,” Ezekiel bana göz kırptı.

Yüzümü astım.

Dorothy kıkırdadı. “Kulağa lezzetli geliyor.”

“Öyle mi? Kardeşin bunu yediğim için iğrenç olduğumu düşünüyor.”

“Hayatınla ne yapmayı seçtiğin benim hiç mi hiç umurunda değil, Ezekiel.” Defterimi kapatarak göğsüme çektim.

“Aslında Evie pek de zevkleriyle tanınmaz,” dedi Dorothy bana ufak bir bakış atarken. “Alınma.”

Gözlerimi kısarak bebek mavisi ekoseli takımına ve parlak kırmızı dudaklarına baktım. Hep alımlıydı ama bugün, biraz *ekstra* görünüyordu. Onun evde olmasını bir lütuf olarak görmesem de aynı zamanda şehre inip insan içine çıkacağı fikrinden de çok hoşlanmıyordum.

Ya bizi sürekli riske soktuğunu fark edemiyordu ya da sadece umursamıyordu. Babamızsa onu dizginleyemeyecekti. Dorothy çabasızca “babasının gözdesi” rolüne büründüğü için Nessa’ya karşı olan suçluluk duygusunu ona yansıtacak kadar çok seviyordu. Bu benim için hiç sorun

değildi. Kimsenin gözdesi olmak istemiyordum. Sadece kahrolası şekilde yalnız olmak istiyordum.

Bunun babamı mahvetmeyeceğine emin olsaydım Dorothy'yi yıllar önce öldürmüş olurdum. Genel olarak insanları çok umursamasam da Nessa için aile her şeydi ve bunun bir sonucu olarak benim için de öyleydi. Ancak bekleyip gözlemlerdim. Nessa'nın yatın tırabazanlarından düşmesinin sadece bir "kaza" olmadığına dair bir kanıt arardım. Eninde sonunda Dorothy hata yapacaktı. Bunu yapanın o olduğunu *biliyordum*.

"Gitmeye hazır mısın?" diye sordu Ezekiel, ona.

"Evet," diye cevap verdi Dorothy. "Babam özet geçti bile."

Başımı eğerken içime merak ağları örülüyordu. Ezekiel ve Dorothy'nin birlikte bir yerlere gittiğini de babamın ayak işlerini yaptıklarını da hiç görmemiştim. "Nereye gidiyorsunuz?"

Sadece bir saniyeliğine Dorothy'nin yüz ifadesine kafa karışıklığı yayıldı. Sanki sorum, onun birleştiremeyeceği görünmez bir yapbozu önüne çıkarmış gibi kaşlarını çatıp gözlerini etrafta gezdirmeye başladı. En azından bu, sadece bir anlık sürdü. Bu ifade, geldiği gibi hızlıca kaybolurken bakışları, yüzüne yayılan gülümsemeyle aydınlandı. "Ezekiel'in aramıza almak istediği bir adam var. Babam da benden onunla gitmemi ve kontrol etmemi istedi."

Ezekiel'in omuzları gerildi. "Eğer iyi olmasa *bilirdim*. Sence yalan mı söylüyorum? Bu boka bir son verin. Herif buralardaki en iyi hırsız ve baban da mücevher işinde gelişmek istiyor. Kimse bu herif kadar fazla şey bilmiyor."

Dorothy kahkaha attı. "Bu benim fikrim değildi, Ezekiel.

Sadece babamın söylediklerini söylüyorum.” Başını yana eğerek tekrar bana baktı. “Sana söylemedi mi?”

Sorusuna karşı göğsüm kasıldı çünkü *hayır*, bana söylememişti. Elmas işine girmeyi düşündüğünü biliyordum ama bu hedefi gerçekleştirmek için dışarıdan birilerini getireceğimizi bilmiyordum. Olan biten her şeyi bilmek zorunda olmasam da arka planda kalmak ve babamın beni görmezden gelerek ihmal etmesi canımı yakıyordu.

Özellikle de yalnızken bana ne kadar önemli olduğumu söylediği zamanlarda yakıyordu.

Yine de neden bana anlatmadığını anlıyordum. Şu an yeni *birinin* gelmesi fikrini desteklemezdim. Ailemizin olduğu yere ulaşması yıllar sürmüştü ve eğer Nessa olmasa, buralara bile *gelemezdik*. Babam hapishanedeyken bizi kurtaran o olmuştu. Bizi camiada orta hâlli bir çeteden, *bu* İrlanda kalesine dönüştürmüştü. Artık Nessa gitmişti ve babam gelmişti. Sanki her yanımızdan görünmez düşmanlar tarafından saldırıya uğruyor gibiydik. Şikago’daki İtalyanlar bizim bölgemize giriyor ve belediye başkanıyla, *bizim* belediye başkanımızla, gizli kapaklı anlaşmalar yapıyordu. Kullandığımız aptal uyuşturucu satıcıları da cebe fazladan para atabilmek için uyuşturucularımızdan kâr elde ederek malımızı kesmeye çalışıyordu. Yeni biri için uygun bir zaman değildi.

Ezekiel’in bakışları bana döndü. “Söylenecek bir şey olmadığı için sana anlatmadı. En azından henüz yok.”

Başımı salladım, defterin kenarıyla oynuyordum.

Ezekiel yerinden kalkarak boynunu kütletti. “Gidip arabayı çalıştıracam. Beş dakikaya çıkıyoruz.”

Dorothy, ona gülümserken bakışlarıyla kemerli koridor-

da ilerleyip uzaklaşmasını takip ediyordu. Ardından bana döndü. "Sadece daha iyi hissetmeni sağlamaya çalışıyor... biliyorsun, değil mi?"

"Ne için daha iyi hissetmemi?"

Omuz silkip bir elini kaldırarak tırnağıyla oynadı. "Babam bana işi öğrettiği için."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bununla iyi eğlenceler."

Gülümsemesi soldu. "Bu ne anlama geliyor?"

"Şu anlama geliyor... bununla iyi *eğlenceler*," diye tekrarladım. "Eminim zamanı geldiğinde sebep olduğun karışıklığı toplamak için beni çağıracaklardır."

Gözleri küçük defterime kaydı. "Her neyse, Evie. Burada dünyaya öfkeli bir şekilde oturup küçük aptalca aşk büyülerini yazma konusunda *sana* iyi eğlenceler. Belki normal olmak için biraz daha çaba sarf etseydin babam, seni köşelerde saklayıp yalnızca geceleri dışarı çıkartmak yerine seninle biraz ilgilenirdi."

Dişlerimi sıkarken defterin kenarında duran parmaklarım gerildi. "Bu *şiiir*."

Sırıttı. "Tabii."

"Dorothy, gitmemiz gerekiyor," dedi Ezeziel. Odaya geri dönüp bana baktı. "Dönüşte bir şey getirmemi ister misin?"

Genişçe gülümsedim. "Yeni bir abla iyi olurdu."

Dorothy alayla dudak büktü. "Neden? Eskisini bile elinde tutamadın oysa ki."

Gülümsemem solarken parmaklarım defterimden, masanın köşesine doğru uzandı. Keder, midemin ortasına bir asit gibi çökerek yakmaya başladı. Gözlerimi kapatıp ondan geriye doğru saydım ve Nessa'nın hatırasının hiç de

hissetmediğim bir sakinlik duygusunu bana getirmesini bekledim. Aksi takdirde, tekrar o sinir bozucu dürtülerime göre hareket etmeye meyilli olacaktım ve bu benim yararıma olmazdı.

“Dorothy,” dedi Ezeziel. “Kahrolası çeneni kapa ve arabaya bin.”

“Ama ben-”

“Hemen.”

Dorothy dudağını sarkıtarak omzunun üstünden son bir bakış attıktan sonra gitti.

Sessizlik, etrafımızı sararken her geçen saniyeyle daha da yoğunlaşıyordu. Gözlerimi o kadar çok sıkıyordum ki başıma sancı girmeye başlamıştı.

On. Dokuz. Sekiz. Yedi...

“Öyle demek istemedi,” diye fısıldadı Ezeziel sonunda.

Göz kapaklarımı aralayarak ona baktım. “İstedi. Ama sorun değil.”

Defterimi kapatıp yerimden kalktığımda öfke, damarlarımda nabız gibi atıyordu. Küçük masanın arkasından çıkıp Ezeziel’in yanından geçtim. O kadar hızlı adımlar atıyordum ki bacaklarım yanıyordu. Girişe ulaşana kadar durmadım. Siyah beyaz damalı mermerler kristal avizenin altında parlıyordu. Çift taraflı büyük merdiven avizenin iki yanından uzanıyordu. Basamakları çıkarken ayaklarımı yere vurdum. Odama yönelip içimden saymaya devam ettim.

Tenimin altında kaynayan o *hisleri* aklımdan uzak tutmak için her şeyi yapardım.

Parlak parke zemine yumuşak gün ışıkları az da olsa

yansıyordu. Koridordan geçerken bilinçli olarak onların etrafından yürüdüm. Bu ev; küçük olduğum zamanlardaki, Nessa'nın burada olup beni ve Dorothy'yi büyüttüğü, her bir odaya karakter katıp sevgiyle doldurduğu ev değildi. Artık, çok büyük geliyordu. Duvarlarda asılı olan soyut resimlerle ve camlardan sızan ışıklarla çok parlaktı.

Odanın kapısını açarak sehpa doğru koşup makyaj masama geçmeden önce defterimi çekmeceye yerleştirdim. Ardından makyaj masasının aynasından kendime baktıkça iç çektim.

Yüzüm bitkin görünüyordu. Yorgun. Parmaklarımı yukarı kaldırıp gözlerimin altına dokundum. Koyu renk halkalar, donuk kahverengi gözlerimin siyah birer çukur gibi görünmesine sebep oluyordu. Baskı, göz yuvalarıma yayılana dek parmaklarımı kuvvet uyguladıktan sonra tırnaklarımı sürterek elimi yanaklarımdan aşağı indirdim. Her bir parmağımı süsleyen yüzükler birbirine çarpıyordu.

Kendini topladı.

Masadaki büyük saç tokasına uzanarak boyalı siyah saçlarımı dağınık bir topuz yaptım ve ardından bir kapüşonlu giydim. Ezeziel ve Dorothy'nin gerçekten gitmiş olduklarından emin olmak için odamdan çıkıp alt kata indim.

Gitmişlerdi.

Ezeziel *teknik* olarak burada yaşamıyordu fakat zamanının çoğunu bu evde geçiriyordu. Babam, yakın çevresini mümkün olduğunca yakınında tutmaya çalışıyordu. Bu yüzden çevresi, gerçek ailesi ve en yakın birkaç iş arkadaşından öteye geçmiyordu. Neyse ki yalı on bin metrekaresinin üzerindeydi ve Kinland'ın en iyi mülklerinden biriydi.

Hiç tantana olmasa dahi kaybolmama yetecek kadar fazla odası vardı.

Ben ve insanlar pek anlaşıyorlardık.

Ana mutfaka geçen küçük koridora dönüp arka kapıyı kullanarak evden çıktım. Kapüşonlumu sıkıca örttüğüme emin olduktan sonra mülkün köşelerinden ilerlemeye başlayarak yerleştirilmiş olan sayısız güvenlik kamerasının görüş açısından çıktım.

Sonunda mülkü koruyan ağaçlara ulaştığımda aralarına karıştım. Dökülen yapraklar ayaklarımın altında eziliyordu. Yazdan hiç hazzetmezdim. Serin havanın ve sonbaharın, kokusunda dalıp gittiğim ve huzuru bulduğum bir tarafı vardı. Eylül rüzgârı yüzümü yalayıp burnumun sızlamasına, kulaklarımın yanmasına sebep olurken göğsüm ferah bir hisle doluydu. Ablamla konuştuğumdan beri ilk kez öfkem siliniyor, ağaçların açıklığına ulaştığım sırada odağım yerine oturuyordu. Tam ortada duran küçük kulübeye ilerlerken soluk, çatlak sarı tuğlalı yolda yürüdüm. Ahşap sundurmaya ulaşana kadar yolun yarısı bitkiler ve otlarla doluydu. Elimi cebime attığımda metal anahtarın ucu parmaklarıma çarptı. Anahtarı çıkartıp ön kapıyı açarak içeri girdim.

Bir tarafta yeşil kadife koltuk, nadiren kullanılan küçük, meşeden kahve sehpası bulunan oturma odası, diğer taraftaysa beyaz ocağı ve bir mini buzdolabı olan küçük mutfak vardı.

Özel bir tarafı yoktu. Ama *benimdi*.

Odaları geçerek arka taraftaki yatak odasına ilerledim ve geniş gömme dolabın kapısını açtım.

Derin bir nefes alıp kıyafet askılarını kenara iterek dizlerimin üstüne çöktüm. Elimi kartonpiyerdeki küçük çukurda gezdirmeye başladım. Rengi soluktu, özellikle aşınmış zeminle bütünleşecek şekilde boyanmıştı. Nereye bakacağınızı bilmiyorsanız fark etmeniz oldukça zordu.

Parmaklarım küçük çentiğe uzanıp çektiğinde gizli kapı serbest kalarak açıldı. Ardındaki karanlık odayla yer altının derinliklerine inen beton basamaklar ortaya çıkmıştı. Yerden kalkarken dizlerimin kütlemesi bacağıma doğru can sıkıcı bir acı yayılmasına sebep oldu. Karanlık boşluğa adım atarken yüzümü buruşturdum. Işığı açtıktan sonra arkamı dönerek ardımdaki gizli girişi kapattım.

Merdivenleri inip dar beton koridordan ilerledim. Ensemdeki ve kollarımdaki tüyler ürperiyordu. Hızlanırken her bir adımımın sesi, duvarlarda yankılanıp kulaklarıma geri çarpıyordu.

Deniz seviyesinin altında, etrafınız betonlarla çevriliyken belirgin bir ürperti ortaya çıkıyordu. Kemiklerinize işleyip sırtınıza yayılacak türden bir ürperti... Bu yoldan ne kadar çok geçersen geçeyim bir türlü alışamıyordum.

Sonunda koridorun ucuna ulaşarak solunda parlak bir ekran olan büyük, çelik kapının önünde durdum. Parmaklarımı kaldırıp ekrana uzatırken sistemin parmak izlerimi taramasını ve kilidi açmasını izledim.

Kapıyı açtığımda gözlerimi kısmama sebep olacak yüzlerce metal halojenür lamba içeride parladı. Arkamdan kapının tekrar kilitlendiğini gösteren kısık bir klik sesi yükseldi. Ancak bakışlarımın karşıdaki şeye odaklanmasına çoktan izin vermiştim.

Memnuniyet göğsümün derinliklerine yayılırken uzun tarlaların yanından geçip dijital termostatin bulunduğu odanın ortasına doğru ilerledim. Daha sonra da eğilip sayılara baktım.

Yetmiş beş Fahrenheit*. Harika.

Saati not aldım. Otuz derece olmasına iki saat vardı. Tam da güneşin, ufukta battığı zamandı.

Bu bitkiler kaprisli bir türdü.

Kontrol etmem gereken tek termostat bu değildi. Yer altındaki bu alan iki dönümdü** ve daha kolay kontrol edilebilmek adına küçük odalara bölünmüştü. Kendi kendime gülümserken Nessa'nın, bana hediye ettiği bu kulübeye babamızın yaptığı eklemeler hakkında ne düşüneceğini merak ettim.

Sıcaklık bedenime yayılmaya başladığında kapüşonlu-yu çıkartarak ellerimi belime yerleştirdim ve etrafa baktım. Hayatım boyunca bulunduğum tüm yerler arasında burası, gerçekten evimde hissettiğim yerdii. Belki de en sevdiğim işle uğraşırken sürekli dönüp omzumun üzerinden etrafı kontrol etmem gerekmediği içindi.

Yalnızlık.

Ve tabii ki botanik. Yine de bu, asıl amaca ulaşmak için bir araç olduğundan tam olarak tutku sayılmazdı.

Gözlerim, güzel bir şekilde büyüyen ve neredeyse toplanmaya hazır olan binlerce kabukta gezindi.

Bir günleri vardı... Belki de iki.

Dorothy'nin farkına varmadığı ve hiç kimsenin bilmediği şey buydu. Babam belki aile işimizin yüzü olabilirdi ama beyin takımında değildi.

* Santigrat olarak 23,8 derecedir —çn.

** Bir dönümü 4047 metrekareye denk gelmektedir —çn.

Bunun için bana ihtiyacı vardı.

Yani Dorothy, babamın dikkatini üzerine çekiyor olabiliirdi, onun sevgisini kazanabiliirdi ama babam onu *gerçekten* kayırmıyordu.

Beni kayırıyordu.

Bu kayırma tam burada, benim haşhaşla dolu olan seramda başlıyordu.

BÖLÜM 5

Nicholas

Parlak taşlara bakarak hiç bu kadar vakit geçirmemiştim.

Geçen ay tecritteydin. Nick Woodsworth'la arama mesele koyuyor, olağanüstü bir hırsız olan Brayden Walsh'a dönüşerek, nadir cevherlerle ilgili ayrıntıları öğreniyordum. Narkotik şubenin sunduğu ayrıcalıkla Kinland'ın tam merkezindeki yeni dairemde saklanıyordum. Konuştuğum insanlar sadece Şef, Seth ve üç eyaletlik bölgenin en iyi kuyumcusu olan Desmond Dillam'dı. Gözlerim kanayana ve parıltıları hayal edene kadar kesimleri, berraklığı ve renkleri çalışıp duruyordum. Farrell Westerly elmas ticaretine el atmak istiyordu ve benim de güvendiği adam olmam gerekiyordu.

Bu konuda bir şeyler öğrenmediğim zamanları, Farrell Westerly ve nüfuzuyla ilgili bir şeyler bulmaya çalışarak geçiriyordum ancak bulabildiğim pek bir şey yoktu. Farrell açıkça Kinland'ın sokaklarını yönetiyor olsa da şehrin ağzı sıkıydı ve operasyonlarının iç çalışmaları, Fort Knox'tan daha iyi korunuyordu. İlerleyebileceğim tek şey hiçbir tahmin şansı sunmayan bulanık takip fotoğraflarıydı.

Farrell'in belli ki bir günümüz modern Robin Hood'u olduğunu ve zenginliğini halkla paylaştığı için novokain* olmadan onların dişini çekebilecek kadar hoşgörü kazandığını da belirtmem gerekirdi.

Yaşayan iki kızı vardı ama görünüşe göre büyük kızı Dorothy, ilgi odağı olmayı seviyordu. Dosyalarımda, onun şehirde gezerken, arkadaşlarıyla brança giderken, babası "iş arkadaşlarıyla" golf oynadığı sırada arabada otururken düzinelerce fotoğrafı vardı.

Diğer kızı Evelina'ysa daha gözlerden uzak yaşıyordu. Birkaç fotoğrafı vardı ama hepsi uzaktan çekilmişti. İnanılmaz zeki olduğunu ve Kinland Lisesi'nden bölüm birincisi olarak erken mezun olduğunu biliyordum. Ancak dosyadaki en net fotoğrafı eski bir fotoğraftı. Açık kahverengi saçlar, koyu kahverengi gözler ve çocuksuluğunun yuvarlak hatlarını kaybetmemiş bir yüz. Daha yeni olan fotoğraflarının hepsi takip edilirken çekilmişti.

Seth kulağımın yanında boşboğazlık ederken parmaklarımı sıktım. O benim irtibat noktamdı. Her hafta bilgi vermem gereken kişiydi. Bunun dışında gerçek hayatımla dışarıdan hiçbir etkileşimim yoktu.

"Son bir kez daha dışarı çıkmamamız çok yazık," dedi Seth iç çekerek.

"Çıktık," diye cevap verdim. Elimdeki eski, yırtık kitabı kapattım.

Şiirlerle dolu bir kitaptı. Annemden kalan tek şeydi ve son günlerde bir başkası gibi davranıyor olsam da annemi düşünmeme engel olamıyor, bu kitaba tutunuyordum. Belki de yaptığım şeyi neden yaptığımı bana hatırlattığı içindi.

* Lokal anesteziye kullanılan bir ilaç -çn.

Ayıkken birlikte geçirdiğimiz anların bazılarında annem, benim yatağıma uzanır, ben uyuyakalana dek bu şiirleri okurdu.

“O sayılmaz, kardeşim. Vaktini benimle bile geçirmedin, şerefsiz. Sikini ıslatmak için ortadan kayboldun. Ne tür bir arkadaş bunu yapar?”

Cesur sarışının tek bir bakışla bedenimi nasıl ateşe verdiği görüntüleri zihnime dolmaya başladı. Sertleşirken başımı iki yana salladım. Geçici oturma odamın lüks kestaneye rengi kahve sehпасına bakarken sırtıyordum.

Numarasını almam gerekirdi. Ya da ismini.

“Beni şimdiden özledin mi, dostum?” diye sordum. Zihnindeki önemsiz şeyleri silmeye çalışıyordum.

Güldü. “Lütfen. Senin ‘beni seç’ gülümsemele yarışmak zorunda kalmadan bir kadını kapmanın ne kadar kolay olduğunu biliyor musun?”

“Bu pek de nazik değil.” Yerimden kalkıp şehir merkezine bakan pencerelerin olduğu duvara doğru yürüdüm. Chicago’nun yarısı büyüklüğünde olsa da çok daha görkemli, güzel bir şehirdi. Gökdelenlerin silüetleri yıldızları öpüyor, binlerce yeşil karartmalı pencere, aya rağmen parlıyordu.

Duygusal bir adam olsaydım bunu güzel bulabilirdim fakat sadece boş hissediyordum.

“Hey,” diyerek boşboğazlık etmeye devam eden Seth’in sözünü kestim. “Benim için Rose’u kontrol edeceksin, değil mi? Ben yokken?”

Birkaç saniyeliğine hat sessiz kaldı. “Tabii ki. Birkaç günde bir gidiyorum. Onu güvende tutacağım.”

Başımı sallayarak yanağımın içini ısırdım. “Güzel.” Mi-

demdeki düğümler geriliyordu. "Pekâlâ, bu da tek bir şey kaldığı anlamına geliyor."

"Neymiş o?" diye sordu Seth.

"Gülümsememi özlediğini söyle."

İnledi. "Siktir git, Nick."

"Hayır," diye karşılık verdim, isim kulaklarımda çınılıyordu. "Bana öyle seslenme. Kafamın karışmasını istemiyorum."

Duraksadığında hattın diğer ucundaki sessizlik kulağıma doldu. "Buna hazır mısın, adamım?"

Parmaklarımı cama bastırırken yakın gelecekte yeni evim olan bu yerden şehre bakıyordum. "Evet. Hazırım. Şerefsizleri indirelim."

İki gece sonra Kindland'ın güneyinde, Westerly'nin sahibi olduğu *Winkies* isimli bir barın locasında oturuyordum. Hiçbir zaman viski seven bir adam olmamıştım ama etrafa bakarken viski yudumluyordum. Ucuz barlara göre iyi bir mekândı ve yasal sayılacak kadar yoğundu, yine de çok fazla ilgi çekmemek için şehrin zengin kesiminin olduğu tarafta değildi.

Farrell'in burayı, halkı zenginleştirmek için açtığını söylüyorlardı. Ancak muhtemelen burayı, hem federallerin dokunmadığı hem de daha önemlisi İtalyanların dokunmadığı güvenli bir bölgede kolayca para aklamak için kullanıyordu.

Cantanelliler, Chicago'daki kartelin kalesiydi ve son

on yıldır pençelerini Kinland Bölgesine geçirmeye çalışıyorlardı.

Şu anda, çarşamba günü saat üçte, *Winkies* çoğunlukla boştu ve köşelerdeki televizyonlar yaklaşan futbol sezonunun istatistiklerini yayınlarken, yemyeşil vinil ile kaplı localar, alkoliklere ve erken indirim saatinden faydalanan insanlara ev sahipliği yapıyordu.

Sırtım, barın sağ uç köşesinde duran masalardan birinin duvarına dönüktü. Yüzümü göstermeyecek dahi olsam gergindim. Kaygım, karnıma saplanan bir bıçak gibi içime işliyordu.

Gizli görevlerin ilk birkaç anı en gergin olanlarıydı. Ya olacak ya olmayacaktı. Ya başarıya ulaşacaktınız ya da teslim olma fırsatınız olmadan başarısız olacaktınız.

Ancak ben, hiçbir zaman baskı altında bocalamazdım, ben başarırdım.

Herkes bu görev için uygun değildi. Herkes bu görevi *almıyordu*. Bazıları kendi gizli görevlerini yerine getiremeyecek kadar ahlaki değerlerine ve egolarına bağlılardı. İş için yaşamalı, nefes almalıydınız. Buna *dönüşmeliydiniz*. Yoksa ayaklarınıza beton dökülür, kafanıza bir kurşun sıkılırdı.

Ya da bir sorgunun ortasında kenara çekilir ve göreviniz elinizden alınırdı.

Son işimi ve nasıl sona erdiğini hatırlarken çenemi sıkıttım. Sokaklardan koparılıp davanın kapanmasına izin verilirken onları izlemeye zorlanmıştım.

Ön kapıdaki küçük çan çaldığında parmaklarımı kadehimin etrafına vurarak Ezekiel O'Connor ve Dorothy

Westerly'nin içeriye girip direkt bana doğru gelmelerini izliyordum.

Midem bulandı.

Gösteri zamanı.

Ezekiel, beni içeri sokup sonra Westerlylerle "çalışmak" dışında bir işim yokmuş gibi davranmak konusunda sıkı emirler almıştı. Eğer ihtiyacım olursa ona haber verecektim. Gerginliği apaçık ortadaydı ve ilk buluştuğumuzda bunu net bir şekilde belli etmişti. Önemseydiği tüm insanları ele verdiği bir konuşma yaptığımız için tuhaf davranması riskini göze alamazdım.

"Brayden," dedi masaya ulaştıklarında. Elini uzatmadığı için ben de uzatmadım ve arkama yaslanıp viski kadehini dudaklarıma götürmeye karar verdim. Bakışlarım eşlikçisine dönmeden önce devasa bedenini süzdüm.

Farrell'in kızı yanındaydı.

Bakışlarım, uygunsuz sayılacak kadar uzun bir süre onun üzerinde gezindi.

Çekici bir kadındı, normalde olsa benim tipim olduğunu söyleyebilirdim.

Ancak o, bir işti. Bilgi toplayıp kampa geri taşıyabilme mi sağlayan bir yoldu.

"Buluşacağımız adam *sen* misin?" Parlak kırmızı dudaklarını yaladı.

"Evet," dedim. Kadehimi bıraktıktan sonra elimle çenemi ovuşturdum. "Bununla ilgili bir sorun mu var?"

Başını yana eğdiğinde koyu kahverengi at kuyruğu da yana düşerek omzunun önünden sarktı. "Sadece... bekle-diğim gibi değilsin."

Gülümsemem genişlerken masa, göğüs kemiğimi sıkış-

tırana dek öne eğildim. “Nadiren insanların beklediği gibiyimdir.”

Ezekiel gülerek kalın parmağını bana doğru salladı. “Sakın ona asılma.”

“Neden, sevgilin mi var?” Kadına göz kırptığımda yanakları kıpkırmızı oldu.

“Belki,” diye cevap verdi. Karşıma otururken gülümsüyordu. Elini uzatıp kırmızı tırnaklarını masaya vurdu. Bakışlarım bileğinin iç kısmındaki küçük yonca dövmesine çevrildi. Pembe altın bileziklerinin altında gizleniyordu.

Ezekiel, onun yanına oturup beni izlerken bacağına diğer dizinin üzerine attı. Bakışlarımı Dorothy’den çekmem de Ezekiel’in bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Küçük bir huzursuzluk içinde yer edinirken aslında onları ele vermemiş olma ihtimalini düşündüm. Belki de bu bir oyundu.

Yüzümü buraya gelmeden önce görmesine izin vermek aptallıktı.

“Burada bir işimiz var mı?” dedim sonunda. “Yoksa vaktimi harcamak için mi çağırdınız?”

Ezekiel bir elini sakalında gezdirirken sırtıttı. “Seninle konuşmak istediğimiz için onur duymalısın. Skip, herkesle buluşmaz.”

Skip, Skipper’in kısaltmasıydı. Farrell’a böyle sesleniyorlardı.

Başımı sola ve ardından sağa çevirip tekrar ona baktım ve omuz silktim. “Yine de burada değil, değil mi?”

Ezekiel’in altın rengi gözleri kararırken yerinden fırlayarak yumruğunu masaya koydu. “Bunun bir oyun olduğu-

* Türkçesi “kaptan” -çn.

nu mu düşünüyorsun, Brayden? Sana kefil olarak bir iyilik yapmış oluyorum. Girmek istiyor musun? Dâhil olmak istiyor musun? Bu senin şansın. Bu şansını tekrar vermeyeceğim. Bu yüzden sikik bir ukala olmayı kenara bırakıp biraz saygı göster.”

Dudaklarımı yalayarak kadehimi aldıktan sonra viskinin kalanını kafama diktim. Yakıcı tadın boğazımı ve göğsümü ısıtmasına izin verdim. Kadehi masaya bıraktıktan sonra parmağımı kenarında gezdirmeye başlayarak başımı salladım. “Uzun zamandır tanışıyoruz Ezekiel, bana ulaştığın için minnettarım. Gerçekten.” Sesimi alçalttım. “Ancak benimle sürtüklerinden biriymişim gibi konuşabileceğini sanma. Benimle iş yapmak istemiyor musunuz? Sorun değil. Denizde bir sürü balık var. *Daha büyük* balıklar. Sicilya’dan gelip fırsatı gördükleri an tanıyan türden.”

Ezekiel sandalyesine yaslanırken kaşları havalandı.

“Anlıyor musun?” diyerek bitirdim.

Bana yukarıdan bakarken sessizdi. Ne olacağını bekledim. Kan damarlarımda hızla akıyor, bedenim uğulduyordu.

Sonunda, Ezekiel’in yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Evet, rezil herif. Seni anlıyorum.”

Tatmin edici bir his içime yayıldı. Kendi rolünü iyi oynuyordu.

Dorothy boğazını temizledi. “Al.” Kolyesini çıkartarak önündeki masaya koydu. “Bana bundan bahset.”

Büyük yeşil zümrüde baktım. Sinirlerim gerilerek kaşlarımın seğirmesine neden oluyordu. Bu tam da istediğim gibi ilerliyordu. Ancak yüz ifademi sıradan ve seviyeli tutmaya özen gösterdim.

İç çekerek bakışlarımı tekrar kadının gözlerine odaklamadan önce kulağımın köşesini kaşıdım. “Ne var bunda?”

Mücevheri işaret etti. “Sen söyle. İyi olduğun alan bu, değil mi?”

Kolyeyi alıp mücevheri incelemeye başladığımda pembe altın zincir parmaklarımın arasında soğuk bir his uyanırdı.

“Bunu sevgilin mi aldı?” Kadına bakarken dudaklarımın sol tarafı kıvrıldı.

Kadın gülümsedi. “Babacığımdan.”

“Şimdilerde böyle mi söyleniyor?”

Gözlerini kıstı. “Babamdan, seni kahrolası sapık.”

Gülerek tekrar kolyeye baktıktan sonra masaya bıraktım. “O zaman *babacığına*, bunu iade etmesi gerektiğini söyle.”

Kadının yüzü düşerken Ezeziel öne yaklaştı.

“Affedersin?” dedi kadın zinciri alıp göğsüne yaklaştırtırken.

Omuz silktim. “Hoş bir taş ama gerçek değil.”

“Ne o zaman?” diye sordu. Mücevhere sanki zehirliymiş gibi bakıyordu.

“İmitasyon? Hiç bilmiyorum.”

Dudak büktü. “Sanırım öyle olsaydı anlardım.”

“Öyle düşünüyor olman düşündüğün şeyi gerçek yapmaz.” Uzanıp elini avucuma aldığım an kesik bir şekilde soluduğunu duydum. Parmağımı, mücevherin yüzeyinde gezdirerek ışığı yansıtmayacak şekilde avuçlarımı kapat-tım. “Bak. Taşın nasıl olduğunu görebiliyor musun? Sarı alt tonları var.” Elimi çekerek *zümrüdün* parlamasına izin

verdim. “Gerçek zümrütler saf yeşil ya da mavimsi tonlarda olur. Asla sarı olmazlar.”

“Ama kusursuz görünüyor.” Başını yana eğdi.

“Gerçek zümrütlerin kusurları olur, tatlım. Tıpkı hepimizin olduğu gibi.”

Ezekiel öksürdü. “Doğru söylediğini nereden bileceğiz?”

Ezekiel’a bakarken baş parmağımı kasıtlı olarak Dorothy’nin elinin tersinde gezdirdim, ardından masaya bıraktım. “Bilemezsiniz.”

BÖLÜM 6

Evelina

Yirmi dört farklı hissettiriyordu.

Doğum günümü kutlamayı uzun zaman önce bırakmış-
tım. Nessa öldükten sonra beni kutlamaya zorlayacak ve
hatırlayacak kadar önem veren kimse kalmamıştı.

Ancak *teknik* olarak bugün, o gündü.

Dönüp çocuk olduğum zamanlara bakmak komikti.
Tüm doğum günlerimi, doğduğumda her şeyin nasıl oldu-
ğunu, annemin beni dünyaya getirirken nasıl tepki verdiği-
ni hayal ederek geçirirdim.

Ağlamış mıydı? Beni göğsüne çekip kalp atışlarımızın
birbiriyle uyumlu hâle gelmesini hissetmiş miydi?

Babam onunla mıydı, elini tutuyor muydu?

“Ne kadar var?”

Babamın boğuk sesi kulaklarıma dolduğunda omuz-
larım, davetsiz bir şekilde içeri girdiği için gerildi. Ona
doğru dönmeden bakışlarımı elimdeki çiçek kabuğunun
üstünde tuttum. Çiçeği ileri geri çevirirken taca benzeyen
üstündeki kısma baktım. Master bıçağımla yan tarafından

küçük bir kesi atmadan önce uçlarının aşağı doğru bakmadığına emin oldum.

“Hu hu, kimse var mı?” diye seslendi. “Sana bir soru sordum.”

Göz ucuyla baktığımda, seramın duvarına yaslanıp dövmeli ellerini ceplerine soktuğunu ve gümüş rengi saçlarını geriye yatırdığını görebiliyordum.

“Seni duydum,” diye mırıldandım, küçük bir kesik daha atarken.

“Ve?”

Haşhaşı bırakıp ona dönerek elimdeki mastarın etrafındaki parmaklarımı yumruk yaptım. “Ve?” diye tekrarladım. “Burada olmanın tek sebebi bu mu? İlerlememi kontrol etmek mi?”

Yüzüne keyifli bir sırıtma yayıldığında buna karşılık kalbimin teklemesinden nefret ettim.

“Tabii ki hayır, Bug*.”

Bu lakap tüylerimi ürpertti.

“Sana bu gece *Winkies**’te ihtiyacım var.”

Böylece içimdeki o küçük umut, bin parçaya ayrılıp içimi yakarak parçalandı. İç çekerek haşhaşlarıma döndüm, kafamda ondan geriye saydım.

“Evelina. Beni görmez-”

“Yarısı hazır,” diyerek sözünü böldüm. “Ancak kimyasal aşamaya geçmek bir haftamı alır.”

“Bir hafta mı?”

Bu sefer diğer kabuğa bir kesik daha attım. “Belki daha fazla.”

“Bu çok uzun bir süre.”

* Türkçesi “böcek” -çn.

“Yapacak bir şey yok.” Omuz silktim. *Benim* alanıma, *benim* doğum günümde gelip yeterince çalışmıyormuşum gibi davranması sinirlerimi bozuyordu. “*Winkies*’e de gitmeyeceğim.”

Doğruldu. “Gideceksin.”

“Hayır,” dedim. “Gitmeyeceğim.” Mastarı o kadar sıkı tutuyordum ki beyazlayan parmaklarımdaki kan dolaşımı kesilmişti.

Babam iç çekerek bir elini yüzünde gezdirdi ve inledi. “Dinle, Bug. Yeni bir adam getiriyorum.”

Tek kelime etmedim. Bunun yerine kabuklara kesik atma işime devam edip sıra boyunca yavaşça ilerledim.

“Ne dediğimi duydun mu?” diye sordu.

Kesik.

“Duydum.”

Dürüst olmak gerekirse bunu çoktan öğrenmemiş olduğumu düşünecek kadar aptaldı. Olup biten her şeyden haberim vardı. İşlerimizin başka nasıl ayakta kaldığını düşünüyordu?

“Bu gece orada beni temsil etmene ihtiyacım var. Adamın güvенеbileceğimiz biri olduğuna emin ol.”

“Ya değilse?” diye sordum.

Omuz silkti. “O zaman değildir.”

Asıl söylediği şeyse, pis işi benim yapmamı istediğiydi. Yine.

Başımı çevirerek gözümün ucuyla ona baktım. “Dorothy’yi çoktan onunla buluşmaya yollamadın mı? Bununla ilgili ne düşünüür?”

Boğazını temizlerken yüzünü ekşitti. “Dorothy... gön-

lünü kaptırıyor. Bu tavrının, karar verirken onu etkilemeyeceğine güvenemem.”

Kaşlarımı kaldırdım çünkü bu beni *şaşırtmıştı*. Dorothy, ilgi odağı olmaya bayılırdı ama normalde hayatındaki erkekleri kullanıp suistimal eder ve hafta sonu kaçamağından öteye asla gitmezdi. Sebebi ya birine bağlanmak istemiyor olması ya da bir sosyopat olmasıydı, emin değildim.

Doğruyu söylemek gerekirse bunu pek önemsemiyordum.

“Bug, sana bu işte ihtiyacım var. *Ailenin* sana ihtiyacı var.”

Söylediklerine karşı gerildim. Bunu her söyleyişinde Nessa'nın sesi zihnimin gerilerinden fısıldıyor gibiydi.

“Aile gibisi yoktur, Evie ve ev gibi bir yer de yoktur. Bir arada kalmalıyız.”

“Tamam.”

“Geleceğini bilmiyordum.”

Dorothy, barda oturduğum yere geldiğinde yakut kırmızısı olan dudakları gergindi.

Ona bakarken parmaklarımı garnitür tepsisinden çaldığım küçük yeşil zeytin kasesine daldırarak genişçe gülümsedim. “Sürpriz.”

Ağzını açtı ama tek kelime edemedi. Ezekiyl arkasında belirdi. Bakışları Dorothy'den bana doğru kayarken Ezekiyl'in yüzünde bir sırıtiş vardı.

“Yaşıyor!” Bir elini göğsüne vurdu. “Bütün gün sana ulaşmaya çalıştım.”

Babamla çalışan herkesin içinde hiç şüphesiz favorim

Ezekiel'di. Tahammül edebildiğim sayılı insandan biriydi ve yıllar geçtikçe arkadaşlığından keyif almamı sağlayacak kadar beni etkilemişti.

“Meşguldüm.” Ağzıma bir zeytin daha attım.

“Neyle?” dedi Dorothy alayla. “Yine o lisendeki ezikle mi takılıyorsun?”

Dışlerimi sıktım. Dırdırlarına karşı öfkemi dizginlemeye çalışıyordum. Tabii ki Cody'den bahsediyordu. Sevgili olduğumuza kendini ikna etmişti. Benim hakkımda ne düşündüğüyle ilgilenmediğim için Dorothy'nin hayal gücünün çılgınca çalışmasına izin veriyordum.

Ancak işin aslı bundan oldukça uzaktı. Cody bir bilgisayar dehasıydı. Kimya dersinde yanıma oturduğunda bunun farkına varıp uzun vadede işime yarayabileceğini düşünerek onunla arkadaş olmuştum. Bu yüzden onu kendime yakın tutup arkadaşlığını tolere etmiş ve ne zaman ihtiyacım olsa yanımda olacağına emin olmuştum. Şu an dünyadaki en iyi *hacker*lardan biri olduğunu varsayarsak oldukça iyi bir şey yapmıştım. Elbette bunu, benim dışımda bilen kimse yoktu, insanların çoğu bu konuda Dorothy'ye katılıyorlardı. Cody'nin, Silikon Vadisi'nde başarısız olan bir ezikten fazlası olmadığını ve annesinin bodrum katında yaşamak için geri taşındığını düşünüyorlardı.

Onca zamandan sonra sanırım Cody'yi, hayatımdaki neredeyse herkesten daha çok önemsediyimi söylemek mümkündü ama ona yaptığım işin en derin ve karanlık yanlarını anlatmaya yetecek kadar güvenmiyordum. Gerçekten kim olduğumu anlatacak kadar. Evelina'yı yüzeysel olarak, ona ihtiyacım olduğunda faydalanabileceğim kadar tanıyordu.

Ezekiel, elini Dorothy'nin omzuna yerleştirerek başıyla arkamdaki kapıya doğru bir işaret yaptı. "Adam burada."

Ezekiel'in bakışları sertleşirken olduğu yerde biraz daha doğruldu. Bakışlarını Dorothy'ye çevrildi. Adamı izlerken göğsünü dışarı doğru itti ve gözbebekleri irileşti.

"Geç kaldın," dedi Ezekiel.

"Havalı girişler yapmayı severim," diye cevap verdi ipekli bir ses.

Hastalıklı bir his mideme oturdu çünkü *bu sesi tanıyor-*
dum. Kulağıma ilk geldiğinden beri bu ses hatıralarımda bana fısıldıyordu.

"Brayden," dedi Dorothy keyifle. "Selam."

Boğazımdaki yumru biraz çözöldü. *Belki de sadece sesi benziyordur.*

Taburemde arkamı döndüğümde beklenmedik bir yumruk yemişim gibi ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı. Çünkü bu oydu. *Nicholas*.

Ve o... şok olmuş görünüyordu.

İsmiyle ilgili bana yalan mı söylemişti?

Beni bir tuvaletin duvarına yaslayıp becerdiği gece giydiği siyah deri ceketin aynısını giyiyordu. Beyaz tişörtünün yakasından belli belirsiz bir gümüş zincir görünüyordu.

Gözlerimiz buluştuğunda damarlarıma bir sıcaklık yayıldı. İçimdeyken ne kadar iyi hissettirdiğini hatırladığım için mi yoksa burada olmasına kızdığım için mi böyle hissediyordum, emin değildim.

Bedenimi incelemek için vaktini harcadıktan sonra bakışları tekrar gözlerime odaklandı. Sonra da sırttı.

Öfke, göğsümün derinliklerinde kaynıyordu.

"Brayden," dedi Dorothy tekrar.

Bu isim, beni içinde bulunduğumuz garip bakışma mülakaşasından kendime getirdiğinde dudağımın kenarının alaycı bir gülümsemeyle kıvrılmasına izin verdim.

Brayden. Bana yalan söylemişti.

Kendine gelip yüzüne yansıyan anlık duyguyu sildi. Bunun yerine rahat ve kontrollü olduğunu haykıran, kendine güvenen bir ifade yerleştirdi. "Ezekiel, Dorothy," diye mırıldandı. Dikkati benden hiç ayrılmıyordu. "Peki, sen kimsin?"

Ona ters ters baktığımda aptalca sırıtışı genişledi.

Ağızma bir zeytin daha atıp çiğnedim ve yuttum.

Bakışları dudaklarıma indi.

"Bu gerçekten seni ilgilendirmez, *Brayden*," dedim.

"Evie!" dedi Dorothy terslercesine.

Adamın irislerine keyif yayılırken başını yana eğdi. "Nedense seni daha *sarışın* hayal etmiştim, Evie."

"Evelina."

Yüzü yumuşadı. "İşte *bu* güzel bir isimmiş."

Kaskatı kesildim.

Dorothy kahkaha atıp önüme geçecek şekilde ilerledi. Elini uzatarak Brayden'in kolunda gezdirdi. "Hadi. Arka taraftaki masaya geçelim."

Sonunda –*sonunda*– bana bakmaya bir son vererek dikkatini ablama yöneltti. Tüm tavrı bir anda değişti. Başıyla onayladıktan sonra elini ablamın beline koyup yolu göstermesine izin verdi. Gerginlikten omuzlarım kasılmıştı. Kendimi bu denli sıkıldığının farkında bile değildim.

Ezekiel mırıldandı. Beni süzerken bir elini sakalında gezdiriyordu.

"Ne?" Bakışlarımı bara çevirerek telefonumu alıp yerimden kalktı.

Başını iki yana salladı. “Yok bir şey. Bana söylemen gereken bir şey var mı?”

Kaslarım gerildi. “Ne söylememi istersin, Ezeziel? Buradayım çünkü sevgili yaşlı *babacığım* senin ve belli ki Dorothy’nin kararlarına güvenmediği için böyle uygun gördü.”

Bakışlarım locada, Brayden’in yanında oturan ablama çevrildi.

Ezeziel başını sallayarak yanaklarını şişirdi. “Brayden’i eskiden beri tanırım. Onu uzun zamandır görmedim ama iyi biridir. Ayrıca iş arıyor.”

Parmaklarımla bar tezgahında tempo tutarken içimi bir hayal kırıklığı sardı. “Bunun neden bizim sorunumuz olduğunu anlamıyorum.”

Gülümseyerek bir elini omzuma attı ve arka taraftaki masaya ilerlerken beni yanına çekti. “Sen ve yufka yüreğin.”

Alayına karşı kahkaha atarak beni locaya yönlendirmesine izin verdim. *Yufka* yüreğimin başımı kaldırıp da bir çift yeşim gözle karşılaşınca hızlanmasını görmezden geldim.

BÖLÜM 7

Nicholas

Kahrolası küçük yalancı.

Teknik olarak bana adını hiç söylememişti.

Ancak o bir Westerly'ydi. Ve ben... ben ona adımı *söylemişim*. Ayrıca yeni bir işe başladığımı da belirtmişim.

Siktir:

Sekiz yıldır, yirmi dört yaşımdan beri, ajandım ve kendimi bir kez olsun sorgulamamışım. Ancak şimdi gizli bir soruşturma içindeyken, aklımdan çıkmayan kızı hemen karşımda görmek? Şans kesinlikle benden yana değildi. Dürüst olmak gerekirse çoktan başarısız olmuştum. İşimi doğru yapıyor olsaydım dosyalarımızdaki fotoğraflarına bakarken onu tanırdım. Belki biraz daha dikkatli incelesem benzerliği fark ederdim ama *benim* güzel kızım, kulağı boyunca *piercing*leri olan ve tenimi kavuracak kadar derin bakan kahverengi gözleri olan *bu* hatun değildi.

“Biliyorum,” dedi Dorothy. Sesi beni dalgın ruh hâlimden çıkardı.

Tek kaşımı kaldırdım. “Neyi biliyorsun?”

Bana doğru yaklaştı. “Kardeşıme bakıyorsun. Farklıdır. Birçok insan onu itici bulur. Pek dışarı çıkmaz.”

“Öyle mi?”

“Gerçi bu onun hatası değil. Annemiz... Evie’ye çok iyi davranmazdı, anlarsın ya. Birçok soruna sebep oldu.” Başına hafifçe vurdu. “Burada.”

Sorular sorup Evelina Westerly hakkında her şeyi öğrenme arzum güçlüydü ama bu düşüncüyü bastırdım. Bunları dava için mi yoksa onu saplantı hâline getirdiğim için mi bilmek istiyordum... emin değildim. Ondan, şimdi bile akıl sağlığımı yitirmeme yetecek kadar güçlü bir enerji yayılıyordu.

Beni daha önce hiç kimse böyle etkilememişti. Ona kulüpte yaklaşmamın ve *kesinlikle* ağzıma doğru çığlık attığı sırada onu kirli tuvaletin fayansına dayayıp becermemin sebebi buydu.

Bakışlarım masaya doğru yürüyen Evelina ve Ezeziel’a çevrildi. Ezeziel, kolunu onun omuzlarına atmıştı. Evelina’nın dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme vardı. Aralarındaki uyuma bakarken içimde bir huzursuzluk canlandı. O herifle rahattı. Ona güveniyordu.

Beraberler mi? Herif, onun için çok yaşlı.

Bize ulaştıkları anda bakışlarımız kilitlendi. Locaya ilk önce Evelina otururken çenemi sıktım. Kendini ahşap panel ile yanına oturan Ezeziel arasına sıkıştırmıştı.

Bir el koluma temas ederek beni dik dik bakma sorunundan uzaklaştırdı. Dorothy’ye baktığımda nerede olduğumu ve en önemlisi ne yapmam gerektiğini hatırladım.

Sen şu an Brayden’sın.

“Aç mısın?” diye sordu Dorothy. Yüzüne bir gülümseme yayıldı.

Çok masum ve tatlı görünüyordu, herhangi bir suça karışmış olduğuna inanmak güçtü. Ancak kitabı kapağına göre yargılamamayı çok uzun zaman önce öğrenmişim. Genellikle en iyi suçlular, asla şüphelenmeyeceğiniz kişilerdir. Birlikte şakalaştığınız, güvenmeyi öğrendiğiniz, sizi arkanızdan bıçaklayıp her şeyinizi çalarken en yakın arkadaşınız olan kişilerdir.

Bakışlarım, Dorothy’nin soluk sarı elbisesinin ön kısmına kaydıktan sonra yüzüne baktım. Dikkatle ona baktığım için yanakları kıpkırmızı kesilmişti. “Bir şeyler yiye bilirim.”

“Çoktan arka tarafta bize bir şeyler hazırlamalarını söyledim,” diyerek araya girdi Ezekiel.

Bakışlarım Ezekiel’a odaklandı ve ardından Evelina’ya çevrildi. Ona çekilmekten kendimi alamıyordum. “Peki ya sen?” Çenemle onu işaret ettim. “Yiyecek misin?”

Dorothy yanımda bir kakhaha attı. Bu sesi bastırmak için eliyle ağzını kapatmış başını iki yana sallıyordu. “*Lüt-fen*, Evie burada asla yemek yemez.”

Evelina’nın bakışları, onları ayak parmaklarımda hissedene kadar gözlerimi yakıp geçti.

“Nedenmiş o?” diyerek onu kışkırttım. “Bar yemekleri için fazla mı iyisin, tatlım?”

Oturduğu yerde doğrulsa da tek kelime bile etmedi. Sadece o kahrolası ölümcül bakışlarıyla beni izlemeye devam etti.

“Yemekler, arada bir kendime müsaade edeceğim kadar iyi,” diye cevap verdi sonunda. “Gelgelelim bunun yanı

sıra, gerçekten özel olan hiçbir yanları yok. İşim bittiğinde ağzıma girdiklerini zar zor hatırlıyorum.”

Dorothy somurttu. “İğrenç, Evie. Neden öyle söyledin ki?”

“Bu kulağa çok kendini beğenmiş geliyor,” diyerek araya girdim. Unutulmaz gecemize gönderme yaptığı için sinirlenmiştim. Kolumu arka tarafa uzatarak Dorothy’nin yanına daha da yerleştim.

Evelina küçük bir gülümseme bahşetti, sahte bir gülümsemeydi. Dişlerinin gözükmediği, dudaklarının kenarlarının varla yok arası kıvrıldığı türden. Ancak bu, onu çileden çıkarttığımı bilmemi sağladığı için tenimde bir kıvılcım yakmaya yeterdi.

Ona taktığım adı hatırlıyor mu acaba?

Belki de birileriyle çok sık takılıyordu ve ben de sadece onlardan biri idim. Bu düşünce, huzursuz bir sancının bedenimin tam ortasına yayılmasına sebep oldu.

O konuda bana meydan okumuyor olması garipti ama hatırlamasını mı isterdim yoksa unutmuş olmasını mı tercih ederdim karar veremiyordum. İkincisi daha kolay olurdu. Ancak derinlerimde bir yerde her ne kadar kabullenmek istemiyor da olsam gerçeği biliyordum. Birlikte geçirdiğimiz zamanın her bir saniyesini, tıpkı benim beynime kazındığı gibi onun da unutamamış olmasını *istiyordum*.

Şimdiyse beni izliyordu.

Gerçi içeri adım attığım andan beri, sanki tüm katmanlarımı tek tek soyup aklına yatması için bu katmanları yenden bir araya getiriyor gibi beni izlemeye bir son vermemişti.

Kendimi kırılgan, korunmasız ve neredeyse onun mer-

hametine kalmış hissediyordum. Bu da onun *büyük* bir sorumluluk olduğu anlamına geliyordu.

Boğazım sıkışırken içten içe sinirlerim geriliyordu.

Siktir, siktir, siktir.

“Affedersin,” dedim ve elimi Dorothy’nin omzuna uzattım. Bir anda kendimi toparlamak için birkaç dakikaya ihtiyacım olduğunu fark etmiştim.

Kaşlarını çattı, alt dudaklarını hafifçe sarkıttı. “İyi misin?”

Zorla gülümseyerek başımı salladım. “Evet, hemen döneceğim.”

Sandalyesinden kalkıp bana yer verdiğinde hemen arkasındaydım. Yanından geçip tuvaletlere çıkan karanlık koridora yöneldim.

Ancak sırtımı yaktığını hissettiğim bakışlar ona ait değildi.

Aceleyle küçük tuvalete ilerlediğim sırada bacaklarım titriyordu. Kapıyı sertçe açarak arkamdan aceleyle kapattım. Sonra lavaboya yaklaşarak suyu açtım. Soğuk suyu yüzüme çarptım. Suyun verdiği buz gibi his sinirlerimi tekrar yatıştırdı. Lavabonun kenarlarını tutan parmak boğumlarım bembeyaz kesilmişti, burnumdan dökülen su damlaları lavaboya düşüyordu.

Kendini topla. Bu bir sorun değil. O bir sorun değil.

Boynumu kütleterek peçeteliğe döndüm ve biraz peçete aldım. Yüzümü sildikten sonra derin bir nefes verdim. Tuvaletten çıkıp karanlık koridora döndüğüm sırada, aslında gerçekten hissetmediğim sahte bir özgüvenle içten içe kendimle konuşuyordum.

Duvara yaslanmış, açıkça beni bekleyen Evelina’ya rastladığımda adımlarım duraksadı.

Tırnaklarını incelediği sırada bakışları keyifsizdi. Geriye atılan siyah saçları kusursuz boynunu açıkta bırakıyordu. Bakışlarım bedeninde gezinirken sanki o, çölde bulduğum suymuş gibi içime çekiyordum. Yırtık bol tişörtü, siyah eteği, dizine kadar uzanan ince topuklu çizimleri ve gümüş yüzükleriyle o gün kulüpte olduğu kişiden çok farklıydı, ama bu ona daha çok yakışıyordu. Dudaklarındaki koyu mor rengi tanıştığımız gece sürdüğü ergence pembe rene kıyasla daha da seksiydi.

“Nicholas.” Sonunda bakışlarını kaldırıp duvardan doğrulurken başını eğdi. “Yoksa Brayden mı demeliyim?”

Bir adım yaklaştığında bunu yapmaktan her ne kadar kaçınısam da ellerimin altındaki küçük bedeninin görüntüleri tekrar zihnime doldu. Bedenimin her santimine nasıl mükemmel bir şekilde oturduğunun, bacaklarını belime dolayıp aletimle onu ikiye bölerken ne kadar yumuşak başlı ve sıcak olduğunun görüntüleri...

Boğazımı temizleyerek bir elimi saçlarıma geçirdim.

“Evet,” dedim yüzümü buruştururken. “Bunun için üzgünüm.”

Gözlerini kısarak bir adım daha attı. “Ne için?”

“Ne?” diye tekrarladım.

“Tam olarak ne için üzgünsün?”

Her şey için. Onunla o zaman tanıştığım için üzgündüm. Onunla şimdi tanıştığım için üzgündüm. Aynı zamanda olmasını hayal ettiğim kişiyle hiç alakası olmadığı için üzgündüm. Ancak bunların hiçbirini söylemedim. Bunun yerine Nick Woodsworth’ü geriye, onu bir daha bulamayacağım kadar derinlere itip Brayden Walsh’ın ön plana çıkmasına izin verdim.

Omuz silkerken yüzüme çarpık bir gülümseme yayıldı.

Gözleri parladı, dudaklarını az da olsa birbirine bastırıyordu. Bir adım daha yaklaştı. “İki seçenek var, *Brayden*. Ya isminle ilgili bana yalan söyledin... ya da şimdi yalan söylüyorsun.”

“O kadar derin düşünme, tatlım.” Kahkaha attım. “Senin gibilerle binlerce kez karşılaştım. Bardaki yalnız kız, çaresiz bir şekilde becerilmek ister ama zoru oynar. Sülük gibi yapışkan kızların klasik hareketleri.”

Başını geriye atıp güldüğü sırada gözlerim, boynunun açıkta kalan kısımlarında gezindi. “*Lütfen*. İsmi öğrenmek için yalvarıp sırf tadına bakabilmek adına seni lava-boya kadar takip eden ben değildim.”

Şimdi ona doğru adım atan bendim. Nefesim, hafifçe başının üzerine dökülüyordu.

Lanet olsun, kısaydı.

Gözlerime bakmak için başını geriye attı. Bu hareketine karşı derin bir nefes aldım.

Başta, tanıştığımız geceki çarpıcı mavi gözlerini özlediğimi düşünmüştüm ama ona bu kadar yaklaşıncaya aralarında sarı girdaplar olan koyu kahverengi gözlerini gördüm, yer yer yeşil noktalar vardı. Renkleri yoğun bir kaleydoskop oluştuyordu ve kahrolası derecede güzellerdi, beni bir bataklık misali içine çekiyorlardı.

Aletim sertleşti.

Hayır. O basit mavilere dönmek için her şeyi verirdim.

“Ne kadar da leziz bir tattı ama,” dedim.

Alayla güldü. “Domuzsun.”

Eğilerek ağzımı kulağına sürttüm. “Hiçbir zaman bir centilmen olduğumu iddia etmedim ve tüm olay senin,

aletimin etrafında titremenle sona ermesinden ötürü yalan söylediğim için özür dilemeyeceğim.”

“Öyle mi yaptım?” Başını yana eğdi. “Hatırlamıyorum.”

Sırıttım. “Şimdi kim yalan söylüyor?”

Mırıldanarak parmaklarını kaldırdı ve açık ceketimin ön tarafında gezdirdi. Hareketini izlerken ellerimi yumruk yaptım. Uzanıp onu kendime çekmek istemiyordum. Hissettirdiğim şeyi ne kadar *sevdiğini* ona hatırlatmak istemiyordum.

“Başladığın yeni iş bu muydu?” diye mırıldandı. Dikkatini dokunduğu yerlerden ayırmıyordu. “Babamla çalışmak mı?”

“Sadece yeni bir girişim,” diye mırıldandım. “Sadece yeni bir girişim. Onun, baban olduğunu biliyordum.”

Başını eğdi. Sanki söylediğim her şeyi içine çekip beyindeki süzgeçten geçiriyor ve sonra bana karşı kullanmak için kenara kaldırıyordu.

Onun gibi biriyle hiç tanışmamıştım.

Tüylerinizin ürpermesine sebep olacak şekilde sinir bozucuydu. Harika bir sorgu memuru olurdu.

Parmaklarını ceketime sararak parmak uçlarında yükseldi ve dudakları, çenemde gezinene kadar beni aşağı çekti. “Nicholas. *Brayden*. Adın her ne haltsa... Benden ve ailemden uzak dur. Burada istenmiyorsun.”

Elini çekerek beni sertçe ittikten sonra arkasını dönüp yürümeye başladı.

BÖLÜM 8

Evelina

Kinland'ın Belediye Başkanı Oscar Norman, vaktini ahlaki değerlerini düşünürken harcamaktan çok ceplerini doldurma konusunda endişelenerek geçiren gösterişçi bir adamdı. Onunla ilk kez on yaşındayken tanışmıştım. Nessa, biftekli bir akşam yemeği ve “sohbet” için davet etmişti.

O zamanki çocuksu aklımla bu adamın, ablamın sevgili-si olduğunu düşünmüştüm. Ancak Nessa'nın sebebi olmandan hiçbir şey yapmayacağını daha iyi bilmem gerekirdi. Kısa bir süre sonra Westerly soyadı, Oscar'ın siyasal bilim lisansına finansal destek sağlıyordu. Ablam, yıllar boyunca bir kuklaymış gibi iplerini oynattı ve onu, elinde tutmak istediği küçük mekanlara yönlendirdi.

Tıpkı ablamın olmasını istediği şekilde.

Nessa'ya karşı olan sadakatinin, benimki kadar güçlü olduğunu düşündüm. Bir bağları varmış gibiydi ve adamın bu kadar çok şeye sahip olmasının sebebi ablamdı fakat çok kısa bir süre sonra Nessa, o *adamın* yatında öldükten

ve adam, ablamın cenazesine bile gelmedikten sonra ne kadar da yanlış düşündüğümün farkına vardım.

Bizimle tüm bağlarını kesip o zamandan beri yanımıza uğramamıştı.

Oscar Norman bir sahtekârdı. Ahlaki açıdan, dürüst bir aile adamı imajı çizerken ahlaksızlığın gölgesine saklanıyordu. Bu durum, Oscar masaya dayanmış, şehir delegesi de aletini onun kışına sokarken net bir şekilde ortaya çıkmıştı.

“Şu lanet şeyi kapatır mısın?” Cody burnunu kırıştırarak üç monitörlü bilgisayarının yan tarafındaki gürültü önleyici kulaklığa uzandı. “Herkes, şehrini yöneten adamların şişko domuzlar gibi inlediğini duymak istemiyor.”

Cody’nin bodrum katının köşesine kurulmuştuk. Sırıtarak bir patlamış mısırı ağzıma attım. Gözlerimi ekrandan ayırmıyordum. “Lütfen. Hayatları buna bağlı olsaydı bile bu şehri nasıl yöneteceklerini bilemezlerdi.”

Gülerek bir elini açık kumral saçlarında gezdirdi. “Haklısın.”

“Hey,” dedim gözlerimi ekrandan ayırmadan. “Bana bir iyilik yapar mısın?”

“Bir iyilik *daha* mı demek istedin?” diye sordu. Sandalyesinde bana doğru döndü. “Devletin resmî ofisine gizli bir kamera yerleştirmek pek de *kolay* değildi, biliyorsun. Bir teşekkür fena olmazdı.”

Başımı salladım. “Teşekkür ederim. Birini araştırmanı istiyorum.”

İnce çerçeveli gözlüklerini yukarı doğru iterken öne doğru eğildi ve dirseklerini, dizlerine yasladı. “Merakımı cezbettin. Kimi?”

İçim bir tuhaf oldu. Bedenimin Brayden Walsh'ı düşününce bile bu kadar duygusal tepkiler veriyor olması beni sinir ediyordu. Gerginliğimi hafifletmek için boynumu kütlettim.

Cody'nin yüzüne küçük bir gülümseme yayıldı. "Biri seni altüst etmiş."

Gözlerimi kısıtım. "*Biri* beni sinir etti, sanırım bunu söylemek istedin. Ben de onu öldürüp öldürmeyeceğime karar vermeye çalışıyorum."

Sırtışı daha da büyüdüğünde benim öfkem de içimde yaşayan, nefes alan ve hırlayan bir varlığa dönüştü.

"Bana bir iyilik yap," dedim tersçe. "Psikanaliz yapmayı bırak ve bildiğin işe odaklan."

Cody'nin yüzü düştü. "Tanrım, *tam* bir sürtüksün."

Sırıtarak ağzıma bir patlamış mısır daha atıp omuz silktim.

"Ciddi sorunların var, bebeğim," dediği sırada önümdeki bilgisayardan uzun bir inilti sesi geldi.

İkimizin de dikkati tekrar ekrana çevrildi ve sevgili Belediye Başkanımızın tehlikeli pozisyonundan doğrulmasını izledik. Kıcından damlayan meni, bacaklarına doğru akıyordu.

Cody kusarmış gibi bir ses çıkarttı. "Hayatımı bunu görmeden de yaşamaya devam edebilirdim."

Bilgisayara yaklaşarak parmağımın ucuyla fareye uzandım ve videoyu kaydederek kaydı bir USB sürücüyeye attım.

"Sadece seks." Cody'ye baktım. "Bence delege, Gizemli Oz'un sen olduğunu bilseydi seni de becerirdi. Muhtemelen seni kendisi için kullanabileceğini düşünürdü."

Sırıttı, yanakları hafifçe pembeleşmişti. "Evet ama ne yazık ki ben becermeyi seviyorum, *becerilmeyi* değil."

"Aynı şey." Sırıttım.

Bilgisayar bildirim sesi çıkartarak yüklemcinin tamamlandığını haber verdi. Uzanarak USB'yi aldım. Memnuniyet hissi göğsüme oturup içime yayılırken belleği dekoltemden sokup sutyenimin altına sıkıştırdım.

"Kendi mastürbasyon bankan için mi?" Cody kaşlarını indirip kaldırdı.

"Sigorta için," diye düzelttim.

"Pekala, o kim?" diye sordu Cody.

"Ne?" Yerimden kalkarak kollarımı yukarı doğru uzattım. Gergin kaslarım dalgalanıp esnerken rahat bir nefes aldım. Duvarın önünde duran kırmızı koltuğa ilerleyerek yastıkların üzerindeki ceketime uzandım.

"Öldürmeyi düşündüğün şu kişi."

Yeşil gözleri ve deri ceketini hatıramda canlandığı an gerildim. "Brayden Walsh."

Cody mırıldandı. "İsmini hiç duymadım. Ne bilmen gerekiyor?"

"Her şeyi." Kollarımı ceketimden geçirdikten sonra saçlarımı ceketin yakasından kurtararak ona döndüm.

"Bebeğim, daha spesifik olman lazım."

Dişlerimi sıktım, bu kadar fazla soru sormayı bırakıp sadece gereken şeyi yapmasını istiyordum. Yine de onu tersleme içgüdümü bastırdım çünkü rolümü iyi oynamasam istediğimi alamazdım. Odanın diğer tarafına ilerleyerek tam karşısında durdum. "*Ben* spesifiğim."

Bakışları göğsüme indiğinde eğer eşcinsel olduğunu bilmesem öne doğru eğilip, bana istediğimi vereceğine emin olmak için ona küçük bir gösteri sergilerdim. Ancak

ne yazık ki Cody, baştan çıkartılabilir değildi. Bu yüzden *arkadaş canlısı* olmam gerekiyordu.

“Nerede yatıp kalktığını, ailesinin kim olduğunu hatta kahrolası ilkokul ödevlerinde yıldız alıp almadığını bile bilmek istiyorum. Her şeyi.”

Cody’nin kaşları havalanırken ellerini, avuçları dışa bakacak şekilde kaldırdı. “Tamam. Tamam. Bana birkaç hafta ver.” Duraksadı. “Biliyorsun, işler için fazladan yardıma ihtiyacın olursa ben buradayım.”

Dimdik durduğum anda, USB’nin ucu, göğsüme battı.

“İki günün var.”

“Bana ne yapacağımı söyleme!” diye şakacı bir şekilde bağırduğında, arkamı dönüp kapıdan çıktım.

Bir saatin ardından sonunda yalıya dönmüştüm. Arsanın dışındaki kapıda bekleyen güvenlik görevlilerine el sallayarak simsiyah *Range Rover*’ımla mükemmel kesilmiş çalılarının çevrelediği kavisli yolu takip ettim.

Dilimdeki *piercingin* ucunu, dudağımın arka tarafında gezdiriyordum. Arabamı garaja park ettikten sonra kapıya doğru ilerledim. İçeri o kadar aceleyle girmiştik ki bacak kaslarım yanıyordu. USB’ye resmen göğsümde bir delik açmıştı. Sürekli uzanıp hâlâ orada mı diye kontrol etmek için kendimi tutmaya çalışıyordum.

Garajın kapısı direkt mutfığa açılıyordu. Burada yaşayan hiç kimse işi düşmedikçe dikkatini bana vermediği için meraklı gözlerden uzakta olduğumu biliyordum. Buna rağmen kaygı, hâlâ sırtımda kol gezmeye ve boğazıma sarılıp güvenli noktaya ulaşana kadar hızlı hareket etmeme sebep olmaya devam ediyordu.

Koridorun ilerisinden gelen gürültülü kahkahalarla kal-

bim göğsümde tekleyerek adımlarımın yavaşlamasına sebep oldu. Sesler yemek odasından geliyor gibiydi. Yolumu değiştirip seslere doğru ilerlemem mantıksız olsa da bunu yaptım.

Ceketimi ve ayakkabılarımı çıkartarak mümkün oldukça sessiz bir şekilde yürüdüm. Parke zemine çarpan adım seslerimin duyulmadığından emin olmaya çalışıyordum. Sonunda yemek odasının ön girişine yaklaştığımda öfkem, bedenimi o kadar güçlü bir şekilde sarmıştı ki hareketsiz kaldım.

O buradaydı.

Bir haftadan daha kısa süredir hayatımızda olan Brayden Walsh, kahrolası evimizdeydi.

Ailem aptallarla doluydu. Kalbim, kaburgalaruma çarparken ellerim yumruk oldu. Tınaklarım avucuma batıyordu.

On. Dokuz. Sekiz...

Bire kadar saymaya devam ettiğimde kontrollü tekrar ele aldım. Arkamı dönüp hızlıca koridorda ilerleyerek su içmek için mutfakta kısa bir mola verdim.

Buzdolabına doğru eğildim. Parmaklarım şişenin yan tarafına uzandığı sırada tekrar onu duydum.

"Selam, tatlım."

Sesi, sanki tenimde bin bıçak geziyormuş gibi hissetme- me sebep oluyordu. Bir de *"tatlım"* kelimesini söyleyişine karşı çığlık atmak istiyordum.

O kelimeden oldukça *nefret* ediyordum.

"Beni şimdiden görmezden mi geliyorsun?"

İnleyerek doğruldum ve buzdolabının kapağını kapattım. *"Adım Evelina, takipçi."*

Sırtması yüzüne yumruk atmak istememe sebep oldu. “*Evelina.*”

“Ne istiyorsun?” diye sordum yanından geçmeye çalışırken. Beni köşeye sıkıştırmak için kenara doğru bir adım attı. Gerginlik, omuzlarıma yayılıyordu.

“Biraz ürkütücüsün. Duvarların ardında gezinip odaları gözetliyorsun,” dedi başını yana eğerken. “Selam vermek istemedin mi?”

Yüzümü astım. “Ben burada yaşıyorum, dâhi. Senden uzak durmaya çalışıyordum.”

“Neden?” diye uzattı.

“Çünkü eğer durmazsam, seni öldüreceğim.”

Gözleri parlarken gülümsemesi genişledi.

Dalga geçtiğimi mi düşünüyor?

Bana yaklaştığında ortamın havası o kadar hızlı değişti ki nefes alamadım.

Bunu kabul etmek istesem de istemesem de fiziksel olarak bu adam, beni daha önce hiç kimsenin etkilemediği kadar etkiliyordu. Bu da endişenin her bir sinirime yayılmasına sebep oluyordu. Çünkü ihtiyacım olan son şey etrafımda güvenmediğim birinin olması ve bana kontrolden çıkmış gibi hissettirmesiydi.

Ellerimi kaldırarak göğsüne uzattım. “Benim alanımdasın.”

Bir kaşını kaldırdı. “Senin alanın mı?”

İkimizi işaret ettikten sonra onu itmeye çalıştım. “Bu benim alanım, *köpekçik*. Sen de onun içindesin.”

“Belki alanını seviyorumdur.” Bana doğru eğildiğinde bedeninin benimkine değmesine engel olan tek şey avuçlarımdı. “Sıcak. *Dar.*”

“Harika,” dedim ilgisiz bir şekilde. “Artık geri çekilir misin?”

Mırıldanarak tekrar bana yaklaştı. Bu sefer sırtım buzdolabına yaslanana kadar üstüme gelmeyi bırakmadı. Elini kaldırdığında parmaklarım gömleğine sarılmıştı. Kalbim kulaklarımda atıyordu. Alnıma düşen bir tutam saç okşadıktan sonra çeneme uzandı.

Yeşil gözleri yüzümde gezinerek dudaklarıma indi.

Karnımda patlayan bir sıcaklık vardı.

“Bırak beni,” demeyi başardım.

“Hayır.”

“Bir soru değildi,” dedim dişlerimin arasından. “Ailemi de rahat bırakmanı istiyorum. Dalga falan geçmiyorum.”

Kalçalarını bana doğru iterek eğildi. Nefesi varla yok arası boynumda gezinerek sırtımda bir ürperti yayılmasına sebep oldu.

“Kim olduğumu sandığına pek emin değilim,” diye fısıldadı. “Ancak belli ki senin ne istediğini sikleyen biri olduğum konusunda yanılıyorsun.”

Dişlerimi sıktım. Öfke gözümü kör etmeye başladı.

“Eğer evinde akşam yemeği yemek istersem,” diye devam etti. “Eğer babanla iş yapmak istersem... eğer nahif ablanı becermek istersem, yaparım.”

Göğsüm sıkıştı. Başımı yana çevirip öfkemi dizginlemeye çalışırken burun deliklerim genişledi. Silahımın üzerimde olmadığı *bir* andı.

“Beni anladın mı, güzel kız?”

Küçük bir kahkaha atarak başımı salladım ve dilimi çıkartıp ucuyla alt dudağımı yaladım.

Bakışları, tıpkı kulüpte tanıştığımız gece yaptığı gibi bu hareketimi takip etti.

Burunlarımız birbirine sürtünecek kadar parmak uçlarımda kalktım. Tarçın ve çam kokusu burnuma doldu. “Git kendini becer.”

Gülümseyerek elimden geldiğince güçlü bir şekilde onu göğsünden ittim. Çok hareket etmemiştii ama elinden kurulup kolunun altından geçmem için yeterliydi. Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde yürürken attığım her bir adımda kalbim, kaburgalarım sertçe çarpıyordu.

BÖLÜM 9

Nicholas

“Neredeyiz?” diye sordum otoparka bakarken.

Elbette cevabı biliyordum. Kindland’ın merkezindeki striptiz kulübü *Yellow Brick**’teydik. Sahibi, Farrell Westerly’den başkası değildi.

Farrell’in ortaklarından biri olan Liam’a, bana bakıcılık yapma görevi verilmişti. Yağlı kızıl saçlarını arabanın dikiz aynasına bakıp geriye doğru yatırırken sırtıyordu.

“Oyun oynamayalım, tamam mı çaylak?” dedi bana doğru dönüp sigarasının ucunu yakarken. “İkimiz de nerede olduğumuzu *bildiğinin* farkındayız.”

Kalbim boğazımda atıyordu. *Bu bir tuzak mı? Tuzağa mı düşürüldüm?* “Bu ne demek oluyor?”

Kaşlarını çattı. “Bir striptiz kulübünün ne olduğunu bilmediğine inanmamı mı bekliyorsun?”

Bedenime bir rahatlık yayılırken kaslarım gevşedi. Sadece şerefsizlik ediyordu. Arabada arkama yaslanarak sırtıttım.

* *Oz Büyücüsü*’ndeki “*The Yellow Brick Road*”a gönderme yapılıyor. –çn.

Dudaklarını büzdü. “Skip’le bu kadar çabuk bir araya gelmek güzel olmalı.”

Omuz silktim, cevap vermeye gerek duymamıştım. Dürüst olmak gerekirse Farrell, kendisiyle bu kadar kolay tanışmama müsaade ettiği ve yüz yüze tanışalım diye evine aldığı için ben de herkes kadar şaşkındım. “Canının ii” kızının beni becermekten vazgeçmeyecek olmasını umursamıyormuş gibiydi ve en azından başkasının gözünden bakınca bu düşünce beni çok keyiflendiriyordu.

Bunun da iki anlamı vardı. Ya Farrell Westerly organize bir suç çetesini ynetemeyecek kadar aptal bir orospu çocuğuydu ya da fazla özgüvenli ve dikkatsizdi.

Her iki durumda da eğer aldığı tüm kararlar bu şekildeyse, bu kadar kısa sürede böyle bir imparatorluğu nasıl kurabilmiş olduğu sorusu akla geliyordu.

Liam, arabanın kapısını açmadan önce homurdandı ve indikten sonra kapıyı ardından kapatarak yarısını içtiği sigarayı yere attı. Onu takip edip arabadan indim. Arka tarafa ilerlerken serin akşam havası yüzüme çarptı. Kulübün otoparkı gevşek çakıllarla kaplıydı. Girişe ilerlediğim sırada taşlar, ayakkabımın altında eziliyordu. Brayden rolme bürünerek elimi, boynumdaki zincire uzattım ve altta kalan zinciri gömleğimin üstüne çıkarttım. İçindeki küçük cihaz, eğer kumaşın ardında kalırsa çok iyi kayıt alamazdı.

Kulübün ii tam da adından bekleneceği gibiydi. Yerler neredeyse siyahtı, duvarlarına sarı tuğlalar rlmşti. Koltuklar, arka tarafta gizlenen VIP alanlara doğru uzanıyordu. Işıklar loştu. Kulüp atmosferi vermek için hoparlörlerden müzik sesi yükseliyordu. Yine de bunaltıcı ve sert müzikler

yerine rahatlatıcı olduğu söylenebilirdi. Sağ köşede duvar boyunca uzanan bir bar vardı. Alanın tam ortasında, üstünde direk olan büyük bir sahne vardı. Daha küçük yuvarlak sahneler etrafa yayılmıştı ve her birinde soyunmanın farklı aşamalarında olan kadınlar vardı.

Bu mekânın planını ezbere biliyordum. Gözlerim kana-yana kadar buranın mimari projelerini incelemiştim. Ancak kendi gözlerimle görmek farklıydı.

Liam elini omzuma indirerek hafifçe sıktı. “Arzuladığın tüm memelere sonra bakarsın. Hadi gidelim.”

Ana sahnenin ve barın yanından vals yaparak geçtiğı sırada arkasından ilerliyordum. VIP alanların olduğı arka tarafa yöneldi. Diğer insanlara ikinci kez bakmıyordu bile. İlerlemeye devam ederken arkamı döndüm. Mümkün olduğunca içeride ne kadar oda olduğuna bakmaya çalıştım. Kapılarla dolu uzun bir koridor vardı. Liam, ilk iki kapıyı geçtikten sonra agresif bir şekilde üçüncüyü açtı. Kapının duvara çarpma sesi sertçe kulaklarıma doldu.

U şeklindeki alanın hemen ortasında bir adam oturuyordu. Ağzında bir sigara, masada da bir *Dom** şişesi vardı. Başını kaldırdı. Kucağındaki kız, bizim burada olduğumuz gerçeğini tamamen göz ardı ederek çıplak amını adama sürtmeye devam ediyordu.

“Liam, dostum.” Adam, kızın omzunun üzerinden baktı. “Bu zevki neye borçluyum?”

“Tony.” Liam parmaklarını kütletti. Elini, cebine atarak zümrüt bir kolye çıkarttı.

Bu kolyenin, sahte olduğunu söylediğim kolye olduğunu fark edince midem altüst oldu.

* *Dom Pérignon*, dünyanın en tanınmış ve kaliteli şampanyalarındandır. –çn.

Liam kolunu kaldırıp kolyeyi fırlattı. Kolye, kadının sırtına çarptığında kadın bağırdı. Bir anlığına hareketi teklemiştir.

Tony'nin yüzü düşerken rahat tavrı daha uğursuz bir ifadeyle yer değiştirdi. Ellerini, dansçı kızın kalçalarına koyarak durdurdu. Sertçe kızın kıcını sıkıp sanki kıcına şaplak atmadan onu buradan gönderme fikrine katlanamıyormuş gibi inledi. "Bana birkaç dakika ver, canım."

Kız, adamın kucağından kalkıp odadan tamamen çıkmadan önce Liam'ı ve beni süzdü.

Tony, pantolonunun belini düzelttikten sonra altın yüzüklü parmağını Liam'a doğrulttu. "Az önce yaptığın şeyi yapmak için iyi bir sebebin vardır umarım."

Liam çenesini kaldırdı. "Artık Skip'e sahte mal mı satıyorsun?"

Göğsüm sıkıştı, bakışlarım ikisi arasında gidip geliyordu.

Harika gerçekten.

"Lütfen." Tony kahkaha attı. "Hadi oradan."

Liam kaşlarını kaldırarak baş parmağıyla beni gösterdi. "Bu herif öyle söylüyor."

"Saçmalık," dedi Tony tükürürcesine. Gözlerini kısarak bana döndü. "Sahte mal verdiğimi mi söyledin?"

Çenemi sıktım. Bu oda hariç herhangi bir yerde olmayı istiyordum. Çünkü hayır, aslında böyle bir şey yapmamıştı. "Hadi ama dostum. Oyun oynamayalım."

"Şimdi de bana yalancı mı diyorsun?" Adam oturduğu yerde doğrularak Liam'a döndü. "Bu herif de kim lan? Bu-raya gelip beni saçmalıklarla mı suçluyorsun? Kimseye cevap vermek zorunda değilim. Senin sikik patronuna bile."

Liam başını iki yana salladı. “Parasını istiyor, Tony.”

Tony arkasına yaslanarak bir bacağına diğer dizine atıp sırttı. “Söyle de bana fatura kessin.”

Ne yapmak üzere olduğumu bir anlığına düşündüm ama sadece bir anlıktı. Yakın çevreye girecek kadar Farrell’in güvenini kazanmalıydım ve sonucu ne olursa olsun yaptığım şey, onun kulağına gidecekti.

Güldükten sonra öne doğru atılarak Tony’yi ensesinden tuttum ve kafasını, camdan masaya çarptım. Çarpma sesi oldukça gürültülüydü. Kolumun yan tarafına keskin bir acı saplandı. Bileğimdeki bir kesikten kan damlıyordu.

“Aman, aman,” dedi Liam. Tony çırpınarak bağırmaya çalışırken Liam beni geri çekiyordu. “Tanrı aşkına, çaylak, kendine hâkim ol. Tanrı aşkına.”

Alayla ellerimi kaldırdım. “Öylesine birinin sana, Skip’e bu şekilde saygısızlık etmesine izin mi vereceksin? Burada? Kendi bölgede?” Başımı iki yana salladım. “Yok, ben varken olmaz. Böyle olmaz.”

“Vattela a pigliare in culo*,” dedi Tony tükürürcesine.

“Ne dedin lan?” diye cevap verdim tekrar adama dönerken. Sahte şiddet eğilimlerim bana bok gibi hissettirse de karakterimle ilgili her şeyin oturması gerekiyordu. Tembelce konuşmalar, asabiyet, şiddet eğilimi. Bu Brayden’dı, bir açıdan da bendim.

Liam gözlerini kıstı. Burun delikleri genişlerken gömleğimi tutarak beni kendine çekti. “Tony, Cantanellilerle birlikte. İtalyanlarla... Ne dediğimi anlıyor musun? Senden daha önemli adamların kafasını yaramazsın. *Ben yapabiliyim* ama sen yapamazsın. Anladın mı?”

* İtalyanca, “Git kendini becer,” anlamına gelmektedir. —çn.

Elinden kurtulduğum sırada kalbim, adrenalinin etkisiyle sertçe göğsüme çarpıyordu. “Neyse ne.”

“Git kendini temizle.” Elime baktı. “Yüce İsa.”

İç çekerek bileğimi salladım, tuvaletlere doğru ilerlemeye başladım. Bir İtalyan’a bulaşarak hata yapmamış olduğumu umut ediyordum. Eğer Westerly bölgesinde takılıyorsa besin zincirinin yükseklerinden biri olmadığını varsayıyordum. Muhtemelen birileri öğrense onlardan kurtulabilirdi ama konu suç dünyasının iç çatışmalarına geldiğinde asla bundan emin olamazdınız.

Köşeyi döndüğümde birine çarptım. Ellerim aceleyle havalanarak zayıf omuzlara tutundu. İkimiz de düşmeye-
lim diye omuzları kendime doğru çektim.

Bileğim zonkluyordu.

Başımı eğdiğimde siyahla çerçevelenmiş öfkeli kahverengi bakışlarla karşılaştım.

Evelina. *Burada ne halt arıyor ki?*

“Seni gördüğüme neden şaşırmadım acaba?” dedi, mükemmel kavisli kaşlarından birini kaldırarak. “Burada ne yapıyorsun?”

Gözlerimle onu içime çekerken yüzünün yumuşak hatlarını, içine giydiği siyah dantel bluzunun üzerine geçirdiği fermuarı açık kapüşonluyu inceledim. Göğüs dekoltesi tamamen açıktaydı.

Şansım varken göğüsleriyle daha çok ilgilenmeliydim.

“Kayboldum.”

Gözlerini kıstıktan sonra bir anda kesik bir nefes aldı ve bileğime uzandı. “Ne oldu?”

Hassas dokunuşuna şaşıarak tek kaşımı kaldırdım.

Bana her yaklaştığında ördüğü duvarlarla çelişen hareketti. "Bu kadar önemsediyini fark etmemiştim, tatlım."

Arkasını dönerek beni en yakındaki kapıya doğru çekip kapıyı açtı. Kızıl kahverengi ahşaptan ve bordo mobilyalardan oluşan büyük bir ofise girdik.

"Sadece Westerly mülkünde kan kaybından ölmeyeceğine emin oluyorum," diye mırıldandı. Beni duvarın önünde duran koltuklardan birine itti. "İş için kötü olur."

Seve seve kendimi koltuğa bıraktığımda yağ gibi yumuşak kumaş o kadar rahattı ki oturduğum yere iyice yerleştim.

"Bekle," dedi parmağını bana doğrultarak. Odanın diğer tarafına ilerleyerek ofisin içindeki tuvalete girdi.

Tabii ki beklemedim. Anında yerimden kalkarak masaya yöneldim. Bakışlarım, kişisel tuvaletin açık kapısında gezindikten sonra kamera, masanın üst kısmının net bir görüntüsünü alsın diye eğildim. Hiçbir şeye dokunmadım. Muhtemelen önemli hiçbir şey açıkta değildi ama yine de aksini bilemezsiniz.

"Ne yapıyorsun?" Evelina'nın sesi, sisi dağıtarak mide-min altüst olmasına sebep oldu.

Geri çekilip elimi saçlarımdan geçirdim. "Belli ki bir şeylere burnumu sokuyorum."

Kaşlarını çattı. "Sana beklemeni söylemiştim."

Kıçı masanın köşesine dayanana ve bedenimle onu sıkıştırana kadar üstüne yürüdüm. "Ben senin emirler yağdıracağın bir köpek değilim, tatlım."

Sırttı. "Ben öyle düşünmüyorum."

Aletim sertleşirken cinsel dürtülerim aklımla savaş hâlindeydi. Beynim, mesafemi korumam için beni uyarıyor-

du. Gelgelelim beynim, ona karşı *hep* kaybettiği gibi yine kaybetmişti.

“Haklısın,” diyerek onayladım. Yaralanmayan elimi kalçasına uzatarak kendime çektim. “Bana uslu bir çocuk gibi oturup önümdekini yememi söylersen yemin ederim ki bunu yaparım.”

Tadının nasıl olacağını düşünürken bile ağzım sulanıyordu.

Dudakları aralandığında, sikimin dudaklarının arasından geçtiği leziz bir görüntü zihnimde canlandı. Büyük kahverengi gözleriyle bana bakarken tanıştığımız gece takmadığı o dilindeki *piercing* sertliğimde geziniyor gibiydi.

“Bu masa senin canından daha değerli,” diye fısıldadı. “Ve sen her yeri kana buluyorsun.”

Düşüncelerimden sıyrıldığında parmaklarımın kaba etine saplandığını fark ettim. Sanki beni yakıyormuş gibi geri çekildim ve onu bıraktım. Küçük kırmızı bir gölle lekelenen ahşaba baktım.

Yüce İsa, benim neyim var böyle?

Evelina’nın dudaklarından yüksek sesli bir iç çekiş dö-küldü, ardından elimden tutup tekrar çekiştirdi. Koltuğa döndükten sonra sanki bez bebekmişim gibi beni itti. Ardından yanıma oturarak kanayan kolumu kucağına çekti. Getirdiği ilk yardım çantasıyla işe koyularak yaranın üzerine oksijenli su döktü.

Acı tenime yayılarak tıslamama sebep oldu. “Ah, *siktir*.”

“Hay aksi.” İri gözleriyle bana baktı. “Acıdı mı?”

Antiseptiği ve gazlı bezi alırken sessizdi. Yarayı temizleyerek ilacı sürdü. Bakışları tamamen elindeki işe odaklanmıştı.

Gerilerek ona baktım, *gerçekten* ona baktım. Yine burada ne yaptığını ve ailesinin seçtiği bu işle ilgili ne hissettiğini merak ediyordum. Onun olabileceği her şeyi düşündüğüm sırada içime bir üzüntü yayıldı. Bu hayatı seçen herkesin daha iyi kararlar verselerdi olabilecekleri kişiymi...

Belki çok geç değildir. Belki onu çekip çıkartabilirim.

“Bana neden isminle ilgili yalan söyledin?” diye sordu bandajladığı yaradan başını kaldırmadan.

Göğsüm sıkıştı. “Bana kendi adını söylememenle aynı sebepten.”

Duyabileceğim bir şekilde yutkunarak kirpiklerinin altından bana baktı. Gözleri aceleyle ileri geri hareket ederken sanki maskemin arkasını görmeye ve ruhumu çekip çıkartmaya çalışıyormuş gibiydi. Dudakları aralandığında karın kaslarım gerildi. Etrafımızdaki hava ağırlaşarak aramızdaki boşluğu dolduruyor, sanki patlayacakmışım gibi hissetmeme sebep oluyordu.

Yüzü, benimkinden birkaç santim uzaktaydı. O nefes verdiğinde ben alıyordum. Onun, düşman olduğunu kendime hatırlatmaya çalışıyordum. Onu ve önemseddiği herkesi tutuklamak için burada olduğumu...

Bunların hiçbirinin gerçek olmadığını...

Gerçek olamaz.

Bir anda kapı hızla açılarak duvara çarptı ve ikimizin de yerimizden zıplamasına sebep oldu. Liam içeri girerek direkt bize yöneldi. Kalın parmağını yüzüme doğrultmuştu.

“İşleri bir daha öyle batırırsan sikik ağzına bir kurşun sıkarım. Beni anlıyor musun?”

Evelina yerinden kalkarken kaşları havalandı. Masanın arkasına oturmak için odanın diğer tarafına ilerledi.

Koltuğun yastıklarına doğru yaslandım. “Ne zaman senin için çalışmaya başladığımı bana hatırlatır mısın, Liam?”

Yanakları kızardı. Bedeni gergindi, sanki bana vurmayı deneyecekmiş gibi elleri yumruk oldu. Herifin kesinlikle öfke sorunları vardı.

“Siz ikiniz ne zaman siklerinizi yarıştırmayı bitirip bana neler olduğunu söylemeyi düşünüyorsunuz?” diye rek Evelina araya girdi.

Liam, Evelina’ya döndüğünde kızıl tutamları alnına döküldü. “Koca adamların ne yaptığı seni endişelendirmesin, tatlım. Orada otur, güzel görün ve babanın istediği gibi hesapları yönet.”

Demek hesap kitap işine o bakıyor. Siktir.

Bu adamın ona “tatlım” demesi canımı sıkımişti çünkü kızdırmak için ona bu şekilde seslenmek benim olayımdı, bu herifin değil. O kelimeyi her söylediğimde Evelina’nın yanaklarına oturan öfkeli kızarıklıkla sertleşiyordum. Bu sevgi sözcüğü Liam’ın dudaklarından döküldüğünde yerimden kalkıp tıpkı birkaç dakika önce Tony’ye yaptığım gibi onun yüzünü de cama gömmek istedim. Ani ruh hâli değişikliğim beni savunmasız bıraktı çünkü bu sefer sebepsizdi. Oynadığım karakter için hesapladığım bir hareket değildi, aksine gerçek bir histi. Yıllardır hissetmediğim türdeydi ve bununla ne yapacağımı gerçekten bilmiyordum.

Evelina’nın tüm tavrı bir anda değişti. Başını yan tarafa eğerek gülümsedi. “Tekrar etsene.”

“Neden bize bir dakika vermiyorsun?” diye devam etti Liam.

Belli ki Liam, değişikliği görmemişti.

Evelina, zayıf ellerini büyük kızıl kahverengi çalışma masasının üzerine koyarak başını eğdi ve gözlerini kapattırken başını aşağı yukarı sallamaya başladı. Dudaklarını oynatışına bakılırsa sayı sayıyordu.

“Hadi ama Evie. Bunların hepsini dinlemene gerek yok,” diye denedi Liam tekrar. Bu sefer ona göz kırpmıştı. “Skip etrafta yokken patronculuk oynamayı sevdiğini biliyorum ama bu erkek işi, tamam mı?”

Evelina’nın bir anda açılan gözleri bıçak gibi keskindi. Masanın köşesinden birkaç zarfla gümüş mektup açacağını aldı ve kapıya doğru yürümeye başladı. “Tabii, benim hatam.”

Bu kadar çabuk teslim olmasına şaşırarak kaşlarını kaldırdım ama belki de onu yeterince iyi tanı mıyordum. Liam’a yaklaşarak sertçe duvara itti. Adamı olduğu yerde tutmak için tüm bedenini kullanıyordu ve mektup açacağını adamın kasığına bastırıyordu. Her zaman giydiği o ince topuklu çizmelerini de adamın ayağına saplamıştı.

Liam ellerini Evelina’nın omzuna koyarak itmeye çalıştı. Aralarına girmek için harekete geçsem de yardıma ihtiyacı olmadığını fark ettim. Evelina, adamı kolaylıkla bastırdı.

Aslında bu garip bir görüntüydü. Kısa boylu, bir elli yediye geçmeyen bir kız, bir seksenin üzerindeki adamı kontrol altına almıştı.

Tekrar oturduğumda bir yanım bu kadının yapabileceklerinden tiksindirirken diğer yanım gösterdiği güce hayran kalmıştı. Onda görüldüğünden daha fazlası olup olmadığını merak ediyordum. Belki konu ailesi olunca hesap tutmak yaptığı tek şey değildi. Ancak bu düşünceyi aklımdan

sildim. Aylar geçmişken ona karşı ilk izleniminin *bu kadar* yanlış olduğunu kabullenmek istemiyordum.

“Biliyor musun,” diye söze başladı Evelina, “Hep, bir adamın testislerini kesmenin nasıl hissettireceğini merak etmişimdir.”

Adam tekrar harekete geçtiğinde Evelina ağırlığını diğer ayağına vererek sivri topuğunu, acıdan inletene kadar ayağına bastırdı. Liam’ın yanlarında duran elleri gergindi ama karşısındaki kadın sikine keskin bir bıçak dayarken ona bir şey yapacak kadar aptal değildi.

Evelina başını eğdi. “Senin üzerinde denemeli miyim?”

“Evie, hadi ama. Kontrolünü şimdi kaybetme.” Sesi gergindi. “Eğer seni incitirsem baban beni öldürür.”

“Kaybetme mi? Ben hiçbir şeyi *kaybetmiyorum*,” dedi bana doğru bakarken. “İnsanlar, dürtü kontrolüyle ilgili sorunlarım olduğunu düşünüyor. Buna inanabiliyor musun?”

Evelina kahkaha attığında olduğum yerde donakaldım. Vücudumun yarısı koltuktaydı, diğer yarısı ise kalkmaya yelteniyordu. Uyluklarımda hissettiğim yanma hissi, midemden boğazıma yükselmekte olan hisle kıyaslanamazdı.

Liam’ın bakışları bana döndü ama... Ne halt edeceğimi bilmiyordum. Bu her neyse durdurmam gerekiyordu, yapılacak *doğru* şey durdurmaktı ama belki de daha kindar olan diğer yanımda devam etmesini istiyordu. Araya girmek bir riskti. Almayı göze alamayacağım bir riskti.

“Ah hayır,” dedi Evelina, Liam’a. “Brayden, sana yardım edemez. Söylenenleri yapma konusunda inanılmaz uzman olduğunu bana kanıtladı.” Mektup açacağını tu-

tan elini, Liam'ın kısığına bastırdı. "Bu doğru değil mi, köpekçik?"

Liam inledi.

"Özür dile," diye emretti Evelina.

"Üzgünüm," dedi Liam kabaca.

Dilini şaklattı. "Tipik, her erkek gibi. En azını vere-rek memnun olmamızı bekliyorsun. İçinden gelerek söyle Liam yoksa bu odadan hadım olmadan çıkamayabilirsin."

Yutkundu. "Ben üzgü-üzgünüm, Evie. Yanlış yaptım. Sana bir daha saygısızlık etmeyeceğim."

Evelina uzanarak yanağına iki kez vurdu. "Uslu çocuk."

Adamı bıraktıktan sonra hızlıca arkasını döndü. Bir gözü-nü ondan ayırmamaya gerek bile duymamıştı, sanki adamın intikam almayacağı konusunda tamamen kendinden emindi.

Benim gözlerimse bir an olsun adamdan ayrılmadı. *Sadece emin olmak için.*

Liam hiçbir şey yapmadı. Sadece boğazını temizleyip duvardan doğrulurken buruşan kıyafetlerini düzeltti.

Evelina tekrar masaya ilerledikten sonra mektup açacağını parmaklarının arasında döndürerek bana gülümsedi. Liam ve ben put gibi sessizdik, Evelina'nın bunu fark et-mesi uzun sürmedi.

Kıkırdadığında bedenimi saran ürpertiye, daha önce hiç-bir sese karşılık hissetmediğime yemin edebilirdim.

"Ah, sakın olun. Sadece dalga geçiyordum. Dediğin gibi, Liam. Ben sadece babamın hesap işleri için buradayım. Asıl 'iş' siz büyük, güçlü adamlara bırakacağım." Bakışları sargılı bileğime yöneldi. "Belli ki çok iyi idare ediyorsunuz."

Tekrar sırtıttığında dişlerinin görünmediği o aynı belirsiz gülüş dudaklarındaydı. Gözleri her zamanki gibi alev alev-di. İşte o zaman Evelina Westerly'nin, iyi adamlardan biri *olmadığının* farkına vardım.

Ve o, kesinlikle kurtarılamazdı.

BÖLÜM 10

Evelina

Sürekli olarak iki gece önce Brayden'in önünde Liam'a nasıl patladığımı düşünüp duruyordum. Bu benim aptallığımdı, artık Brayden bana farklı bakıyordu.

Önceden gözünü ayırmadan bana bakar, sırtışı ve aptalca sorularıyla beni gıcık ederdi; artık mesafe koyuyordu.

Ne olursa olsun ondan hoşlanmadığımı göz önüne alırsak bu beni rahatsız etmiyordu.

Beni *rahatsız* eden şey resmen yanımıza taşınıp Westerly ailesinin bir başka üyesi olmasıydı. Onun bir tür mücevher uzmanı olduğunu sanmıştım ama sadece etrafımızda dolaşıp ya Ezeziel'la takılıyor ya da ablamın kulağına bir şeyler fısıldıyordu. İkisinden biri olmadığı zamanlarda da babamın işlerini hallediyor, vergileri topluyor ve alt kademe satıcılarımızı hizada tutmaya yardımcı oluyordu. Danışılacak birinden, yeni bir sağ kola dönüşmüştü.

Babamın, ona güvenmekle ilgili hiçbir sorunu yokmuş gibi görünüyordu ki, dürüst olmak gerekirse bu durum beni deli ediyordu; çünkü babam adı çıkmış bir paranoyaktı. Hep böyle olmuştu ve hapisten çıkıp da kendi başarısız ol-

duğu soyadımızı Nessa'nın aklamış olduğunu fark edince bu on kat artmıştı. Yeni insanları ve ortakları aramıza almak konusunda hep tereddütlüydü ama direkt kendisine ve Dorothy'e ulaşan kişilere karşı daha da korumacı oluyordu.

Bu yüzden basit bir düşünme eyleminden fazlasını gerektiren tüm işler bana kalıyordu.

Tamamen yabancı olan birini kabul ediyor olması işte bu yüzden rahatsız ediciydi. Ezekiel'in, ona kefil olduğunu biliyordum. Bu Ezekiel'in sözüne güvenmediğim anlamına gelmiyordu; diğerlerine güvenmediğim için Brayden'in hepimize kolayca yalan söyleyebileceği gibi Ezekiel'a da söyleyebileceğini düşünüyordum.

Telefonum çaldığında seranın arka odasında idim. Korumacı giysilerimi giymiş, gözlüklerimi gözüme takmış ve KN95 maskemi yüzüme yerleştirmiştim.

Neredeyse aramaya cevap vermeyecektim ama son anda nedense sarı eldiveni elimden çekerek telefonu çıkarttım.

"Meşgulüm," dedim tersçe. Telefonu hoparlöre alarak masaya bıraktım. Odanın karşısındaki, altında bir ocak olan çelik platformdaki iki yüz sekiz litrelik yağ variline bakıyordum.

"Tamam ama istediğin bilgiyi bulmuştum," dedi Cody. "O zaman sonra ararım."

"Dur."

Güldü. "Siktir, çok isteklisin. Ne yapacaksın ki?"

İç çekerek yağ variline yaklaştım, altındaki ateşlerin yanmaya başlamasını sağlayacak düğmeye bastım. Sonra masaya doğru geri çekilerek kollarımı kavuşturdum. "Ailemdeki hiç kimse siklemediği için onun güvenilebilir olduğuna emin olacağım."

“Pekâlâ, öyle olduğu onaylandı.”

Kaşlarım havalandı. “Öyle mi?”

Eğilerek tohum kapsüllerini kestiğim on beş kiloluk ham haşhaşı aldım. Kaşlarım ağrıyarak poşeti varile doğru taşıdım ve ısınan suya döktüm.

“Evet, Brayden Walsh. Otuz iki yıl önce Şikago’da doğmuş. On sekiz yıl önce kanserden ölen bekar bir annenin çocuğuymuş. Başka akrabası yok.”

“İlginç,” diye mırıldandım. Tabii Cody’nin beni duymadığına emindim.

“Muhtemelen en iyisi olmuş. Biriktirdiği sabıka kayıtlarından gurur duyacak pek aile yok. Dürüst olmak gerekirse etkileyici sayılır.”

Sırıtarak tekrar telefonuma döndüm ve maskemi boyuma indirdim. “Ya da bu kadar çok yakalandığı için utanç vericidir.”

“Doğru. Yine de küçük suçlarını işlemeye devam etmiş, belki de büyük olanlarda yakalanacak kadar kötü değildir. Hiçbir zaman parmaklıkların ardında birkaç aydan fazla kalmamış.”

Dilimdeki *piercingi* dudağımın arkasında gezdirdim. “Bu kadar mı? Sıkıntılı ya da garip görünen... bir şey yok mu?”

“Hayır. Biliyor musun Evie, herkes sizin peşinizde değil. Belki bir gün bunu fark edersin.”

Göğsüm sıkıştı.

Dürüst olmak gerekirse Brayden’in söylediği gibi biri olması içimi rahatlatır sanmıştım. Ne de olsa bu, aileme yalan söylemediği anlamına geliyordu. Ancak diğer taraf-

tan, ilk tanıştığımızda yalan söylemesi beni mantıksız bir şekilde öfkелendirdi. Sanki çaresiz olan *benmişim* gibi.

Fazla bir şeyi yoktu ama kahrolası bir küstahlığı olduğunu reddedemezdim.

“Hımm.”

“Bu da ne demek?” diye sordu Cody.

“Bu ‘hımm’ demek, Cody. Her zaman bir anlam ifade etmek zorunda değil.”

“Neden sesin çok boğuk geliyor?” diye devam etti. “Sürekli neredesin de telefonun böyle sıkıntı çıkartıyor bilmiyorum ama inan ki telefon hattın berbat.”

Bedenim gerildi. Telefona cevap verdiğim için sinirlenmişim. Bu gibi zamanlarda seraya teknolojik bağlantılar yapmamış olmayı diliyordum çünkü buradayken ulaşılmaz olmak için *her şeyimi* verirdim. Cody sürekli meraklanıyordu. Cevaplarını vermek istemediğim sorular soruyordu. Seram ve içinde ne yaptığım, onunla bile paylaşmak istemeyeceğim bir sırdı. En büyük sırrımdı.

“Dedim ya, meşgulüm.”

Başka bir şey söylemesine fırsat vermeden, “Aramayı Sonlandır” tuşuna bastım. Ardından tekrar sarı eldivenimi giyerek lastiğin tenimi sarmasına izin verdim. Yağ variline yaklaşp karıştırmak için kullandığım çubuğu aldım ve kaynayan suya sokarak karıştırmaya başladım.

Babam için yaptığım tüm işlerin arasında bu, en sevdiğimdi. Eroin yaratmak, beceri ve hassasiyet gerektiriyordu hatta adımları kusursuz bir şekilde izlerseniz, kimsenin ay-nısını yapamayacağı kadar saf bir uyuşturucu elde ediyordunuz.

İşin başında Nessa varken ve daha henüz bir çocukken

bu sanatta uzmanlaşmıştım. Sırf vajinası var diye ona farklı davranan boktan adamlarla boktan anlaşmalar yapmasını izlemekten bıkmıştım. Nessa benim akıl hocam, en yakın arkadaşım ve daha birçok şeyim olsa da konu işe geldiğinde çok tatlı dilli oluyordu. İnsanların kendisinden yeterince *korkmalarını* sağlayamıyordu, bunun sonucunda da tartaklanıyordu.

Ancak onun başarısız oluşu benim için öğretici olmuştu.

Babam hapisten çıkıp parmaklarının ucunda bir altın madeni olduğunu fark etmişti. Benim için bu yer altı serasını inşa etmek üç yılımızı almıştı ve hiç pişman olmamıştık. Daha doğrusu, *o* hiç pişman olmamıştı.

Büyük bir yumru boğazıma otururken keder, bir gelgit misali içimde yükselerek kontrolümü kaybetmekle tehdit etti. Eldivenli parmaklarım, kırılacakmış gibi hissedene kadar çubuğu sıktı. Gözlerimi kapatarak saymaya başladım.

On. Dokuz. Sekiz...

Yavaş bir nefes vererek göz kapaklarımı açtım. Burunumun arkasındaki keskin yanma hissini göz ardı ederek acımı bastırdım. Acı, yavaş ama kesin bir şekilde içimde solarak onu kendimden bile saklayabileceğim karanlık bir yere gömmeme izin verdi.

BÖLÜM 11

Nicholas

Farrell, evindeki ofiste oturuyordu. Odunsu tıraş losyonunun kokusu o kadar güçlüydü ki içime çekmediğim hâlde masasının ardından burnuma doluyordu.

Gümüş rengi saçları geriye doğru yatırılmıştı. Üst kısımları uzun, yan kısımları ise daha kısa kesilmişti ve dövme parmakları çenesinin altında gezinirken koyu renk gözleri temkinli bir şekilde bana çevrilmişti. Hafif hafif sandalyesini geriye ve öne doğru sallıyordu. Bir saatin tik taklarını taklit edermiş gibi çıkan gıcırtılı ses, o hareketlerini tekrarladıkça yükseliyordu.

Bu bilindik bir taktikti. Sessizlik. Bakışma. Ben sorgu koltuğunda oturup beni ne söylemek için çağırdığını beklerken dikkatle beni izlemesi. Bunların hepsinin göz korkutuyor olması gerekiyordu ama hiçbirinin değeri yoktu. Birinin taktiklerinin işlemesi için ondan korkmanız gerekirdi ve Farrell Westerly'nin tehlikeli bir adam olduğu reddedilemez olsa da ondan korkmuyordum.

O, *benden* korkmalıydı.

Eğer burada sessizlik içinde oturmak istiyorsa benim

için sorun yoktu. Karşısında korkudan sinen birine saygı göstermezdi ve eğer güvenini kazanacaksam saygısına da ihtiyacım vardı.

Bacağımı diğer dizime atıp parmaklarımla koltuğun kolunda ritim tutarken sabırla pes etmesini bekledim.

Sonunda konuştu.

“Antonio Cantanelli’ye yaptığın şeyi duydum.” Parmaklarını çenesinin altında gezdirdi. “Bu konuda bana söyleyecek bir şeyin var mı?”

“Evet, ona daha sağlam vurmalıydım.” Omuz silktim.

Farrell’in dudakları seğirdi. “Biliyorsun o, Cantanellilerin mafya babalarından birinin küçük kuzeni. Etrafta koşuşturup kan dökmelerine sebep olarak bana büyük sorun çıkartabiliirdin.”

“Affına sığınıyorum, Skip... İnsanların kim oldukları fark etmeksizin sahte taşlar satmalarına ve kendi kulübünde sana saygısızlık etmelerine izin mi veriyorsun? Bu bana pek uymuyor.”

“Uymuyor mu?” diye sordu.

“Uymuyor. Sikeyim o herifi. Ne yaptığını fark ettiğin an kafasına bir kurşun sıkmadığın için ayaklarını öpmesi lazım. Ahmak Liam’in düşündüğünün aksine ben aptal değilim.” Öne doğru eğilerek dirseklerimi dizlerime yerleştirdim. Ne kadar ciddi olduğumu anlaması için göz temasımızı kesmiyordum. “Yaptığım her şeyin sonuçlarını tartıyorum. Antonio Cantanelli, *senin* kulübündeki bir İtalyan mı?” Başımı iki yana salladım. “O bir sorun değil. Kuzeni, Kinland’a ayak bastığı için onu daha erken öldürdü zaten.”

Kaşları havalanırken yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Çok cüretkârsın, evlat. Bu hoşuma gitti.”

Yerinden kalkarak masanın etrafında yürümeye başladı. Masanın kenarına geldiğinde ellerini gri pantolonunun ceplerine sokarak duraksadı. Cebinden çıkarttığı bir *Black & Mild**’ı dudaklarının arasına yerleştirirken masanın köşesinden kibrit kutusu alıp puronun ucunu yaktı. Anında odayı kaplayan koku midemin bulanmasına sebep oldu.

Bu kokudan inanılmaz *nefret* ediyordum. Bana, annemin sevgilisini ve onunla zihnime dolan tüm anıları hatırlatıyordu. Lekeli dudaklarının arasından bir *Black & Mild* sarkmadan hiçbir yere gitmeyen bir adamdı.

“Evie’yi hatırlıyor musun?” diye sordu yanan kibrite bakarken.

Kalbim teklerken mide bulantım güçlendi. *Keşke hatırlamasaydım.*

“Az çok. Pek de sosyal sayılmaz, değil mi?” Sırıttım.

Gülerek dumanı üfledi. “Farklı bir tür olduğu kesin. Dorothy’m gibi değil. Yine her şey göz önüne alındığında... onun dışında yanımda olmasını tercih edebileceğim kimse yok.”

Kaşlarım havalanırken kaslarım beklentiyle gerildi. Ne söyleyeceği konusunda emin değildim ama her neyse önemli bir şey gibiydi.

“O kadar iyi bir evlat, ha?” diye şaka yaptım.

Purosuna bakarken dilini, dişlerinde gezdirdi. “Öyle mi ifade ederdim, bilmiyorum.” Şakağına hafifçe vurduğu sırada puronun ucundaki küller yere düştü. “İnanılmaz zeki.

* Bir pipo tütünü purosudur. -çn.

Tanışabileceğin en inatçı kadın, ama o beyni var ya? Çok kıymetli.”

Koltukta öne doğru kaydım. “Burada işleri ona mı yönettiriyorsun?”

Bakışları sertleşirken başını bana çevirdi.

Midem altüst oldu. *Aptalca soru. Fazla meraklı.*

“Ona yapmasını söylediğim her haltı yapıyor.” Beni işaret etti. “Sen de öyle. Artık benim için çalışıyorsun, anladın mı? Bu küçük hırsızlık saçmalıkları artık yok. Sana para verebilirim. *Gerçek* para... ama işleri benim yöntemimle yapmalısın. Yani ben sana atla dediğimde, ne kadar yüksekte diye soracaksın.”

Yutkunarak başımı salladım. Bu tam da ihtiyacım olan şeydi.

“Sikimsonik sorularını da bir kenara bırak. Yüce İsa, huzur içinde yatsın ama annem gibisin.”

Gülümsedim. “Benim hatam, Skip. Meraklı bir kişiliğim var.”

Homurdanarak biraz daha duman üfledi ve sonra gür kaşını kaşımak için elini kaldırdı. “Evie, önümüzdeki birkaç hafta benim için işleri halledecek. Her zamanki adamım buralarda olmadığı için bazı ayak işlerini üstlendi.”

Büyük bir şaşkınlık içimi sardı. *İşleri Evelina'ya mı yaptırıyor?*

Dudaklarını büzdü. “Onunla gideceksin. Onun kas gücü ol, arkasını kolla ve aynı zamanda yol yordamı öğrenmeye devam et. Anladın mı?”

Bu tam da beklediğim şey olsa da bedenime bir korku yayıldı.

Liam'a patladığından beri ondan uzak durmak için

elimden geleni yapıyordum. Onun gibi bir dikkat dağınıklığını kaldıramazdım, aklımı karıştırıyordu. Fiziksel olarak hiç kimseyi yatağa atıp onu sikimle doldurmayı bu kadar çok istememiştim ama zihnen o, *beni* kinle dolduruyordu.

Sokaklara uyuşturucu yayan birinin nasıl olup da geceleri huzurla uyuduğunu asla anlamayacaktım.

Hepsi sikik birer sokak faresiydi.

Ancak ayak işlerini yapmak, bilgi toplamam için tam da gereken şeydi. Beni aralarına sokacak kişinin aslında Dorothy olacağını düşünmüş olsam da belki de bu kişi Evelina'ydı. Bunu başarmak için de ne gerekiyorsa yapacaktım.

“Arabaya bin ve sesini kes,” dedi Evelina yanımda yürürken. Güzel siyah eteği dizlerinde salınırken aynı diz boyundaki çizimleri ayağındaydı.

“Onlarla nasıl sürüyorsun ki?” diye sordum, *Range Rover*’ın yolcu koltuğuna geçtiğimde.

İç çekerek bir elini yüzünde gezdirdi. “Sesini kesmek genelde daha az konuşmayı ve daha fazla sessizliği içerir.”

Uzanarak emniyet kemerini göğsümün üzerinden taktım. “Soru sorma hakkına sahibim. Artık hayatımdan sen sorumlusun.”

Alayla dudak büktü.

“Ciddiyim. Ya küçük ayaklarına giydiğin o saçma kırk beş santimlik topukluların yüzünden pedalları hissedemediğin için kaza yaparsak?”

“On beş santimler.” Arabayı çalıştırdığı sırada bakışları kucağıma çevrildi. “Ama abartmana şaşırmadım.”

“Sanırım ikimiz de gerçek olanı abartmaya ihtiyacım olmadığını biliyoruz, tatlım.”

Kahkaha attı. “Tabii.”

“Bu da ne demek?” Kaşlarımı çatıttım.

Sessiz kalarak bakışlarını arabayı çıkarttığı uzun yoldan ayırmadı. Kapıdaki güvenlik görevlilerini görmezden geleerek ana yola döndü.

Öfke, sivrisinekler gibi tenime batıp duruyordu.

Benimkinden daha büyük olan hangi şerefsizle birlikte olmuştu?

“Çok düşünme. Gururun incinecek,” dedi alayla.

“Nereye gidiyoruz?” diyerek konuyu değiştirdim. Bir kolumu, arabanın kapısına yasladım.

“Seni ilgilendirmez.”

“Baban, beni ilgilendirdiğini düşünüyor.”

Bana yandan bir bakış attı. “Evet, babam pek karar verme becerileriyle tanınan biri değil.”

Eğildim. “O zaman *neyiyle* tanınıyor?”

“Yine ağzımı mı arıyorsun, takipçi? Nesin sen, polis mi?”

Kelimeleri bir ilmek gibi boğazıma sarıldığında tekrar koltuğuma yaslandım. “Sadece sohbet etmeye çalışıyorum, *Tanrım*.”

“Peki, uzatma.”

Cevap vermedim ve araba sürerken vaktimi biraz onu incelemeye verdim. Bakışlarım yüzünde gezindi. Koyu renk *eyeliner* ve yanaklarının harika hattını ortaya çıkartmak dışında hiçbir işe yaramayan uzun kirpikler... Saçlarını dağınık bir topuz yapmıştı ve üzerinde göğüslerini sıkıca saran siyah bir atlet vardı. *Lanet olsun, güzeldi.*

“Bunu baban için sık sık yapar mısın?”

Bana kısaca baktı. “Yeterince yapıyorum.”

Kıyafetini işaret ettim. “Neden etek? Uyuşturucu satıcılarıyla anlaşma yapmak ve dükkanlardan zorla para toplamak için en uygun kıyafet sayılmaz.”

Çenesi kasıldı. “Kendin için endişelen.”

Gülerek başımı iki yana salladım. “Çok gerginsin. Bence tekrar becerilmeye ihtiyacın var. Ne kadar oldu?”

Cevap vermedi ama direksiyona sarılı parmaklarının bembeyaz kesildiği de gözümde kaçmadı.

Keyifli bir his içime dolarken tek kaşımı kaldırdım. “Ben miydin?”

Alayla güldü. “Kendini avutma.”

“Sadece soruyorum.” Avuçlarım ona bakacak şekilde ellerimi havaya kaldırdım.

“Hislerimin, içimde bir sık olmasıyla bağlantılı olmasını beklemen can sıkıcı bir şekilde tahmin edilebilirdi.”

Omuz silkerek sırttım. “Tecrübelerime dayanarak söylüyorum, tatlım.”

“Bana şöyle seslenmeyi kes. Ben senin tatlın *değilim*.” Direksiyonu daha da sıkı tuttu.

“Manifest etmeyi hiç duymuş muydun?” diye karşılık verdim. “Bir şeylerin olması için onunla ilgili konuşman gerekiyor. Belki yeterince söylersem bu sürtüklüğüne bir son verirsin.”

Araba aniden durduğunda bana bakmak için döndü. Kahverengi gözleri tıpkı bir girdap gibi içine çekiyordu. “Tamam o zaman?” Dudaklarını yaladı. “Beni bir tuvaletin duvarına dayayıp bağırana kadar sikecek başka bir adam bulmam gerektiğini mi düşünüyorsun?”

Karnım kasılırken ağzım kurudu. "Bir zararı olmaz," demeyi başardım bir şekilde.

Bakışları aşağı indi. "Evet, katılıyorum. Kesinlikle zararı olmaz."

Gözlerimi kıstım ama tekrar ağzımı açmadım. Ona gururumu kırması için koz vermek istemiyordum. Sadece ukalaca mı davranıyor yoksa bana bir şeyler mi söylemeye çalışıyor anlamıyordum. Her iki durumda da artık oyun oynamak istemiyordum.

Araba sessizleşirken ortama yayılan yoğun öfke dışında hiçbir şey yoktu. Bu da bana düşüncelerimde kaybolma fırsatı verdi. Arabayla geçtiğimiz sokakları izleyip belki daha sonra ihtiyacım olabilir diye yolları ezberledim.

Uzun bir süre sonra Kindland'ın ana şeridinde bulunan küçük bir bina topluluğu önünde kenara çektik. Direkt küçük bir lokanta olan *Anderson's*'in önünde durmuştu.

"Dolu musun?" diye sordu.

Gergin bir şekilde ona baktım ve tek kaşımınla birlikte gömleğimin kenarını da kaldırdım. Bakışları karnımın açıkta kaldığı yerde gezinerek pantolonumun belindeki silahı görene kadar aşağı indi. Gözlerini üzerimde gezdirmesinden bu kadar keyif alıyor olmaktan nefret ediyordum.

Yutkunarak arabayı durdurdu. Konsola uzanıp torpidoyu açtığı sırada kolu, hafifçe göğsüme değdi.

Çiçeksi ve toprağımsı bir koku burnuma dolduğunda aletim kalktı. Bedenimin tepkisinden tiksinierek dişlerimi sıktım. *Kendine çeki düzen ver.*

Pembe, altın rengi bir *Desert Eagle** çıkartıp ilgiyle tabancayı okşamasını izlerken gözlerim irileşti.

* Yarı otomatik bir tabanca -çn.

“Bu kadar küçük bir kız için büyük bir silah.”

“Biliyor musun, boyutla ilgili gerçekten bir takıntın var.” Sürgüyü çekerek mermileri doldurdu. “Nedenini merak ediyor musun?”

Siyah eteğinin kenarını tutarak kusursuz teninden yukarı doğru sıyırdı. Eziyet edecek şekilde santim santim bacağına açması damarlarındaki kanın ısınmasına, mideme kramplar girmesine sebep oldu. Bakışlarımı kaçırmak istedim. Bunu yapmam *gerektiğini* biliyordum, buna rağmen uyluğundaki tabanca kılıfı açığa çıkana dek hareketinden bakışlarımı ayıramadım.

İniltimi bastırdım. *Sikerler.*

Silahını yerine yerleştirdikten sonra eteğini indirerek kumaşı elleriyle düzeltti. “Daha önceki soruna cevap veriyim, etek kolaylık sağlıyor.” Bakışlarını bana çevirdi. “Ancak bunu zaten biliyordun, hatırladın mı?”

Eteğini kalçalarına doğru itip içine gömüldüğüm görüntüler zihnimde canlandığı sırada yanağımın iç kısmını ısır-dım. Aletim artık acıtacak kadar sertti.

Ben daha düşüncelerimi yoluna sokamadan o, kapıyı açarak arabadan indi.

“Hadi, takipçi. Gidip vergilerimizi alalım.”

BÖLÜM 12

Evelina

Benny Anderson, aksi ve kısa bir adamdı. Hayatının büyük bir kısmını Kinland'da geçirmenin, mekânını ve içindeki herkesi yönettiği anlamına geldiğini düşünüyordu. Sokaklarda uğraştığımız bütün insanların arasında açık ara en kötü olanı oydu. Ancak bağlantıları *vardı* ve aracılarımızdan *biriydi*. Tüm alt kademe uyuşturucu satıcılarımızın mallarını aldığı ve vergilerini ödedikleri kişi oydu.

Bizimle doğrudan iletişim hâlinde olan ne kadar az insan olursa, o kadar iyiydi.

Normalde, bu işlerle ben ilgilenmiyordum ama ihtiyaç olduğu için gelmiştim ve Benny'nin son takasında on beş bin dolar eksik olması da özel bir ziyaret *gerektiği* anlamına geliyordu.

Anderson'ın lokantasına girdiğimizde gergindim, *Desert Eagle*'ımın ağırlığını uyluğumda hissedebiliyordum. Brayden'a doğru baktığımda onu görmek bile öfkemin hareketlenmesine yetti. Burada olmasını gerçekten ama *gerçekten* istemiyordum.

Tamamen dürüst olmam gerekirse, bu işin tek kişilik

olmasını istemiştim. Bana destek olacak kas gücüne ihtiyaım yoktu. Olsa bile yanımdaki kişinin Ezekiel olmasını tercih ederdim. Brayden'ın beni, kendini korumak için bir siper misali kullanmayacağına hâlâ tam ikna olmamıştım.

Brayden yanımda ilerlerken önüme geçerek kapıya uzandı. Kapının kolunu indirip ittiğinde kapıdaki an çaldı. Bir anlığına nezaket gösterdiğini, geçmem için kapıyı tutacağını sandım ama adım attığımda kapıyı, yüzüme çarpması için serbest bıraktı.

şerefsiz.

Ayağıma uzatıp kapı tamamen kapanmadan arasına soktum ve ittirip içeri girdim. Brayden, beni tamamen göz ardı ederek çoktan mekânın ortasına ilerlemişti.

Güçlü şarküteri kokusu midemin bulanmasına sebep oldu. Meknda ilerlerken bakışlarım beyaz, küçük ve yuvarlak masalarda oturan müşterilerde gezindi. Hepsinin bakışlarını kaçırdığı ve ben dikkatimi onlardan çektiğinde bana kaçamak bakışlar attıkları gözümden kaçmamıştı.

Başımı dik tutarak omuzlarımı geriye attım ve tezgâha yaslanan Brayden'ın yanından kasanın önüne geçtim.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş etrafa bakarken eneesindeki kas seğiriyordu. "Neden sana öyle bakıyorlar?"

Arkama bakıp ne düşündüklerini merak ederken ellerimin terlemesini göz ardı etmeye çalıştım. İyi bir şey olmadığına emindim. "Diğerk insanların hakkımda ne düşündüğü beni ilgilendirmiyor."

Somurarak bana doğru dönüp kaşını kaldırdı. "Bu tam da *ok* umursayan bir insanın syleyeceğı bir şeye ben-

ziyor.” Bana yaklaştı. “Senin hakkında ne düşündüğümü umursamıyor musun?”

“Beni hiç düşünmemeni tercih ederim.”

Sırıttığında o aptal, çocuksu gülümsemesi gözlerinin parlamasına ve yanaklarındaki sevimsiz gamzelerinin ortaya çıkmasına sebep oldu. “Öyleyse *umursuyorsun*.”

“Hiç sesini keser misin sen?” diye tersledim. Elimi, küçük zile indirdim.

“Hiç sürtükçe davranmaya son verir misin sen?” diye karşılık verdi.

Tahtanın üzerine koyu yeşil tebeşirle yazılan menüye bakarken dişlerimi sıktım.

“Size ne ikram edebilirim?” diye sordu ince bir ses.

Arkama baktığımda yeni bir genç kızla karşılaştım. Bakışları benden yanımdaki sivrisineğe çevrilip Brayden’da gezinirken yanakları hafifçe kızardı.

Bir şey göğsümün sıkışmasına sebep oldu.

“Benny nerede?” diye sordum.

“Ah,” dedi sarı kaşlarını çatarak. “Ben ah, müsait mi emin değilim.”

“Müsait mi diye sormadım. Nerede olduğunu sordum.”

Müşteri memnuniyeti için takındığı gülümseme düşerken beni sinirlendirmek üzere olduğunu bildiğimden gerildim. Ağzını açtı ama o bir şey söyleyemeden Brayden araya girdi. Dirseğini masaya yaslayarak kıza doğru eğildi. “Adın neydi?”

Kızın gülümsemesi, güneşte açan bir çiçek gibi tekrar yüzüne yerleşti. “Amanda.”

“Gerçekten mi?” Brayden başını yana eğerken açıkça kızın bedenini süzüyordu. “Sana yakışıyor.”

Kızın gülümsemesi genişlediğinde göğsümdeki yanmayı hissettim.

“Bir de sarışın mısın?” Brayden elini kalbine koyarken bakışları bir anlığına bana çevrildi. “Zayıf noktam.”

Gözlerimi kısıtım.

“Dinle, eminim *buradakinin*” baş parmağıyla beni işaret etti. “Görebileceğin en sevimli insanlardan biri olmadığının farkındasındır. Benny’yi ne kadar çabuk görürsek bu kadından o kadar çabuk kurtulurum.”

Kaşlarım saç hizama kadar havalanırken kollarımı kavuşturdum.

“Yani gidip Benny’ye, Evelina Westerly’nin burada olduğunu söylersen bana büyük yardımın dokunmuş olur.” Göz kırptı. “Daha iyi şeyler yapabilmek için hızlıca boşa çıkarım.”

Kızın yanaklarındaki kızarıklık can sıkıcı ve iğrenç bir şekilde tahmin edilebilirdi.

“Ta-tabii,” diye kekeledi. “Gidip onu bulayım.”

“Marş marş.” Ellerimi çırparak kızın arkasını dönmesini ve şarküteri reyonunun arkasında kalan odalara doğru kaybolmasını izledim. Burada olduğumuz her bir saniye keyfim kaçmaya devam ediyordu. “Hey, takipçi, bana bir iyilik yapar mısın?”

Bana yaklaşarak dudaklarını yalarken bakışları dekolte me indi. “İyiliğe bağlı.”

Dişlerimi sıkarak ona yaklaştım ve ayaklarımı, onun iki ayağının arasına yerleştirdim. “Bir daha *asla* benim adıma konuşma.”

Sırtıp gözlerimin içine bakacak şekilde eğildi. “Belki işleri daha iyi yapıyor olsaydın bana gerek kalmazdı.”

Göğsümün ortasında başlayan yangın yayılıp yoluna çıkan her şeyi yakmaya başladı. Yumruklarımı sıktım. Tırnaklarımın battığı avuçlarıma keskin bir acı yayıldı. “Seni geberteceğim.”

Kahkaha attı. “Ah, *tatlım*. Denediğini görmeyi çok isterim.”

Biri boğazını temizlediğinde ikimiz de irkildik. İçimde, yanmış kalıntılarla parlayan korlar varmış gibi hissediyordum. Tam da o zaman birbirimize ne kadar yakın olduğumuzu ve *herkesin* gözlerini bizden nasıl alamadığını fark ettim.

“İmm,” diye başladı kız. “Benny, arkadaki ofisinde.”

Derin bir nefes vererek yüzüme bir gülümseme yerleştirdim.

“Size göste-”

“Yolu biliyorum,” diyerek kızın sözünü kestim. Brayden’a, “Hadi,” dedikten sonra yürümeye başladım.

Arkadaki ofise ulaşip aralık kapıyı tekmeleyerek açtığım an Benny eski, çiziklerle dolu masasının ardında yerinden zıplayınca keyiflendim. Dirseklerinin yanında kâğıt yığınları yer alıyordu ve grimsi gömleğinin yakasında yağ lekesi vardı.

“N’aber, Benny?” Gülümsedim. “Benden kaçmıyordun, değil mi?”

“Hayır.” Başını iki yana salladı. “Böyle bir şeyi asla yapmam, Evelina.” Arkama odaklandığında sert bir şekilde yutkundu. Âdemelması bu tepkisine karşılık hareket etti. “Yeni çocuk kim?”

“Ona bakma.” Benny’ye yaklaşırken elimi, eteğimin altına sokarak silahımı kılıfından çıkarttım. Parmaklarımı ayırmadan silahı masaya yerleştirdim. “Bana bak.”

Gözleri irileşirken saçlarının dibinde küçük ter damllarını birikmeye başladı.

“Benny,” diye mırıldandım. “Babamın beni göndermesinin ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?”

Tekrar yutkundum. “Dinle, neden burada olduğunu bilmiyorum. Vergileri dün gece Liam’a bıraktım.”

Dilimi şaklatarak iç çektim. “İşlerin gerçekten böyle ilerlemesini mi istiyorsun?”

Doğrularak masanın etrafında dolandım. Tüm bu süre boyunca gözlerimi ondan ayırmıyordum. Tam yanında dikilene kadar durmadım. Bana dönecek şekilde sandalyesini çevirdi.

Silahımı kaldırarak şakağına dayadım. “Geriye kalanı nerede, Benny?”

Elinin tersiyle alnını sildikten sonra homurdandı. “Dinle, Evelina. Adamların bana ne verdiğinin farkındayım-”

İnleyerek elimi çektim ve tekrar indirerek yüzüne vurdum.

“Siktir!” diye inledi. Etrafa dağılan kağıtlara kan sıçradı.

“Tanrı aşkına, Evelina,” dedi Brayden.

Bize doğru geldiğini fark ettiğimde bakışlarımı ona çevirdim. Gözlerimde her ne gördüyse bu, onun durmasını sağladı. Şiddeti midesi kaldırmıyor muydu? Bunun önemi yoktu. Etrafımda olarak benim canımı sıkmak istiyorsa o zaman bunları izlemekle de başa çıkmalıydı. Belki bir şeyler öğrenirdi. Bu işleri yapmaktan keyif aldığımı söyleyemezdim ama diğer türlü de kendimi güçlü hissedemez, saygısızlıklara karşı koyamazdım. Şu an da Benny, bana saygısızlık yapıyordu.

Benny'ye dönerek *Eagle*'ımın namlusunu başına doğru ittim. "Seni incitmek zorunda kalmak istemiyorum, Benny. Ancak insanların zekâmı sorgulamasından *gerçekten* keyif almıyorum. O yüzden şöyle yapacağız. Ya bana parayı vereceksin ya da sana karını ve çocuklarını gözünde canlandırmam için beş saniye verecek, daha sonra da sikik beynini aile fotoğrafınıza doğru patlatacağım."

Benny'nin nefes alışverişleri kesikti ve bu ses, ağzından masaya dökülen kan damlalarının sesiyle karıştığında hursuz olmam için yeterliydi.

Çizmemin ucunu yere vurdum. "Cömertliğimi görmezden gelmezdim. Benim konumumdaki pek çok kişi bu kadar nazik olmazdı."

Blöf yapıyordum. Dükkânda bu kadar tanık varken onu öldürmem aptalca olurdu ama bunu bilmesine gerek yoktu.

"Tamam. *Tamam*, siktir!" Oturduğu yerde doğrularak bana ters ters baktı.

Gülümseyerek silahımı çektim ama yüzüne doğrultmaya devam ettim.

"Bak, paranın nerede olduğunu bilmiyorum, tamam mı? Malınızı sokaklarda satan aptallar ne verdiyse aldım. Yine de aradaki farkı kapatmam için birazını burada tutmam gerekti."

Uzanarak masasının altındaki küçük kasanın şifresini tuşlamaya başladı ama bacağımla hızla kaldırarak çizmemin topuğunu kasiğine bastırdım. Silahım tekrar şakağındaydı. "Sayıyı *ona* söyle." Brayden'a başımla bir işaret yaptım.

Benny şifreyi söyledi.

Brayden ikimize baktıktan sonra yaklaşarak eğildi ve kapağı açmak üzere şifreyi girdi.

Tüm kasayı dolduran para yığınlarıyla birkaç karton dosya vardı.

Brayden bana bakarak katlanıp kasanın yanına sıkıştırılmış siyah çantayı aldı. “Ne kadarını alıyoruz?”

Genişçe gülümsedim. “Hepsini.”

“Evelina, *lütfe*,” diye yalvardı Benny. “Çocuklarım var. Beslenecek boğazlar var.”

Başımı sallayarak silahı soğuk bir şekilde, okşar gibi yanağına getirdim. “Biliyorum.” Elimi tekrar çekerek son bir kez *Eagle*’ımı, yanağına indirdim. “Sadece siktiğimin gerçeği umurumda değil.”

BÖLÜM 13

Nicholas

Yellow Brick'in bodrum katında yalnızca Evelina ve ben vardık. Bir tarafında kirli paraların, diğer tarafında destelenmiş paraların ve tam ortasında da bir para sayma makinesinin bulunduğu uzun, ağır bir meşe masada oturuyorduk.

Evelina lastiklenmemiş paralardan bir tomar alarak hepsini makineye bırakıyordu. Dolarların birbirine çarpma sesi, sessiz odada pervaneninkine benzer bir uğultuya sebep oluyordu. Birkaç saat önce şahit olduğum şeye rağmen kendimi sakin hissediyordum.

Evelina da öyleydi. Normal görünüyordu. Tamamen kendinden emindi; ki bu da birkaç saat önce Benny'yle olan hâlden çok farklıydı.

Bu kadar güzel olan biri nasıl böylesine kötü olabilir?

“Bana dik dik bakmayı kes.”

Ayaklarımla sandalyemi geriye doğru iterek sandalyenin arka iki bacağına doğru yaslandım. “Sadece şaşkınlım, hepsi bu.”

Bana baktı. “Ne için?”

“Bu.” Elimle odayı işaret ettim.

Kahkaha attı. “Bir mücevher hırsız olarak para yığınları mı seni şaşırttı?”

“Hayır,” dedim. başımı iki yana sallayarak. “İşin bu kadar içinde olmana şaşırdım. Ve bu kadar *sert* olmana. Muhtemelen bu konuda birileriyle görüşmelisin.”

Makineden bir deste para daha çıkarken kaşlarını çatı. Lastiği paraya geçirdi ve sonra yanına bıraktı. “Bir kadın olduğum için mi şaşırdın?”

“Hayır, çünkü sen, *sensin*.”

Bunu söyleyerek ne ifade etmek istediğimi bilmiyordum bile. Şu an tam olarak ne hissettiğimi çözemediğim için de bu tamamen şaşırtıcı sayılmazdı. Bu kadını becermiştim. Dengesiz davranışlarına rağmen ona delicesine çekiliyordum ama ilk tanıştığımızda düşündüğüm kadın ve şimdiki hâli arasında bağlantı kuramıyordum. Çünkü *şimdi*, mücadele ettiğim kişiydi. Çözmeye çalıştığım sorunun bir parçasıydı.

Duraksayarak lastiksiz yığından aldığı paraları makineye yerleştirdi. Bana bakarken dilini çıkarttı. Dilindeki metal top, alt dudağında geziniyordu.

Midem altüst oldu.

“Evet, *bu* benim.”

“Ne yazık ki,” diye mırıldandım.

“Bu ne anlama geliyor?” Başını eğdi.

Omuz silktim, onu kışkırtmamam gerektiğini biliyordum ama kendime engel olamıyordum. “Belki de ablan haklıdır diyorum.”

Çenesi kasıldı. “Ablam, benim hakkımda hiçbir şey *bilmiyor*.”

“En azından insanlara nasıl davranması gerektiğini biliyor.”

“Harika. Git onun canını sık o zaman.”

Sırıttım. “Seni gıcık mı ediyorum, tatlım?”

Ellerini masaya vurduğunda masadaki her şey sallandı. Yerinden kalkarken sandalyesini geriye itti. Eğildiğinde tişörtünün üst kısmından göğüsleri taşıyordu. Bakışlarım aşağı çevrildi çünkü bana bu kadar istekli bir şekilde sunduğu bu manzaradan faydalanmasam *olmazdı*.

Onu her kızdırdığımda olduğu gibi köprücük kemiklerine ve boynuna bir kızarıklık yayıldı.

Aletim zonkluyordu.

“Ben senin lanet olası tatlım falan değilim,” dedi sıkığı dişlerinin arasından. “Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, seninle ilgili *her şey* beni gıcık ediyor. Yürüyüşün. Benim olduğum her yerde sürekli ortaya çıkman. Tek bir tane bile cevap almadığım hâlde art arda sorduğun soruların.”

Dudaklarım kıvrıldı.

Parmağını bana doğrulttu. “Yanaklarındaki o lanet olası aptal gamzeler.”

Gülümsemem büyüdü. Sandalyemin ön bacaklarını indirdikten sonra dirseklerimi masaya yasladım ve çenemi, elime dayadım. “Gönder bakalım, bebeğim. Başka?”

“Bana bakma şeklinden nefret ediyorum,” diye devam etti.

Dikkatimin tamamını ona vermiyordum. Zihnim, göğsündeki kızarıklığın nereye kadar uzandığını ve onu bu kadar kızartmak için başka neler yapabileceğimi merak etmekle meşguldü.

“Ve-” Sesini yükseltti. “Sen bir yalancısın.”

Söylediği cümleyle keyifli ruh hâlim silinirken yerimden kalkma sırası bendeydi. Yumruklarımı masaya bastırdım. “Ben bir yalancı *değilim*.”

“Lütfen,” dedi alayla. “Yaptığın tek şey bana yalan söylemek.”

İnleyerek burnumun kemerini sıktım. “Sikeyim, işte başlıyoruz. Bu isim olayı yüzünden mi?”

“Bu, senin genel varlığın yüzünden.”

“Tatlım,” dedim iç çekerek. “Önemli olduğunu düşünmedim.”

Ellerini tekrar ahşap masaya vurdu. “Bana öyle hitap etmemeni söylemiştim.”

Gülerek sadece sesini kesmek için uzanıp boğazını sıkmanın ne kadar keyif vereceğini düşündüm. Nedense, ne zaman etrafımda olsa, Brayden’ken dışa vurmaya zorladığım o şiddet kendiliğinden ortaya çıkıyordu. Öfkemi *tetikliyordu*. “Ben de sana, *senin* sürtüğün olmadığımı söylemiştim.”

Gözlerindeki alevler o kadar yoğundu ki yemin ederim havaya karışıp beni tamamen yakacak şekilde tenime yayıldı.

Sırıttı. “Tartışılır.”

Bir saniye önce içindeki yaramaz veledi boğmayı ne kadar çok istediğimi düşünürken bir an sonra elim masanın üzerinden uzanarak boğazına sarıldı.

Kesik bir nefes alsa da bana, bu kadar nefret ettiğini söylediği adama, karşı koymadı.

Ondan nefret etmesi *gereken* adama.

Bu da beni daha çok kızdırdı çünkü ondan nefret ediyordum. Bu kızın olduğu kişiye *katlanamıyordum*. İçine

uzanıp o gece kulüpte tanıştığım kadını çıkartmak için her şeyimi verirdim.

Benim ilgilediğim, görmek için kahrolduğum kişi oydu.

Evelina yaklaşıp sanki parmak izlerimi teninde bırakmamı istermiş gibi boynunu uzatırken o kadını bulmuş olabileceğimi düşündüm.

Ancak sonra dudaklarını büzdü ve tükürdü.

Islak tükürüğü yanağıma yayılarak yüzümden aşağı damladı. Akıl sağlığımdan kalan son bir parçayı da alıp götürdü. İleri doğru atılarak boştaki kolumla masanın üzerindeki yere ittim. Paraların ve para sayma makinesinin yere çarparken çıkarttığı sesi duymadım bile. Kolumu, beline sararak onu sertçe masanın üzerine çektim ve dudaklarımı, dudaklarına yapıştırdım.

Bunun ne kadar uygunsuz olduğunu düşünmedim. Benim karşı olduğum her şeyi nasıl temsil ettiğini, o benim hikâyemin kötü karakteriyken benim de onun için aynısı olduğumu düşünmedim.

Olan her şeyi kaydeden boynumdaki cihazı da kesinlikle dikkate almamıştım.

Dilim, ağızına girerek metalin ucunu aradı. Sonunda onu bulduğumda *piercing*in küçük topu, dilime masaj yapmaya başladı. Bir şok dalgası, bedenime yayıldı.

Boğazındaki elim gerilirken nabzını tenimde hissedebiliyordum.

İnleyerek pençeye benzeyen tırnaklarını enseme sapladı. Aletim zonkluyor, kot pantolonumun önüne baskı yapıyordu.

Dudaklarım çenesine ve oradan boynuna doğru ilerler-

ken başını geriye itip kendime daha çok alan açmak için baş parmağımı kullandım. Öne doğru atılıp birkaç yüz dolarlık banknotun üzerinde kaydıktan sonra uzanıp pantolonumun düğmesini açtı ve sıcak elini içeri soktu. Beni sıkıca tutup ucundan tepesine kadar okşadığında avucunda titredim. Aletimin ucunda biriken meniye parmak uçlarıyla alarak hareketini hızlandırmak için kayganlaştırıcı olarak kullandı.

“Siktir,” dedim nefesim kesilirken.

“Kapa çeneni,” diyerek beni öpmek üzere dudaklarını tekrar yaklaştırdı.

Bana sürekli *saygısızlık* ettiği için göğsüm ısınmaya başladı. Boğazımı daha sıkı tutarak yatar pozisyona geçene kadar onu masaya yapıştırdım. Masanın köşelerinden dökülen paralar yere çarpıyordu. Bu ani hareketim, aletime sardığı parmaklarının gevşemesine sebep oldu.

Kesik bir inilti dudaklarından dökülürken gözleri alevler içindeydi. Tek bir kelime daha etmesine izin vermeden üstüne çıktım, elim boynundan çenesine uzandı. “Sen ve o lanet olası ağzın.”

Şişen dudaklarını öpmeye başladığımda diğer elim, memesi elimi doldurana kadar göğsünde kaydı. Baş parmağım o kumaşın altında gizlenerek sertleşen noktada geziniyordu. Konuşmaya çalıştı ama dişlerinin girintisini elimde hissedecek kadar yanaklarını sıktım. “Tepeme binmenden gerçekten çok sıkıldım. Üzerime tükürmenden. Aslında umursamadığını ikimizin de bilmesine rağmen sanki seni incitmişim gibi davranmandan. İyi tarafı oynamakla işim bitti.”

Dudakları aralandığında bu fırsatı değerlendirerek ağ-

zımdaki tükürtüğü dilimde biriktirdim ve açık ağzından içeri akıttım.

Öfkelenmesini bekledim hatta nasıl tepki vereceğini içten içe beklerken boğazındaki tutuşumu sıkılaştırdım.

Ancak o, sadece gülümseyerek yuttu.

Hayalarım gerildi. Bedenimdeki kan, boşalmaktan endişe etmeme sebep olacak şekilde aletime hücum ederek zonklamasına sebep oldu.

Elini tekrar aletimde gezdirerek inledi. “Bu seni tahrik ediyor, değil mi? Sertleştiğini hissedebiliyorum.”

“Öyle mi?” Dudağımı ısırdım. “Bu konuda bir şey yapacak mısın, güzel kız?”

Dirseğinin üzerinde doğrulduğunda dağınık topuzu aşağı doğru düşmüş, başının yanından dökülüyordu. Bir kez daha aletimi sıktıktan sonra elini tamamen çekti. Bana yaklaşıp dudaklarına bir öpücük kondurdu. “Dizlerinin üzerine çöküp iyi bir köpekçik gibi amımı yalamanı istiyorum.”

Bu emri karşısında içim alev aldı fakat karşı çıkmadım. Ona sahip olma arzum o kadar bunaltıcıydı ki üzerimdeki otoriteyi sarsıyor olması fikrine baskın geliyordu. Ellerim, eteğinin kenarına ulaşana dek aşağı indi, ardından da altına girdi. Yumuşak teninde ilerleyen parmaklarım iki bacağındaki silah kılıflarına çarptı. Bacaklarına bağlı silahları dışında tamamen çıplak olduğu bir görüntü zihnimde belirince inledim.

Parmaklarımı tenine saplayarak yüzümü tekrar onun kine yaklaştırdım ve yanağını öperek kulağına uzandım. “Bana ne yapacağımı söyleme.”

Sonra harekete geçtim. Kalçalarını tutarak onu aşağı

doğru çektiğimde bedeni sertçe masada kayarak daha fazla paranın yere saçılmasına sebep oldu.

Eteği, kalçalarında toplanmıştı, tam ortasında ıslaklık olan beyaz, pamuklu bir külot giyyordu. Bu görüntüye karşı ciğerlerimdeki hava bedenimi terk etti. Bu tam bir ikilemdi. Siyahlar giyen ve sürtüklük eden kız, altında basit beyaz bir külot saklıyordu.

"Sadece bakma." Ellerini, başımın arkasına bastırdı.

Baş parmağımı ıslak noktaya bastırarak aletimi elime almama yetecek şekilde kot pantolonumun düğmesini açtım. "Lanet olsun, ıslaksın. Külotun benim için mi sıırıslıklam oldu?"

Aletimi okşarken omurgamdan aşağı iğneler batıyor gibiydi. Sonra külotunun kumaşını tutarak çektim ve tek bir hareketle yırttım.

İnlediği anda kendimi ona gömdüm. Çünkü tadına şimdi bakmazsam ölebilirdim.

Dilim, amı boyunca ilerleyerek içinden taşan o ıslaklığın tadını aldı. Misk kokulu tada karşı inledim. *Harika*. Elim, bedeninde gezinerek onu yerinde tutmak için karnına uzandı. Sonra ziyafet çekmeye başladım. Deliğinin ve hassas sinirlerinin olduğu o noktalar üzerinde daireler çiziyordum. Klitorisi dilimin ucunda zonkladığında onu tahrik ediyor olma düşüncesi, *beni* tahrik etti. Bu yüzden klitorisini emmeye başladım, elimi uzatıp aynı anda bir parmağımı içine soktum.

O kadar ıslaktı ki parmağım kolayca içine girdi. Kendini yineleyen bir hareket başlattım. Altımda nefesi kesilene kadar onu parmaklarımla sikiyor ve amıyla ziyafet çekiyordum.

“Ah Tanrım,” diye fısıldadı. Tekrar sırtının üstüne yatabilecek şekilde dirseklerini indirdi.

Başımın etrafına sarılı bacakları gergindi, sırtı masadan yükseliyordu. Klitorisini bırakarak ona baktığımda göğsünün inip kalkışları ve gözlerinin *benim* sebep olduğum zevkle huzurlu bir şekilde kapanmış olması aletimden meni damlamasına sebep oldu.

“Gel bakalım, güzel kız. Ne kadar edepsiz olduğunu, nefret ettiğini söylediğin adamın parmaklarının etrafında boşalarak göster.”

Bunu anında yaptı. Nefes kesici bir şekilde.

Bacakları titrerken gürültülü bir inilti dudaklarından döküldü. Orgazmı devam ederken kadınlığı kasılıyordu. Onu emdiğim sırada aletimi içine sokup tamamen onu mahvetmeye hazırdım.

Boşalmayı sürdürürken yalamaya devam ettim. Onu bir kez daha emdiğimde kakhaha atarak elleriyle omuzlarımı itti. “Kes şunu, şu an hassasım.”

Gülümsediğimde sıcak bir his göğsüme yayıldı. Bedeninde yukarılara çıkmaya başlamadan önce bacaklarına öpücük kondurdum ve sonra karnını öpücüklere boğarak göğsüne ulaştım. Bacaklarının arasındaki aletim sertti, girişinde duruyordu.

Bacaklarını, kalçalarımı sararak beni biraz daha kendine çekti. Aletimin ucu, kaygan amıma girdiğinde hayalarım kadar bir zevk dalgası yayıldı. Sertliğime uzanarak kalmışımı amı boyunca gezdirdim ve ucunu, bana muhtaç klitorisine hafifçe vurdum. Bu temasıma karşı bedeni mest olmuş bir şekilde titredi.

“Sik beni,” diye fısıldadı.

Aletimin, çok az bir şekilde içine girmesine izin verdim.
“Bana duymak istediklerimi söyle.”

Tek kaşını kaldırdı.

Kulağının kenarını yaladığımda bedenine bir titreme yayıldı.

“İçine aldığın en büyük sakin, bana ait olduğunu söyle.”

“Aman *Tanrım*, gerçekten-”

Sırtarak cümlesinin yarısında içine girdiğim an kelimeleri, ciğerlerinden boşalan nefesle yarım kaldı. Gözlerimi kapattım. Amı, beni o kadar mükemmel şekilde sıkıyordu ki hayalarım gerilerek omurgamın tam alt kısmında bir sıcaklığın toplanmasını sağlıyordu.

Sabit bir ritme başladım. Tekrar içinde olma hissine yenilmiştim. Parmaklarını saçlarıma sararak kalçalarını altımda hareket ettirmeye başladı. Böylece klitorisinin, pelvisime sürtünmesini sağlıyordu. Kendimi daha sert bir şekilde içine ittim, onu aletimin etrafında hissetmek istiyordum, buna ihtiyacım vardı.

“Siktir, çok iyi hissettiriyorsun.”

Gözleri parlarken bacaklarını daha da sıkı. Parmaklarını saçlarımdan çekerek göğsümü itti. Geri çekilip aletimin içinden çıkmasına izin verdim. Başım, masanın üstünde duran bir yığın paraya yaslandı.

Evelina üstüme çıkıp aletimin üzerinde gidip gelmeye başladığında dizine uzanan çizimleri bir anda gördüğüm en seksi şeye dönüşmüştü. İkimiz birbirimize karışana kadar kadınlığı, her bir santimimi mükemmel şekilde içine alıyordu.

“*Yüce İsa*,” diye mırıldandım. Ellerim, kalçalarını o kadar sıkı kavıyordu ki moraracaklarına emindim.

Bacaklarındaki silah kılıflarının kumaşı hızlı ve sert hareketleriyle tenime değip, sürtünerek hafif bir yanma his-sine sebep oluyordu. Kendini ileri geri hareket ettirdikten sonra üzerimde zıplamaya başladı. Gözlerim, üzerimdeki görüntüsünü, dağınık saçlarını, kızaran tenini, parlayan gözlerini inceliyordu. Bir anda onun *hiçbir* yerine dokunamıyor olma düşüncesine katlanamadım. Parmaklarım kar-nından göğsüne uzandı ve memelerini avuçladım. Meme uçlarını parmaklarımın arasında çevirdim. Hareketleri tek-lediğinde, meme uçlarını sıktım. *Sertçe*.

Bir ıslaklık kucağıma yayıldığında başını geriye attı. Tırnakları, üzerimde gidip geldiği karnımın alt kısmında hilal şeklinde izler bırakıyordu.

Eli, eteğinin altında kaybolduğunda karşı çıkmak üze-reydim ama parmaklarının sıcaklığının, hayalarımı okşa-dığını hissettim. Kendini bana doğru sürtüyordu. Tüm be-denim titredi.

Meme uçlarını tekrar sıktım, sonra bir elimi kaldırarak başının üzerinde sadece yarısı kalan topuzunu tuttum ve geriye doğru sertçe çektim. Saçlarını kaba bir şekilde çe-kıştiriyordum.

İnledi, amının duvarları, etrafımda kasılarak gözlerimin devrilmesine sebep oldu.

“Benim için tekrar boşal, güzel kız. Aletimin etrafında sınılsıklam olduğunu hissetmek istiyorum.”

Diğer eliyle eteğini kaldırarak sikimin, içinde kaybol-duğu o fevkalade görüntüyü bana sundu. Sonra şişen klito-risini okşamaya başladı, dudakları aralandı.

Buna ek olarak hayalarımı okşuyor olması benim için geri dönüşü olmayan bir noktaydı. Duvarları etrafımda

daraldığı anda patladım. Binlerce parçaya bölünerek derinliklerine gömüldüm. İlk kasılma, ikinci, üçüncü... Tüm uzuvlarım uyuşup görüşüm bembeyaz kesilene kadar her bir kasılmamda üstümde gidip gelmeye devam etti.

Sonunda yavaşlayarak benden tamamen ayrıldı. Benim benim ve onun ıslaklığı birbirine karışmış bir şekilde kaygan, doymuş sikimden damlıyordu.

Nefesimi toplamam birkaç saniyemi aldı. Sonra *bir şey* söylemek için yüzümü ona çevirdim ama ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Zaten bakışları çoktan taş gibi sertleşmişti.

Göğsüm kasıldı ama ne anlama geldiğini bilmeyerek bu hissi kenara ittim. Hafifçe gülümsedim. Kalbimin odacıklarında, az önce olan şeyin yankıları sürüyordu. “O kadar çabuk, ha?”

“Belli ki bu bir hataydı,” diye cevap verdi.

Başımı sallayarak oturur pozisyona geçtim, nabzım deli gibi atıyordu. “Evet, ne dersen o, tatlım.”

Masadan kalkıp kot pantolonuma uzandıktan sonra yukarı çekerek düğmesini ilikledim.

“Biliyor musun,” diye başladım başımı kaldırarak.

Ancak bir anlamı yoktu çünkü çoktan gitmişti.

BÖLÜM 1 4

Evelina

Quads Mezarlığı, bizim arazimize kırk beş dakikalık sürüş mesafesindeydi ve her pazar günü, ayinden sonra hiç şaşmadan oraya giderdim. Kimse peşime takılmaya zahmet etmezdi. Bu, bir yandan vaktimi kimseyle paylaşmama gerek kalmayacağı için beni memnun etse de diğer yandan kimsenin umursamıyor olmasından tiksiniyordum.

Nessa aramızdan gittiği an herkes, sanki o hiç var olmamış gibi hayatına devam etmişti. Çöpe atılıp unutulmuş eski bir oyuncak gibi. Dorothy, hiç olmadığı kadar mutluymuştu tabii. Sürekli hoplayıp zıplıyor ve ablamız için kederlenme sırası geldiğinde yüzüne üzgün bir ifade yerleştiriyordu. Ancak Nessa yolundan çekildiğinde, onun hayatı oldukça iyileşmişti. En büyük evlat hâline gelmiş, babamın da hapisten çıkmasıyla onun gözbebeğine dönüşmüştü. Zaten hep kıskanç ve kin güden bir yapıya sahipti.

Normalde olsa ayin sırasında kenarda oturup evdeki pazar yemeğinden önce sıvıştırdım ama bugün, Brayden benden iki sıra geride otururken kaçmam gerekmişti.

Hedeflerimi ve *neden* en başta o hedefleri koyduğumu

hatırlamam gerekiyordu. Onun hep dikkatimin dağılmasına sebep olan bir tarafı vardı. Yapmam gerekeni unutmama sebep oluyordu. Kulüpteki o gece, beni tuvaletin duvarına dayayıp becerdiğinde ve dün gece bunu tekrarladığında da aynısı olmuştu.

O anları düşündükçe bacaklarımın arasına keskin bir uyarılma hissi yayılıyordu.

Mezarlıkta ilerlediğim sırada dökülen yapraklar ayak-kabılarımın altında eziliyordu. Yolumda bir sürü mezar taşı vardı. Nessa'nınkinin önünde durdum. Gri mermer, ince kir tabakaları yüzünden donuklaşmıştı. Sokak satıcısından aldığım küçük, kırmızı gül buketini mezar taşının önüne bıraktım.

"Selam, Ness," diye mırıldandım.

Eğilerek parmaklarımı isminin kazındığı yere uzattım, *Vanessa Esther Westerly*. Keşke üzerindeki kiri de temizleyebilseydim. Burada gerçek bir beden yoktu. Onu öldüren "kaza"nın ardından cesedi ortaya çıkmamıştı ama yine de buraya geliyordum. Yaşamının bu anıtı, ona olabileceğim diğer her yerden daha yakın hissetmemi sağlıyordu.

Midem çalkalandı.

"Seni özledim," diye fısıldadım. Oturmadan önce iki tarafıma da baktım. Çimen soğuktu ama mümkün olduğunca rahat bir şekilde yerleşerek kollarımı, büktüğüm dizlerime sardım. Gözlerimi mezar taşına dikmiştim.

Boğazıma hüznü bir yumru yerleşerek yutkunmamı zorlaştırdı.

"Nesin sen?" *Nessa kahkaha atarak sivri uçlu şapkasının üstüne bir fiske attı.*

Ona sırtıp ellerimi iki yanıma uzatırken tenimde hâlâ yapış yapış olan yeşil boya vardı. "Bir cadıyım işte."

Gülümsedi, bakışlarını kostümümde gezdiriyordu. Çok iyi olmadığının farkındaydım ama hepsini kendim yapmıştım ve bundan oldukça gurur duyuyordum. Günlerce uğraşmıştım.

Ellerini kalçalarına yerleştirdi. "İyi bir cadı mısın yoksa kötü bir cadı mı?"

Başımı yana eğdim, sorusunu anlamamıştım. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani... Ya düşmanlarına karşı şeytani büyüler yapıyordur ya da güçlerini iyilik için kullanıyordur. Bilirsin işte, insanlara yardım etmek için falan." Tekrar beni süzdü. "Aslında iyi cadılar genelde beyaz giyer. En azından öyle söyleniyor."

Dudağımın iç kısmını ısırtırken söylediklerini düşündüm. Kaşlarım çatıldı. Ne tür bir cadı olacağımı hiç düşünmemiştim. Dürüst olmak gerekirse, böyle bir seçenek olduğunu dahi bilmiyordum. İçime utanç yayılırken acaba yanlış tercihi yaparsam insanlar beni yargılar mı diye merak ediyordum.

Dorothy kıkırdayarak antreden içeri girdi. Annemiz hemen arkasındaydı. "İyi olması mümkün değil. Ona bak-sana."

Nessa gözlerini kıstı. Annemin her zamanki gibi Dorothy'nin peşinden ayrılmadığını gördüğümde göğsüm sıkıştı, beni tamamen görmezden geliyordu.

Parmaklarımı birbirine sarıp ağırlığımı diğer ayağıma verirken bir anda kendi kendime yaptığım kostümümün aptalca olduğunu düşünmeye başladım. Özellikle Dorothy'ninkinin yanında. Parlak pembe bir balo elbisesi giymişti, başında gümüş bir taç vardı ve eline tepesinde yıldız olan bir sihirli değnek almıştı.

"Vay be. Sen ne oldun?" diye sordum kostümüne hayretle bakarken.

Dorothy'nin gülümsemesi genişledi ve kendi etrafında dönerek bir çember çizdi. O dönerken elbisesi parlıyordu.

"Ben bir peri prensesiyim, değil mi anne?"

Annemiz ona bakarak elini, Dorothy'nin mükemmel şekilde bukle yapılan saçlarının ucunda gezdirdi. "Evet öylesin, bebeğim." Bize baktı. "Harika görünmüyor mu? Kıyafetini özel yaptırdık."

Parmaklarımı o kadar sertçe bük müştüm ki canım yanmıyordu.

Nessa alayla dudak büktü. "Tanrı aşkına, anne."

"Glinda!" Babamın sesi koridorun ötesinden yankılandı. "Kıçını kaldırıp buraya gel. Hemen."

Annemin gülümsemesi düşerken Dorothy'ye dönmeden önce başını o tarafa çevirdi. "Geri geleceğim. Sen şeker mi şaka mı eğlencesine katıl, tamam mı? Sana söylediğim şeyi unutma."

Dorothy başıyla onaylarken gülümsüyordu. Annem eğilip alnına bir öpücük kondurduktan sonra arkasını dönerek aceleyle koşuşturmaya başladı.

Nessa bir nefes vererek yüzüne bir gülümseme yerleştirdikten sonra ellerini birbirine çarptı. "Tamam, herkes güzel şekerleri bitirmeden artık biz de çıkalım."

"Bana ne yapacağımı söyleme," diye tersledi Dorothy. Şirin gülümsemesi yüzünden düşmüştü.

Nessa dişlerini sıktı. "Şımarık çocuklar gibi davranmaya devam edersen seni yanıma almayacağım."

Dorothy'nin yüzü kızarıırken ayaklarını yere vurdu. "Annem, almanı sağlar."

Nessa sırtıttı. "Babama söylersem sağlamaz."

"Güzel kostüm, Dorothy," diye fısıldadım. Kavgaları kötüleşmeden önce araya girmeye çalışıyordum. Nessa, Dorothy'ye bir şey yaptırmak için babamızı kullandığında Dorothy'nin tüm seçenekleri suya batıyordu ve onun kötü ruh hâlini çekmek zorunda kalıyordum.

Yanına yaklaşarak mutfak tezgahındaki siyah kazan şeklinde olanı aldım.

Burnunu karıştırarak Nessa'ya baktı. "Ön tarafta olacağım. Burası kokuyor."

Göğsüm ağrırken bakışlarımı yere indirdim. Dorothy'yi bu kadar hain ve zalim yapan ne olmuştu bilmiyordum ama aramızdaki boşluğu kapatmak için ne kadar çabalarsam çabalayayım bir şey değişmiyordu.

Bir el omzuma uzandığında Nessa'nın yüzü, görüş açımına girdi. "Biliyor musun? Bence sen kesinlikle iyi bir cadıydın."

Başımı sallayarak firar etmek isteyen hıçkırığımı bastırdım. Yutkunup Dorothy'nin kaybolduğu boş koridora baktım. Çok aptaldı. Sekiz yaşında olduğu için ve annemin favorisi olduğu için diğer herkesten daha iyi olduğunu düşünüyordu.

Göğsümde karanlık ve ağır bir his vardı. Bu his yayıldıkça bedenimi ısıtıyordu. İyi cadılar insanlara yardım ederdi ama ben ona yardım etmek istediğimi sanmıyordum. Ya da bir başkasına.

"Hayır," dedim. Boş koridora bakarken dikleştim. "Ben kötüyüm."

O, annemi gördüğüm son Cadılar Bayramı'ydı. Babam götürülmeden önce annem, çocukları kendi başına yetiştiremeyecek kadar iyi olduğuna karar vermişti. Ne tür bir insan az çok yetişkin sayılacak kızını, kardeşlerini yetiştirmesi için bırakarak terk ederdi ki? Belki kalsaydı, Nessa ve Dorothy'nin arasında işler bu kadar kötüye gitmezdi ve Nessa hâlâ burada olurdu.

Arkamda adım sesleri duyduğumda sırtım gergindi. Bu ses, beni hatıralarımdan çekip aldı.

Son yedi yıldır her pazar buraya geliyordum ve *hiç* kimse beni takip etmemişti. Kimse ortadan kaybolduğumu bile önemsemiyordu. Asla önemsemezlerdi.

Ezekiel yanımda belirerek yere oturdu ve bağdaş kurdu.

İç çektim. Dökülen yapraklardan birini alıp parmaklarımla arasında çevirmeye başladım.

"Ne, selam yok mu?" diye sordu bir dakikalık sessizliğin ardından.

Omuz silktim. Bakışlarımı elimde çevirdiğim kahverengi ve altın renklerinden ayırmıyordum.

"İşte bu yüzden favorim sensin," diyerek iç çekti. Dirseklerinin üzerinde geriye doğru yaslanarak bacaklarını önüne uzattı. "Saçmalık yok." Kulağının arkasındaki sigarayı alıp cebinden çakmağını çıkarttı ve sigaranın ucunu yaktıktan sonra göğse doğru bir duman üfledi. "Ortalıktan kaybolduğunda buraya mı geliyorsun?"

"Bazen."

"Hım," diye mırıldandı.

Sonrasında sessiz kaldı. Sadece rüzgârın, ağaçları okşaması ve sigaranın yanan ucu mutlak sessizliği bölüyordu.

"Biliyor musun," dedi sonunda, "Nessa'yla birkaç

kez, Oscar'ın saçma yatıyla açıldığı zamanlarda karşılaşmışım.”

O aptal yatı düşününce midem bulanmaya başladı ve safra boğazıma yükseldi. Bir kez yata binmişim ve suyun üzerinde olduğum için panik atak geçirmiş, bir daha da asla binmemiştim. Belki binsem, o hâlâ burada olurdu.

“Kendine ait bir tarzı vardı, değil mi?” Sırıttı. “O zamanlar adamların çoğu ona âşık sayılırdı. Lanet olsun, kızların çoğu da.”

Kıkırdadı ancak bana, o olmadan dünyanın ne kadar karanlık olduğunu hatırlattığı için ben neşelenmedim.

“Baban-”

“Burada onun hakkında konuşmak istemiyorum.” Dudajımın iç tarafını o kadar sert ısırdım ki bakır tadı ağzıma doldu.

Başını sallayarak sigarasından bir nefes daha çekti ve yere tamamen sırtüstü uzandı. “Aslında önemli bir konu var ve bir daha bunu söyleme şansım olur mu bilmiyorum, yani...”

İçimdeki sesler, ona sesini kesip defolmasını söylememi istiyordu. Dişlerimi gösterip o adamın konusunu burada açmaya *cesaret* edebildiği için ona bağırarak istiyordum. Buraya gelmeye bile gerek duymayan o adam, burada anılmayı hak etmiyordu.

Ancak karşımdaki kişi Ezekiel'dı ve o... Hayatımda bana farklıymışım gibi davranmayan insanlardan biriydi. Ben de onunla birlikte geriye doğru uzandım ve başımı sert zemine yasladım. Matemli diğer ruhlara bırakılan çiçeklerin kokuları burnuma doluyordu.

“Baban bana iyi davrandı, ayrıca yaptığı işte de çok

iyi,” diye başladı tekrar. “Ancak bir adam başarılı olsa da bazı noktalarda hata yapabilir.”

Göğsüm sıkıştı.

“Seni izliyorum, Evie, biliyor muydun? Seni ve kanyan kalbini.” Yüzünü çevirerek bana baktı. “Baban seni seviyor ve... onu da seviyor.” Nessa’nın mezar taşını işaret etti. “Sadece nasıl göstereceğini bilmiyorum.”

Burnum yanıyordu. Dilimi, damağıma bastırarak her bir kelimesiyle filizlenen acımı bastırmaya çalıştım.

Kulağa güzel geliyordu ama günün sonunda tamamen saçmalıktan ibaretti. Ezekeil, ailemizin dinamiğini sevdiği kadar bildiğini de düşünüyor olabilirdi ama bu nasıl *hissettığım* gerçeğini değiştirmiyordu. Gözlerine bakmak yerine ona yandan bir bakış attım. “Duygusal bağ kurmayı ne kadar sevsem de artık bitirebilir miyiz?”

Güldüğünde sigarasının külleri, yara izleriyle dolu olan parmaklarına döküldü. “Ablanı kaybettiğin için üzgünüm, Evie. Sanırım bunu sana daha önce hiç söylemedim.”

Yutkundum. “Çok uzun zaman oldu.”

Kaybın kederini yaşayan insanlar arasında konuşulmayan bir bağ vardı ve yıllar önce Ezekeil’in babası hapsede öldürüldüğünde, bunu anlayamayacak kadar küçüktüm ama artık *anlıyordum*. Babamla birlikte çalışmak için yanıma geldiğinde aramızda anında bir arkadaşlık başlamıştı. Sessiz bir anlayış. Onun arkadaşlığında ve zorlamıyor oluşunda huzuru bulmuştum. Çünkü kendisini yetiştiren birini kaybetmenin ve o kişiyi kendinden kimin aldığını bilse de intikam alamayacak olduğunun bilincinde olan biri varsa o da Ezekeil’di.

Ona dönerek yarı kapalı gözlerine baktım. Uzun saç-

larını bir topuz yapmıştı. “Babanı hiç düşünüyor musun, Ezeziel?”

İfadesi daha ağır bir şekilde değişti. “Her zaman.”

“Onu sever miydin?”

“Duygusal saçmalıklarla işimiz bitti sanıyordum,” diye homurdandı.

Bir omzumu kaldırdım. “Fikrimi değiştirdim.”

Sigarayı dudaklarına yaklaştırarak içine çektikten sonra bir duman daha üfledi. “Şerefsizin tekiydi.”

“Yani hayır mı?”

“Onu severdim.” İç çekti. “Yine de sonumun, onun gibi olmaması için her şeyi yaparım.”

“Aslında...” Duraksayarak ellerimi karnıma koydum. “Nessa’ya birazcık bile benzeyebilmek için her şeyi yapardım.”

“Çok yazık.” Doğrularak yukarıdan bana baktı. “Onun gibi olsaydın ortada bir *sen* olmazdı.”

Söylediğine karşı bir nefes aldım. Çaresizlik filizleri yerde büyüyerek göğsümü sardı. Kalbimse sanki bu baskı altında patlayacakmış gibi hissetmeme sebep olana kadar göğsümü sıktı.

Ezeziel yerinden kalkarak pantolonundaki toprağı silkeledi. “Sonra görüşürüz, Evie.”

Ardından yanımdan uzaklaştı. Bense yerde, sessizlikle baş başa kaldım.

Buna rağmen yıllardır ilk kez yalnızlık bir rahatlıktan çok, az da olsa boşlukmuş gibi hissettirdi.

BÖLÜM 15

Nicholas

Kinland'ın kenar mahallerinden birinde konumlanmış motel tam bir bok çukuruydu. Ancak Seth'in, benim şehirden iki saat için ayrılmama gerek kalmadan tezgâh kurabileceği en göze çarpmayan yer de burasıydı.

Karanlık otoparktaki tek ışık kaynağı, titrek sokak ışığına ve kaldırımları aydınlatan loş sarı ampullere aitti. Arabamı park ederek burada başka kimsenin olmadığına emin olduktan sonra inip sol taraftaki son kapıya ilerleyerek iki kez tıklattım.

Birkaç metre ötedeki büyük çöp konteynırından gelen çöp kokusu, burnumu kırıştırmama sebep oldu. Uzaktaki bir ağaçta uğuldayan baykuşun sesini duyabiliyordum. Bunun ve sokaktan geçen arabaların sesi dışında her yer sessizdi. Yine de takip edilmediğimden emin olmak için bir kez daha arkama bakarken gerginliğim devam ediyordu.

Kapı gıcırdayarak açıldığında Seth'in yorgun ve bitap yüzü beni karşıladı. Memnun bir ifadeyle, içeri girmem için kenara çekildikten sonra arkamdan kapıyı kapattı.

Odada özel olan bir şey yoktu. Tam ortasında büyük bir yatak, diğer tarafında koyu kestane rengi bir koltuk vardı. Masaların üzerinde de onun burada tek başına çalışmadığını gösteren bilgisayar monitörleri ve kayıt cihazları kurulmuştu.

Tezgahların üzeri boş kahve bardaklarıyla ve kokusu odayı saran Çin yemeği paketleriyle doluydu.

Ben casusluk yaparken onlar da tahsili gerçekleştiriyorlardı.

“Burada başka biri var mı?” diye sordum. Koltuğa ilerleyip oturmadan önce etrafa baktım.

Seth başını iki yana sallayarak elini, sakalında gezdirdi ancak konuşmadı. Tavrı beni hazırlıksız yakalayarak içime bir telaş yayılmasına sebep oldu. Ancak bu hissi bastırdım, belli ki o da benim gibi sadece yorgundu.

“Yarın gece bir takas gerçekleştirecek.”

Seth fincanını sehpadan alarak koltuğun diğer tarafına geçti. Tek kaşını kaldırdı. “Ne takası?”

Omuz silktim. “Bir fikrim yok. Ne olduğunu söylemediler, sadece gerçekleştirmek için orada olacağız.”

Başını sallayarak fincanından bir yudum aldı. “Sormak aklına gelmedi mi?”

Ses tonu suçlayıcıydı, sorusu aramızdaki mesafeyi kapatarak direkt göğsümün tam ortasına çarptı. Öfkeleniyordum. “Bir sürü soru soracak pozisyonda değilim, Seth. İçlerine girmiş olabilirim ama hâlâ siktiğimin hiç kimsesi-yim, anladın mı? Sorular, insanları öldürtüyor.”

Başını tekrar salladı, bakışları beni delip geçiyordu. “Tabii.”

İçime bir huzursuzluk yayıldı. “Her şey yolunda mı?”

“Sen söyle.” Bir omzunu kaldırdı.

Ellerimi kaldırdım. “Tamam, bunun için vaktim yok. Dünün kaydını dinlersen takas olayını kendin duyabilirsin.”

Ellerimi dizlerime vurarak yerimden kalkmaya hazırlandım ama tekrar konuştuğunda olduğum yerde bekledim.

“Ah, kaydı dinledim. Silinmiş olması çok yazık.”

Ciğerlerimdeki hava boşaldı. “Ne halattan *bahsediyorsun*, silindi mi?”

Kıkırdayarak fincanını sehpaaya bıraktı ve iki parmağıyla hafifçe alnına vurdu. “Bir düşün, Nick. Kanıtı yok etmem gerekiyormuş gibi hissettiren ne olmuş olabilir?”

“Bana öyle seslenmemeni söyledim,” diye tersledim onu.

Bunu söylediğim an göğsüm sızladı. Evelina’yla ne kadar benzer bir şey söylediğimi fark ettim.

Homurdanarak ellerimi yüzümde gezdirdim. “Artık böyle mi ilerliyoruz, Seth? Bilmececi mi anlatıyoruz?”

Kaşlarını çattı. “Dostum. Dostum. Aptal olmadığını biliyorum.”

“Ne?” diye tekrarladım, sinirlenmeye devam ediyordum.

“Sana biraz saçmalıklardan bahsedeyim,” dedi. “Bu sabah buraya geldim ve dün gece senin cihazından aldığımız her şeye baktım.” Boynumdaki gümüş zinciri işaret etti. “Sağlam şeyler vardı, adamım. Şimdiye kadar olanların en iyisiydi. Evelina Westerly? Pisliğin önde gidene.”

Midem bulandı.

“Sonra yarısını silmek zorunda kaldım çünkü sen, sikini pantolonunda tutamadın.”

Bedenimdeki tüm kaslar donarken içime utanç yayıldı.

Nasıl bu kadar aptal olabilirdim? Anın heyecanı, bir iş yapmak için burada olduğumu unutturmuştu. *Her şeyin* kaydedildiğini unutmuşum.

Seth, bir elini önce ağzında ardından kısa sakalında gezdirdi. “Ben de kafamda tüm ihtimalleri tarttıktan sonra Galen’in bunları görmesinin ve senin, kendini kaybettiğini düşünmesinin mümkün *olmadığına* karar verdim. Bu yüzden sildim. Senin için. *Batırdığım* işi gizlemek için.”

Derin bir nefes aldım, mide bulantımı bastırmaya çalışıyordum. “Dinle, Seth...”

Başını iki yana salladı. “Dürüst bir şekilde, bana ne yaptığını bildiğini söylemen gerekiyor.”

Kaşlarım havalanırken içimdeki savunma duvarlarından birini indirdim. Çünkü Evelina’yı beceriyor olsam da olmasam da Seth’in benim becerilerimi sorgulamasına gerek olmadığını çok iyi biliyordum. “İşimi yapmadığımı mı söylüyorsun, Seth?”

“Farrell Westerly’nin kızını, kirli bir para yığınının üzerinde becermenin, tam olarak ne halt yediğin konusunda emin olmadığını bana hissettirdiğini söylüyorum, evet.”

Boğazımı temizledim. Bunu nasıl düzelteceğimi düşünüyordum. “Ne zaman bir davanın ilerlemesine engel olduğumu gördün?” diye sordum.

“Hiçbir zaman ama-”

Elimi kaldırarak onu susturdum. “Evet, hiçbir zaman. Şimdi bir anda, birkaç hafta içinde kendimi kaybettiğimi mi düşünüyorsun? Bana biraz itibar et, ahab.”

“Bu saçmalıkla ikimizi de riske atıyorsun. Kanıt yok ettiğimi bilseler başım ne kadar belaya girer biliyor musun?”

“Senden bunu yapmanı istemedim,” diye cevap verdim

dikkatli bir şekilde. “Kızın da *işin içinde* olduğunu görüyorsun belli ki. İhtiyacımız olan bilgiyi de aldık, değil mi? Tehdit ve para aklama davalarını göz açıp kapayıncaya kadar onayladık.”

Seth dudaklarını büzdü. “İkimiz de amacın bu olmadığını biliyoruz. Yeterli değil. Tedarikçiyi istiyoruz.”

Öne doğru eğilerek elimi omzuna uzattım ve gözlerine baktım. “O kızla içeri sızacağız, Seth. Bizi aradığımıza ulaştıracak kişi o. Bana güvenmesi için onu becermem gerekiyorsa da bunu yapacağım.”

Sessizdi, sessizliğini koruduğu her saniyede suçluluk duygusu göğsüme yayılarak katbekat artıyor, kalın ve sert bir hâl alıyordu.

Sonunda, sırtıttı. “Sen kalpsiz bir piçsin, adamım.”

Omuz silkerek zorla gülümsedim.

Evelina’yı bu yüzden becermemiştim. Ancak şu an yalan da söylemiyordum. Günün sonunda, Evelina düşmandı.

Arkadaşım değildi.

Âşığım değildi.

Hiçbir şeyim değildi.

BÖLÜM 16

Nicholas

Kindland'ın ortasında terk edilmiş bir depo vardı. En azından meraklı gözler için terk edilmiş gibi *görünüyordu*. Şu anda burada olduğuma göre aslında öyle olmadığı ortadaydı.

Liam, Ezekiel ve Farrell buradalardı. Onların yanında da ara sıra gördüğüm ama henüz tanışmadığım birkaç alt kademe iş ortağı vardı. İçlerinden biri dosyalarımızda yoktu bile. Daha sonra onu araştırıp bulmayı aklımın bir kenarına yazdım. Ancak şu anda bir önemi yoktu.

Önemli olan şey hemen karşımda duran ve kalbimin göğsümden çıkacakmış gibi atmasına sebep olan silah kasalarıydı.

Vay anasını.

Etraf karanlıktı. Yıldızlar ve arabalarımızın farları dışında hiçbir ışık kaynağı yoktu. Ezekiel sırtarak SUV'nin arkasını açtı. "Hadi, çocuklar. Bunlar kendi kendilerini taşıyacak değil."

Liam'a doğru eğildim. "Artık silah işi mi yapıyoruz?"

Yandan bir bakış atsa da cevap vermedi. Belli ki hâlâ geçen haftayı aşamamıştı.

“Kontrol etmemiz gerekiyor mu, Skip?” diye sordu uzun ahşap kasalardan birinin kapağını kaldırıp içine bakarken.

Farrell kahkaha atarak arabasının tamponuna yaslandı ve *Black & Mild*’ını üfledi. “Mallar iyi.”

Ezekiel gülümsedi. “Hadi yükleyelim.”

Etrafıma baktığımda cebimdeki kullandığım telefon tüm bedenime bir gerginlik yayılmasına sebep oluyordu. Adamlarım, bu gece burada olduğumuzu biliyorlardı ama bunun bir uyuşturucu takası olduğunu varsaymıştık. *Silah* değil. Bilgiyi yerel polis merkezine aktarmıştık. Bir baskın yapılırsa adamların sinirlenmesini ve narkotik şubenin dikkatini çektiklerinin farkında olmadan bazıların konuşmalarını bekliyorduk. Ancak polis merkezinden birilerinin gelmediği her saniye, sinirlerim daha da geriliyordu.

Bir bildirim sesi geldiğinde Farrell telefonunu çıkarttı. Ekranda yazana bakarken yüzünün etrafından bir duman bulutu yayılıyordu. Yüz ifadesi değişti. Başını kaldırdığı an bakışları bir adamdan diğerine çevriliyordu.

Midem düğümlendi.

“Acele edin,” dedi tersçe. “Misafirlerimiz var. On dakika.”

Kalp atışlarım tekleyerek yavaşladı. *Onun... polis merkezinde bağlantıları mı var?*

Tabii ki vardı.

Kasalardan birini alıp SUV’nin arkasına taşırken kaslarım yanıyordu. Malları bagaja yerleştirirken birkaç saniyede bir etrafı süzerek polislerin gelmesini bekliyordum. Silahlar inanılmaz ağır ve hantaldı ama yine de bana, Farrell’in,

adamların yola çıktığını biliyor olmasından başka bir şeye odaklanma fırsatı veriyordu.

“Misafir mi?” diye sordum saçımı düzeltirken.

Farrell bana yaklaşarak bir elini omzuma koydu. Keskin bakışları direkt gözlerime odaklanmıştı. “Sen ve şu soruların.” Purosundan bir nefes alarak dumanı yüzüme üfledi. “Tıpkı annem gibi değil mi? Hep bir *sürü* saçma soru.”

Kan, damarlarıma nüfuz ederken silahımı çekip çekmemeyi düşündüğüm sırada parmaklarımı büküm. Yutkunarak omuz silktilim. “Sadece yaptığım işte en iyisi olmaya çalışıyorum, Skip.”

“Hım.” Omzumun daha sıkı tuttu. “Bilgi güçtür olayı mı?”

“Aynen.” Sırıttım.

Black & Mild’ı tekrar ağzına götürerek dudaklarını puronun etrafına sardı ve gülümsedi. Dişleri, puronun filtrelili ucunu çiğniyordu. “Aferin sana. Şimdi çeneni kapat ve mallarımı yükle.” Diğer tarafa dönerek arabasını işaret etti. “Ezekiel, hadi gidelim. Şimdi.”

Kaslarım buz keserken, kalbim sertçe göğüs kafesime çarpıyordu.

Yüce İsa.

Ezekiel bize doğru döndüğünde bir bacağına çoktan Farrell’in arabasının sürücü koltuğuna atmıştı. “Eğer siz pislikler yakalanırsanız, hepinizi kendi ellerimle öldürürüm.”

Gözleri benimkilere odaklanarak bir an bekledi. Çenemi eğdim. Bunun ona kendini güvende hissettirmesini umut ediyordum, ki ben öyle hissetmiyordum. Dikkatli davranmıştık, Farrell’in emirleri dışında birbirimizle konuşmamıştık ve işin aslı, Ezekiel’in güvende olacağını ga-

ranti edebilmeyi istesem de edemezdim. Kendiminkini bile garanti edemezken olmazdı.

Kırmızı stop lambalarının uzaklaşıp tamamen kaybolana dek bir tepeye doğru ilerlemesini izledim.

“Ne bok yiyorsun sen?” diye bağırdı Liam. “Buraya gel de yardım et. Tanrı aşkına, sanki siktiğim kafanda hiç mantık yokmuş gibi.”

Kalbim göğsüme çarparken arkamı döndüm. Depoda hâlâ bir düzine sandık olduğunu fark ettim ancak çocuklar yüklemeyi bırakmıştı. İçlerinden biri bagajı kapatarak sürücü koltuğunun kapısına koştu.

Liam deponun etrafında koşuştururken elinde, bir benzin bidonu vardı.

O da nereden çıktı?

Benzini etrafa dökmeye başlayarak çimenlik alana akıttı. Olduğum yerde durmuş, zihnim ihtimalleri düşünürken bunun olmasını nasıl engelleyebileceğimi bulmaya çalışıyordum.

Arkama baktığımda virajdan dönen arabaları görmeyi umut ediyordum ama yoklardı.

Liam etrafımdan geçerek terleyen alnını koluna sildi. Sonra kibrit kutusunu bana attı. “Benim için yakarsın, değil mi?”

Kibritlere ve ardından depoya baktıktan sonra Liam’a döndüm. “Ama hâlâ sandıklar var.”

“Hainlerle çalışmanın bedeli, ha?” Omuz silkti.

Siktir.

Eğer depo yanarsa, kanıtlar da onunla yanacaktı. Ama eğer yapmazsam... Liam’ın gözlerine baktım.

“Sorun ne, çaylak?” Sırıttı, beni inceleyen bakışları dik-
katliydi. “Gergin misin?”

Kibriti çıkartarak binaya doğru koştum ve kutunun ya-
nına sürttüğüm kibriti ıslak yere attım.

Bir anda etrafı alevler sardı.

Arkamı dönüp koşmaya başladığımda SUV çoktan park
yerinden çıkmıştı, lastiklerinin altından çakıl taşları fırlı-
yordu. Liam arabasına binmiş motoru çalıştırıyordu. Yolcu
koltuğuna doğru koşarken ciğerlerim yanıyordu. Araba ha-
rekete devam ettiği sırada yerime oturdum.

Ardımızda alevler ve dumanlar yükselirken adamları-
mın hiçbirisi mekâna gelemeden oradan gitmiştik bile.

Ancak geldiklerinde ne bulacaklarını biliyordum.

Kesinlikle hiçbir şey.

İki saat sonra *Yellow Brick*'in bodrum katındaydık. Et-
rafımızı saran sessizlik ağırdı. Ben dâhil herkes gergindi
ve zihnimin düşüncelerle dolmasına engel olamıyordum.
Farrell, tam olarak iki gece önce kızını becerdiğim masa-
nın başında oturuyordu. O zamandan beri Evelina'yı gör-
memiştim.

“Bilmek istiyorum,” diye başladı Farrell, sesi kısık ve
ölümcüldü. “Polislere bizi hangi şerefsiz gammazladı? Her
yerde gözüm kulağım olduğunun farkına varamayacak ka-
dar aptal olan kim?”

Kimse tek kelime etmedi.

Farrell yerinden fırlayarak yumruğunu masaya indirdi.
“Kimsenin söyleyecek bir şeyi yok mu?”

Liam odanın diğerk tarafından bana ters ters bakıyordu. Gerginlik göğsüme ilerleyerek sıkışmasına sebep olurken kalbim iki kat hızlı çarpıyordu.

Bodrumun kapısı açıldığında merdivenlerde topuklu ayakkabının sesi duyuldu. Ancak adım seslerini duymasam bile gelenin Evelina olduğunu anlardım. Kulağa ne kadar aptalca gelirse gelsin, yemin ederim ki onu hissedebiliyordum.

Yanımdan geçerek direkt babasına yöneldi, bana bakmadı bile.

“Ne oldu?” Ses tonu sertti.

“Sikik bir *ispiyoncu* varmış, olan bu,” dedi Farrell tükürürcesine.

Evelina’nın kaşları havalanırken bakışları odaya çevrildi. Bakışlarının üzerimde gezinmesi midemin altüst olmasına sebep oldu.

Bir anda alnıma dayanan soğuk metali hissettim. Soğuk metal, beden sıcaklığımın artmasına ve kaslarımın gerilmesine sebep oldu.

Liam’a baktığımda silahını tenime itiyordu. “Siktiğimin silahını yüzümden çek.”

Güldü. “Mümkün değil, çaylak. Sen olmadığını kanıtlayana kadar olmaz.”

Sandalyeme yaslanarak sırtsam da safra, boğazıma yükseliyordu. “Sana hiçbir *boku* kanıtlamak zorunda değilim.”

Farrell oturduğu yerden sert bakışlarını bana çevirdi. Depoda yaptığımız konuşmayı düşününce bana yardım etmeyeceğini biliyordum.

Evelina kollarını göğsünde bağlayarak sanki birinin beynime bir kurşun sıkmasına on saniye kalmış olması hiç umurunda değilmiş gibi bizi izlemeye başladı. Muhtemelen, bunu yapan kişinin kendisi olmasını tercih ederdi.

“Sen ortaya çıktıktan sonra aniden birinin bizi gammazladığına inanmamızı mı bekliyorsun?” dedi Liam silahını daha da sert bastırarak.

Bu baskıyla başımı yana doğru eğerek yüzümü buruşturdum. “Saklayacak hiçbir şeyi olmayan birine göre fazla savunmacı davranıyorsun, Liam. *Sen* olmadığını nereden bileceğiz?”

Bakışlarım odanın diğer tarafında kollarını göğsünde birleştirmiş, gergin çenesiyle tek bir kelime etmeden duvara yaslanan Ezekiel’i buldu.

Gergin.

“O değil.” Evelina’nın sesi sert ve güçlüydü.

“Tabii ki ben değilim,” dedi Liam.

“*Sen* değil, ahmak.” Evelina gözlerini kısarak eliyle beni işaret etti. “O değil.”

Liam’ın burun delikleri genişledi.

“Nereden biliyorsun, Bug?” diye sordu Farrell.

Evelina bana doğru yürürken bakışlarını benden ayırmadı. Böyle boktan bir durumda olmama rağmen gözlerime baktığı için midem takla atıyordu. *Hâlâ* silahını başıma dayamaya devam eden Liam’ın yanında durarak başını eğdi.

Ona gülümsedim.

Karşılık olarak kaşlarını çattı. “Onu çoktan kontrol ettirdim. Söylediği kişi. Ayrıca haftalardır onu takip ediyorum.”

Göğsüm sıkışırken şaşkınlık bedenimi sardı. *Ne oluyor lan?*

Beni takip ediyor olması mümkün değildi. Eğer öyleyse, bir motelde olduğumu bilirdi ve bunu biliyor olsa neden ispiyoncunun ben *olmadığımı* söyleyecekti ki?

“Liam,” diye devam etti. “Geçen gece birlikte ‘sık ya-rıştırmaca’ oynarken gururunu kırdı biliyorum; ama sırf hoşlanmadığın için adamlarımızdan birini öldüremezsin.”

Liam silahını düzeltirken metal, elinin altında tıkırdadı. “Bizi gammazlayan o, Evie. Sana söylüyorum.”

Kimse fark edemeden Evelina’nın uyluğuna uzandığını fark ettim ve birkaç saniye içinde *Desert Eagle*’ını Liam’ın çenesine dayadı.

“O değil,” dedi Evelina sakince.

Liam’ın gözleri ona çevrildi. “Gerçekten mi, Evie? Bunca yıldır beni tanıyorsun ve bu adamın arkasında mı duracaksın?”

Evelina sırtarak emniyet kilidini kapattı.

Farrell, “Liam,” diyerek araya girdi. “Bu gece neler olduğunu bilen bütün orospu çocuklarını topla ve bana getir.” Evelina’ya baktı. “Gizemli arkadaşının yaptığı o güzel şey var ya? Hani cihazları tarayan? Onu getir.”

Midem altüst olurken gerginliğim her bir sinirimi yiyip tüketiyordu. Cihazları tarayan bir şey mi? Nasıl olurdu? Oradan ayrıldığım an cihazımdan kurtulmaya karar verdim. Temelli. Benim sözüme güvenmek zorundalardı çünkü bu riski almayacaktım.

Liam’ın çenesi kasıldı. Silahı başıma doğrultan kolu titriyordu. Her şeyimle Evelina’ya bakmayı istesem de göz-

lerimi karşımdaki adamdan ayırmadım. Evelina'nın, yıllardır tanıdığı bir adamın karşısında beni korurken ne kadar seksi olduğunu görmek istiyordum.

Bunu hak etmediğimi biliyordum.

Sonunda Liam silahını indirdi ve Evelina geri çekilerek babasına döndü. Gözlerindeki çılgınca parıltıyı gördüğüm an, bu kadının hiç de benim tarafımda olmadığını hatırladım.

BÖLÜM 17

Evelina

Brayden'ın sesi, tenimi sıyırdığında bundan kurtulmak için hızımı artırmayı denedim. Neredeyse arabama ulaşmışım ve birkaç adım daha atabilirsem eve gidebilecektim.

Gecenin bir yarısı olduğu için bodrum katındaki adamlar dışında burada kimse yoktu ama bana ihtiyaç olana kadar buralarda takılmak istemiyordum. “İnsanlarla” olan sınırimi çoktan aşmışım ve birkaç gün diğerlerinin etrafında olmak dışında hiçbir şey yapmadığım için biraz yalnız kalmaya muhtaçtım.

“Bekle, Evelina,” dedi Brayden tekrar.

Tabii ki de beni takip ediyordu. Ne zaman beni takip *etmiyordu* ki? Bir de onu öyle savunarak ben ne yaptığımı sanıyordum? Her şeyin yanı sıra, yalan söylemişim. Bir an olsun düşünmeden onu takip ettiğimi söylemişim, ki bu doğru değildi. Ancak ya öyle söyleyecektim ya da söylediğim şeyin doğruluğunu nereden bildiğimi sorgulamaya başlayacaklardı. Cody'yi de asla onların açgözlü ve kirli ellerine bırakamazdım. Döndüğünden beri son üç yılda benim için çok fazla şey yapmıştı ve ondan istediğim şeyleri

neden istediğimi sorgulamadan yerine getirmişti. Hem de bana güvendiği için. En azından aileden kimsenin, onun gizli silahım olduğunu bulmayacaklarına emin olabilirdim.

Ahlaki değerlerimin mükemmel olduğunu söyleyemedim ama eğer hak ederseniz sonuna kadar da *sadıktım*. Sadece insanların çoğu bunu hak etmiyordu.

Kapıyı açıp otoparka girdiğimde zihnimdeki çarklar dönmüyordu. İspiyoncu, Brayden değildi. Cody ve ben, onu detaylıca araştırıp kontrol etmiştik ama eğer o değilse kimdi? Zihnimde yakın çevremizde olan adamları canlandırdım. Sürekli dönüp durduğum kişi Liam'dı.

Ancak davetsiz ve kontrolsüz ikinci bir düşünce zihni-me girdi. Son zamanlarda Dorothy, operasyonlarımız hakkında çok fazla şey biliyordu hatta bazen *benden* önce öğreniyordu. Şüphe zihnime yayılırken babamıza karşı olan sadakatinin ne ölçüde olduğunu merak ediyordum. Ne de olsa Nessa'yı göle atıp boğulmasına izin verdikten sonra herkese masummuş gibi davranmıştı. Bizi ispiyonlayıp ailemizden geriye sadece kendisinin kaldığına emin olmak için bunu yapmayacağına nasıl emin olabilirdim?

Parmaklarım sürücü koltuğunun kapısına uzandığında Brayden'in eli, kolumu sararak beni kendine çevirdi.

Harika.

"Ne?" dedim dişlerimin arasından. Onu göğsünden ittim.

Kolumu bıraksa da geri çekilmedi. Olduğu yerde kalarak beni sıkıştırmaya devam etti. "Sadece teşekkür etmek istedim."

Başımı yana çevirdim. Yoğun bakışlarından kısa bir an uzaklaşmam gerekiyordu. Bakışları bu gece normale göre daha mı etkiliydi yoksa sikine çok yakın olduktan sonra

mı böyle hissediyordum bilmiyordum ama ne olursa olsun gözlerinin içine bakmak, gömülü kalmasını tercih edeceğim hisleri körüklüyordu.

“Teşekkürün kabul *edilmedi*. Artık gidebilir miyim?”

Kalçalarıyla beni tamamen kapıya yaslayacak şekilde yaklaştı. Karnım gerildi, bacaklarımın arasına bir sıcaklık yayılıyordu.

“Gerçekten beni araştırdın mı?” diye sordu.

Bana bu kadar yakinken tarçın ve çam kokusunu almanın imkansızdı. Aldığım her nefeste cinsel uyarılma hissi, kirli pençelerini bana daha da saplıyordu. İstenmeyen bir histi ve beni öfkeliendirmek dışında hiçbir işe yaramıyordu.

Tek kaşımı kaldırdım. “Ne düşünüyorsun?”

Dilini alt dudağında gezdirdi. Onu izlerken amım, bu basit hareketine rağmen zonklamaya başladı. Klitorisimi yalamasının nasıl hissettirdiğini hatırlıyordum.

“Ve beni takip mi ediyordun?” Bunu söylerken sanki inanmıyormuş gibi kaşlarını kaldırdı.

“Beni bunun için suçlayabilir misin?” Ellerimi tekrar göğsüne yerleştirdim.

Uzanarak bileklerimi tuttu ve sıkıca çekiştirip başımın üzerine kaldırarak sabitledi. Bana doğru eğilip burnunu, boynumun yan tarafında gezdirdiğinde sırtıma bir ürperti yayıldı.

Gözlerim titreyerek kapandı.

“Şimdi takipçi kimmiş?” diye fısıldadı.

“Senden nefret ediyorum,” dedim sertçe.

“Aynı şekilde, tatlım. Ancak belli ki sikim etmiyor, bu yüzden de ne kadar sürtük olursan ol ya da ne kadar kendi-

me senden uzak durmamı söylersem söyleyeyim kendimi hep burada buluyorum.”

Bedenini bana doğru itip kalın aletini bastırıldığını hissettiğim an, iniltimi dizginlemek için dudağımı ısırardım.

“Biri görecek.” Ellerindeki bileklerimi çevirerek kurtulmaya çalıştım. Bu sürtünmeyle tenime bir sıcaklık yayılırken tutuşu sıkılaştı.

“Ve?” Boynuma doğru saldırarak dilini boğazımda gezdirdi. Klitorisim zonkluyordu. Bana eziyet etmek yerine, bu hareketi anıma yapmasına muhtaçtım. “İddiaya varım şu anda burada küçük eteğini sıyrıp külotunu indirmemi istiyorsundur, değil mi?”

Bacaklarım titredi. “Hayır.”

Kulağımı yaladı. “Seni arabanın kaputuna yaslayıp herkesin görebileceği bir yerde aletimi derinlerine sokabilirim.”

Çenemin hemen altını ısırdığında kafamı geriye çektim. Kafatasım arkamdaki pencereye çarptı.

“Benim için oldukça hazırsındır, değil mi güzel kız? Kim gelebilecek olursa olsun tatlı amım beni içine çekip emer.” Ellerinden biri bileklerimi bırakarak boğazıma sarıldı ve hafifçe sıktı. “O zaman hâlâ benden nefret ediyor olur musun?” diye devam etti. “Bana muhtaç o küçük amımı, benimle doldurup zevkten yıldızları görmeni sağladığımda?”

Nefesim kesik kesikti. Edepsiz sözlerine karşı midem altüst oluyordu. Kafamda yarattığı görüntülere karşı; içimde gidip geldiğini hissetmek, kulağıma inlediği sırada sikişinin etrafında kasılmama sebep olması, halka açık bir otoparkın tam ortasında olmayı umursamamak çok iyi hissettirirdi.

Ancak bana fiziksel olarak ne yapıyor olursa olsun bu, etrafımda olmasından keyif aldığım anlamına gelmiyordu. Yoksa önerisini uygulamaya geçirmek harika bir fikir olurdu.

Başımı hafifçe çevirerek fısıldadım. “Dünyada kalan tek insan sen olsan da senden nefret ederim. Boğazıma bıçak dayamadığın müddetçe bir daha seni becermem. Ölmeyi tercih ederim. Her seferinde.”

Bedeni de hareketleri de donakaldı.

“Şimdi üstümden çekil,” dedim sertçe.

Tekrar elinden kurtulmaya çalıştığımda bu sefer beni bıraktı. Gözlerinde duyguya dair hiçbir iz yoktu.

Başını iki yana salladı. “Tamam, sen kazandın. Buna değmez. Sen buna değmezsin.”

Göğsüm sıkışsa da uzaklaşmasına izin verdim. Çünkü kalmasını istemiyordum.

*Tuğlalar yapılır yollar için,
Yine de dururuz üstlerinde.
Eğer bizim için yoksa hiçbir şey şimdi,
O zaman bilirim olmayacak hiçbir vakitte de.
Sen buradaki aydınlığa aitsin,
Bense aitim haşhaşlara aşağıdaki.
Belki bir gün karşılaşırız tekrar,
Diğer ucunda gökkuşağının renkli.*

Koridordan kahkahalar yükseldiği sırada mutfak tezgahının üzerindeki defterimi kapattım. Dorothy, yüzüne yayılan parlak gülümsemeyle içeri girdi.

Hemen arkasında Brayden vardı.

Dorothy beni fark etmemiști, saçma sapan bir şeylerden bahsediyordu ancak Brayden'in gözleri anında beni buldu. Sanki birbirlerine çekilen iki mıknatıs gibiydik.

Etrafımızı saran hava ağırlaşıırken tezgâhın ucuna tuttundum.

Dorothy, Brayden'in bakışlarını takip ettiğinde cümlesini yarıda kesti.

"Evie," dedi, küçük bir gülümsemeyle.

"Nerelerdeydin?" diye sordum başımı yana eğerek.

Anlaşmalarımızın karanlık taraflarına fazla dâhil olmazdı. Babamız, onun zarar görecektir yollardan uzak olduğuna emin olmak isterdi ama son zamanlara Dorothy, o yollara fazla yaklaşıyordu.

"Meşguldüm," diyerek kestirip attı. "Bazılarımızın tüm gün oturup defterine hayallerini yazmaktan daha iyi işleri var. Neden? Bir anda umursamaya mı başladın?"

Omuz silktilim. "Sadece merak ettim."

Ancak umursuyordum çünkü *biri*, yerel polis merkezine bizi gammazlıyordu ve Dorothy'nin son zamanlarda ortadan kaybolmalarını düşünürsek neyin peşinde olduğunu merak ediyordum. Onu daha yakından izlemeyi aklımın bir köşesine yazdım. Onu öldürmek için sahip olduğum asıl şüpheye bir sebep daha eklemem harika olurdu.

Brayden güldüğünde gözlerimi kısarak baktım. "Komik bir şey mi var, takipçi?"

Bir elini ağzına götürerek gülümsemesini yatıştırdı. "Sadece senin bir şeyleri umursayabileceğin düşüncesi..."

Başımı eğdiğim sırada öfkem boğazıma yükselerek dili-me oturdu. "*Benim* bir şeyleri umursuyor olmamdan se-

nin bir oyuncaktan diğerine atlama eğilimin için daha çok endişeleniyorum.”

Kelimeler dudaklarımdan döküldüğü an bir hata yaptığımın farkına vardım ama çok geçti. Hislerimin ortaya çıkmasına izin vermiştim.

Aptal.

Gözleri karardı.

“Vay be. Ben ortalıkta yokken siz ikiniz birbirinize bayığı yakınlaşmışsınız,” dedi Dorothy, sesinde az da olsa bir kıskançlık vardı.

“Endişelenme.” Gülümsedim. “Süs köpeğin olmaya devam edebilir, Dorothy. Yeni sürtükleri eğitmekle ilgilenmiyorum.”

Brayden sırtarak dirseklerini tezgâha yasladı.

Dorothy mükemmel alınmış kaşını kaldırdı. “Eğitilmeye mi ihtiyacın var, Brayden?”

“Bu değişir,” diye cevap verdi Brayden. “Eğer bir dağınıklığa sebep olursam, başıma kakar mısın?”

Dorothy o kadar kızarmıştı ki bayılmamış olmasına hayran kaldım. Gözlerimi devirirken, göğsümün böyle sıkışmasından nefret ediyordum. “İğrençsin.”

Kahkahâ attı. “Evet, tatlım, benden nefret ettiğin açık. Anladık.”

Defterimi alarak göğsüme yasladığımda Brayden’in bakışları, defterime düştü.

“O ne?” diye sordu.

“Evie, *aşk* büyüleri yazıyor. Sevimli değil mi?” Dorothy bir eliyle ağzını kapatarak kıkırdadı.

Brayden’in kaşları havalandı. “Ah? Aşk mı arıyorsun, güzel kız?”

Sadece yalnızken bana söylediği bu sevgi sözcüğüne karşı kalbim tekledi. Dorothy'nin gülüşü anında solmuştu. Odadaki enerji gittikçe daha uğursuz bir şeye dönüşüyordu.

Bu değişimi görmezden geldim.

“Belki de lanetleyecek birini arıyorumdur. Gönüllü olur musun?”

Başparmaklarını deri ceketinin ceplerine sokarak topuklarının üzerinde sallandı. “Olabilir.”

“Ahh,” diye inledi Dorothy yüksek sesle. “Sıkıldım. Bu sıkıcı.” Sanki ruhumu damgalıyormuş gibi yoğun bakışlarını üzerimden ayırmayan Brayden’a döndü. “Film izlemek ister misin?”

Brayden sonunda bakışlarını benden çekerek ona baktı. Ensesini kaşırken ağırlığını diğer ayağına verdi. “Ben... ah... aslında izleyemem. Şuradaki kötü cadı tarafından çağırıldım.” Başparmağıyla beni işaret etti.

Normalde olsa bir tartışma başlatırdım ama Dorothy'nin ifadesine yayılan kıskançlık, dilimi ısırma sebep oldu. Ayrıca doğrudu. Birini kontrol etmek için Brayden'ın benimle gelmesi gerekiyordu.

“Şansına küs,” dedi Dorothy burnunu kırıştırarak. “Babam zaten onun için bir şey yapmamı istiyor. Bilirsin... işler güçler.”

Babamın *tekrar* ona bir şeyler yaptırıyor olması içime bir öfke yayılmasına sebep oldu. Ne olduğunu önceden bana söylememişti. Belki de tepemi attırmak için yalan söylüyordu. Konu Dorothy'ye asla emin olamazdınız.

“Ne tarz işler güçler?” diyerek zorladım.

Sırıttı. “Babam sana söylemediyse, ben niye söyleyeyim?”

“Bak ne diyeceğim,” dedi Brayden bir anda. “*Yükümlülüklerimi* yerine getirdikten sonra gece atıştırmalığı yemek için gelip seni alırım. Bana gününü ve önemli ‘işlerini’ anlattırısın.”

Dorothy’nin yüzü ışıldarken kırık bir barajdan akar gibi öfke içime yayıldı.

Ellerimi titreten sinire karşı gözlerimi kapattım ve saymaya başladım.

On. Dokuz. Sekiz...

BÖLÜM 18

Nicholas

Evelina'ya baktım. Dilimin ucuna binlerce farklı soru gelse de hiçbirini nasıl soracağımı bilmiyordum. Üzgün olduğunun farkındaydım ve bunun sebebinin ablasıyla flört etmem olduğunu varsaymak istiyordum. Yine de bir ihtimal, sadece benim yanımda olmaya katlanamayan zavallı biri de olabilirdi.

Durmamız gereken yeri çok net bir şekilde göstermişti. Onu sinirlendirmek oldukça eğlenceli olsa da şu an için en iyisi mesafeyi korumaktı. Hem kendi akıl sağlığım hem de işim için daha iyi olurdu. Onu, istediğim bilgileri almak için kullanıyormuş gibi davranabilirdim ama işin aslı onunla ilgili aklımı kaçırmama sebep olan bir şey vardı.

Ablası basitti ve bildiği tüm sırları paylaşmaya istekliydi.

Ancak bu tahmin edilebilir bir süre boyunca Evelina'nın gölgesi olmaya mecbur kaldığım gerçeğini değiştirmiyordu.

Kırmızı ışıktaki durduğumuzda tekrar ona baktım. GPS'e girdiği adres neresiyse oraya doğru ilerlediğimiz sırada

Kinland'ın yeşil gökdelenleri ardımızda kaybolmuştu. Şimdi etrafımızda pencereleri levhalarla kapatılmış yıkık binalar, içlerinden otlar fışkıran kırık kaldırımlar vardı.

"Defterde gerçekten ne var?" diye sordum. Biraz me-
raktan biraz da elime geçirmemi gerektirecek kadar önemli
bir şey var mı öğrenmek için soruyordum.

İç çekerek bir elini saçlarına daldırdı. "Şiir."

Şaşkınlık bedenimi sararken kaşlarım havalandı. "En
çok kimi seviyorsun?"

"Klasikleri seviyorum."

"Hım." Başımı salladım. "O, güzellikle yaşar. Ölme-
si gereken güzellikle ve neşesiyle elini onun dudaklarına
uzattığı anın. Hoşça kal diye yakarır, sancılı haz yakındır,
uzatırken arıdan dudaklarını dönüştürür zehre."*

Gözlerini kırparken dudakları aralandı.

"Ne?" Sırıtarak Kinland'ın tepelik bölgelerine ilerle-
yen, sol taraftaki bir ara sokağa girdim. Şehirdeki en sıkın-
tılı mahallelerden biriydi. "Bilmiyor musun?"

"Hayır, ben..." Başını iki yana salladı. "Biliyorum. En
çok sevdiğim Keats'dir. Sadece... *Sen* nereden biliyorsun?"

"Çok fazla şey biliyorum, tatlım." Göz kıptım.

Dudaklarını büzdü. "Ama *güzel* sözlerle beni etkiley-
mezsin. Ayrıca bu zavallica hamlenle sorumdan da kaç-
mazsın."

Direksiyonu daha sıkı tutmaya başladığımda içime kes-
kin bir acı yayıldı. "Annem şiir severdi."

Bu cümleyi kurduğumda göğsümdeki boşluk sızladı.
Neden söylediğimi bile bilmiyordum. Annem hakkında ko-

* Şair John Keats'ın, "*Ode on Melancholy*" adlı şiirinden alıntıdır. -çn.

nuşmazdım. Hiç. Özellikle de annemin artık olmayışının canlı sebebi olan birinin yanında.

“Ah,” diye fısıldadı. “Öldü, değil mi?”

“Kim bilir,” dedim ters bir şekilde.

Başını eğerek dudaklarını birbirine bastırdı. Sonunda cevap verdi. “Ona kızgınsın.”

Midem kasıldı. “Hayır, ben... Ne hissettiğimi bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse artık çok fazla bir şey hissetmiyorum. Çok uzun zaman önceydi.”

Bir omzunu kaldırdı. “Benim annem de çok uzun zaman önce gitti ve hâlâ mezarına tükürebilecek ilk kişi benim.”

Dudaklarım kıvrıldı. “Annemin sorunları vardı. Pek etrafta olmazdı ve o, bağımlıydı.”

Esrara bağımlıydı ama bunu eklemedim.

Evelina başını arabanın penceresine yasladı. Bu hareketi beni dinliyor mu yoksa umursamıyor mu demekti bilmiyordum ama artık konuşmaya başladığım için durmak istemiyordum. Hatıra zihnime yayılarak bir film gibi, sanki şu an tam karşımda oynuyormuşçasına gerçekçi ve içgüdüsel bir şekilde canlandı.

“Eski kitap koleksiyonu vardı. Küçük, kırmızı ve köşeleri eğri kitaplardı. Onları nereden aldığını bile bilmiyordum ama küçükken gecenin bir yarısı odama gelip uyumama yardımcı olmak için onları okurdu.” Arabayı etrafı kırık tel eğrilerle çeviri küçük ve yıkık evlerin önüne park ettim. “Büyüdüğümde eskisi kadar çok gelmemeye başladım, bilmiyorum... Sanırım kitaplar, kendimi ona yakın hissetmemi falan sağlıyordu. Aptalca.”

Konsolun üzerinden uzanarak parmaklarını parmakları-

ma doladı. Avucuma değen metal yüzükleri soğuktu. “Aptalca değil.”

Kesik kalp atışlarım göğsüme çarparken küçük eline ve elime mükemmel şekilde oturuşuna baktım.

“Seni rahatlatıyorlardı,” dedi.

O beni rahatlatıyordu. Boğazımdaki düğüme rağmen yutkundum. “Kaosla dolu hayatımda kelimeler benim sakinliğimdi.”

Yüzüne güzel bir gülümseme yayıldı ve bu gülümsemeyi gördüğüm an ciğerlerimdeki hava çekildi. “Benim de.”

Ben ikinci kez düşünmeden elim uzanarak çenesine sarıldı ve başparmağımla sarkık dudağını okşamaya başladım. Parmaklarımda kıvılcımlar geziniyordu. “İsa aşkına, güzel kız. Böyle bir gülümsemeyle hayatları mahvedebilirsin.”

Bana bakarken gülümsemesi düştü ve kalbim, göğüs kafesime o kadar sert bir şekilde çarptı ki oradan kurtulup Evelina’nın ayaklarına kapanmaya çalıştığına yemin edebilirdim.

Dişlerimi sıktım. Bu davetsiz his sinirlerimi bozuyordu.

“Neyse.” Elimi geri çektim. “Bu konuda konuşmayı pek sevmiyorum.”

Kelimelerim tersti ve beklediğim etkiyi yaratmıştı. İfadesi tekrar çabuk sinirlenen, keskin yüz hatları olan huysuz kıza dönüştü. “Güzel, çünkü ben senin sıkık terapistin değilim.”

“Tanrı’ya şükürler olsun.” Kahkaha attım.

Kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Biliyor musun sen inanılmaz garip birisin,” diye tersle-

dim. Sanki içimdeki kaya parçalarını yakan bir lav varmış-
çasına öfke, tenime işliyordu.

Saçlarını kavradıktan sonra ellerini kalçalarına vurdu.
“Hiçbir şey *yapmıyorum* bile. Siktir, bir de insanlar *bana*
mı ruh hâlin çalkantılı diyor?”

“Ah, en azından psikozlu olduğunun farkındasın.”

Etrafımızdaki gerginlik dağıldı.

Manyak gibi sırtıyordu. “Tamam.”

Kaşlarını çattım. “Ne demek ‘tamam’?”

Cevap vermedi, sadece hep giydiği güzel eteğini düzel-
terek arabadan indi. Sokağın sonundaki küçük eve doğru
ilerliyordu.

Gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım ve yumruğu-
mu direksiyona indirdim. “*Siktir!*”

Arabadan atlayarak peşine takıldım. İçinden çıkamaya-
bileceği bir duruma dâhil olmasını istemiyordum. Ancak
endişelenmemem gerekirdi çünkü ona yetiştüğimde çoktan
evin içine girmiş kocaman silahını başına dayadığı adamı
odanın ortasında diz çöktürmüştü.

Bu kadar aklımı kaçırmama sebep olmamış olsaydı o
zaman bir hata yaptığımın farkına varabilirdim.

Çünkü annemin hâlâ yaşayıp yaşamadığını bilmediğim
doğruydı ama Brayden Walsh’ın annesi kanserden ölmüştü.

BÖLÜM 19

Evelina

Cillian, uyuşturucu satıcılarımızdan biriydi. Babama ulaşabilecek ya da günlük iş anlaşmalarımızı yapacak kadar üst seviyede değildi ama Liam'ın küçük *kuzeniydi*. Liam da son zamanlarda çok garip davrandığından bu adamı ziyaret etmek için iyi bir vakit olduğunu düşünmüştüm. Kendimi tanıtip bilmemiz gereken tuhaf bir şey olmadığından emin olacaktım.

Kapıyı çalmadan içeri girdim, aptal herif kilitlememişti bile. Direkt, pasaklı koltuğundan fırlayan Cillian'a yöneldim. Bol kot pantolonu resmen kalçalarından düşüyordu.

Brayden'la ettiğim kavga yüzünden damarlarımda öfke kol geziyordu. Normalde bu kadar sert bir giriş yapmayacağı mı biliyor olsam da içimdeki öfkenin beni yönlendirmesine izin verdim çünkü umursamıyordum.

“Selam, Cillian. Mekânın güzelmiş.” Bacağımı kaldırarak onu yere düşürecek şekilde dizini tekmeledim ve silahımı başına dayadım.

“Ne oluyor *lan*?” diye bağırdı.

“Kes sesini,” dedim dişlerimin arasından. Silahı şakağına daha sert bir şekilde bastırdım.

Gözümün ucuyla arkamdan Brayden’ın içeri girdiğini gördüm. O neler olduğunu incelerken benim gülümsemem genişledi.

Evde özel bir şey yoktu. Arka tarafına doğru kahverengi bir örtü serilen eski bir koltuk, birbirine uyumsuz sehpa-lar ve abajuru olmayan lambalar vardı. Sol tarafta küçük bir mutfak ve hemen önünde bir kadının oturduğu küçük yuvarlak bir mutfak masası duruyordu. Kadın ağzı açık bir şekilde olanları izliyordu. Gözlerimi odada gezdirirken girdiğimden beri ilk defa eroini fark ettim. *Benim eroinim* açılmış ve yeniden paketlenmeye başlamıştı.

Başımı eğdim, şaşırmıştım. “Brayden, dediğimi yapıp o masaya yaklaş ve üstünde ne olduğunu söyle.”

Brayden bakışlarını takip ederek masaya ilerledi. Üstündekileri yakından görünce çenesi kasıldı. Uzanarak kadının yanındaki cep telefonunu aldı ve cebine attı. “Aklına bir şey gelir falan.” Kadına göz kırptı.

“Bana, düşündüğüm şey olmadığını söyle,” dedim. “Bana malının kesilip bizimkilere karıştırılmadığını söyleyecek misin?”

“Siktir git. Sen kimsin ki?” dedi adam tükürürcesine.

“Ah, senin tescilli *psikopatınım*.” Sırıttım. “Değil mi, Brayden?”

Brayden inleyerek başını yukarı çevirdi. “Tanrı aşkına, sen hâlâ orada mısın? Odaklanabilir miyiz, lütfen?”

Omuzlarımı silktim. “Mükemmel şekilde odaklandım.”

Cillian kafasını geriye atıp bileğime uzanmaya çalıştığında silahımı sertçe kafasının yan tarafına indirdim. Ken-

dinden geçerek gürültüyle parke zemine düştü. Bacağımı kaldırıp topuğumu yan tarafına doğru bastırdım. Topuğumun, kaburgalarına baskı uyguladığını hissedebiliyordum. Öne eğilerek tüm ağırlığımı verdim. İnledi.

“Gördün mü?” Brayden’a gülümsedim.

Masada oturan kadının gözleri yaşarmıştı, elleriyle ağzını kapattı.

Brayden başını iki yana salladı. “Saçmalık.”

Cillian’a baktım. “Seni bırakırsam uslu bir çocuk olacağına söz veriyor musun?”

İnleyerek başını salladığında avucu hâlâ şakağındaki yaradaydı.

Onu bırakıp eğildim. Dirseklerimi dizlerime yasladığım sırada silahım bacaklarımın arasından sarkıyordu. “Biliyor musun, soruna cevap vermediğimi fark ettim. Ben Evelina ve uyuşturucularıyla ne *bok* yediğinizi öğrenmek için sabırsızlanıyorum.”

“Hiçbir bok yemiyorum,” diye homurdandı. “Sadece bana söylediğinizi yapıyorum.”

“Ah?” Yerimden kalkıp ondan uzaklaşarak masaya doğru ilerlemeye başladım. Brayden’ın yanından hızla geçerek kadının omzunun üzerinden masaya baktım.

“Lütfen,” diye fısıldadı kadın. “Ben-”

“Şşşt.” Elimi omzuna koydum. “Sorun yok.”

Paketler kesilip açılmış, kokain çıkartılarak karıştırıldıktan sonra tekrar bizim logomuzla paketlenmişti. Yeni paketteki etikete bakarken gözlerimi kıstım. Benimkinin aynısıydı. Yarasa kanatları olan bir maymunun silueti. Böyle bir taklidi yapabilecek kadar cüretkâr olmalarına

karşı titredim. Bakışlarım masada gezinerek karbonatı ve fare zehrini buldu.

Gözlerim kararmaya başlıyordu. Arkamı dönerek yerinden kalkıp başındaki kanayan yaraya kâğıt havlu bastıran Cillian'a yaklaştım.

“Uyuşturucularına fare zehri mi karıştırıyorsun, Cillian?”

Alayla üstten bir ifadeyle bana baktı. “Ne yaptığımı bilmiyorsan belki de düşündüğün kadar önemli değildir.”

Göğsüm dehşet içinde sıkışırken kendime engel olamadan tepki verdim. Silahımı dizine yönelterek tetiğe bastım. Susturucudan dolayı ses çıkmamıştı ama kadın çığlık attı ve Cillian hızla yere düşerken ellerini bacağına uzattı. “Tanrım *siktir*, deli sürtüğ!” diye feryat etti.

Ben tepki veremedim. Brayden gelerek yumruğunu Cillian’ın suratına indirip onu tişörtünden tutup kaldırdı. “Söylediklerine dikkat et.”

İçime bir sıcaklık yayılıp öfkemi çok az bastırırken ona gülümsedim. Kendisi daha beterlerini söylediği hâlde beni koruyor olması sevimliydi.

“Sadece bana ne bok *söylendiyse* onu yapıyorum,” dedi Cillian inleyerek.

“Kim tarafından?” Başımı eğdim.

Bana öfkeyle bakarken parmaklarından damlayan kan gibi yüzünden de gözyaşları akıyordu. “Siktir git. Neden sana söyleyeyim ki? Sonra beni öldür diye mi?”

“Eğer söylemezsen seni şimdi öldürürüm,” diye cevap verdim.

Sessizlik.

Boynumu kütleterek gülümsedim ve mutfığa girip bü-

yük bir bıçak bulana dek çekmeceleri karıştırdım. *Bu işe yarar.*

Sessizce masanın kenarında, sandalyesinde titreyerek oturan kadına yaklaştıktan sonra hafifçe gülümsedim. “Üzgünüm.”

Silahımı kaldırarak kadının kafasına sıktım. Masaya doğru yığıldığında bedeninden akan kızılık çoktan mahvettikleri mallara yayılmaya başlamıştı.

Olanları izlerken Brayden’ın ağzı açık kalmış, bakışları taş kesmişti. Şaşırmış mıydı? Olabilirdi. Ancak bu benim sorunum değildi.

Ona doğru yaklaşarak silahımı uzattım. “Bunu benim için tut, köpekçik, tamam mı?”

Ona taktığım lakabı duyunca gözlerini kıssa da dediğimi yaptı. Bakışları bıçak ve ölü kadın arasında gidip geldikten sonra nihayet silahı kaldırarak Cillian’ın kafasının arkasına doğrulttu.

Cillian’a yaklaşırken başını kaldırmak için bıçağın ucunu kullandım. “Beni anladığına emin değilim, bu yüzden netleştireyim. Bu bir pazarlık değil ve düşündüğünün aksine yargıcın, jüri ve infazcın *benim*. Bu da bana cevap vereceğin anlamına gelir.” Bıçağı çenesinden aşağı doğru kaydurdım. Direnç göstererek tenine girdi ve metale kan damlamaya başladıktan sonra içime hastalıklı bir memnuniyet yayıldı.

İnlediğinde bu ses, tüylerimin ürpermesine sebep oldu.

“Uyuşturucularımı kesmenin sorun olmayacağını sana düşündüren nedir?”

“O öyle söyledi,” diye kekeledi.

“Kim? Bunu yapmanı söyleyen Benny miydi? Kuzenin miydi?” diye mırıldandım. “Söyle ve bu iş bitsin.”

Dudaklarını birbirine bastırdı.

İç çekerek başımı iki yana salladım. Elimi geri çekerken bıçağı da çenesinin altından uzaklaştırdım.

“Tamam,” dedim, masaya doğru ilerleyip. Tekrardan yapılan paketlerden birini aldım ve geri döndüm. Cillian’a doğru yaklaşıp Brayden’a başumla bir işaret yaparken topuklarım yere çarpıyordu. “Onu benim için geriye doğru eę, köpekçik.”

Brayden’ın çenesi kasılırken bana ters ters bakıyordu. Beni dinlemeyeceğini, olanları kaldıramayabileceğini düşünürken kalbim, kulaklarımda atıyordu. Sonra yavaşça başını salladı ve eğilerek Cillian’ın keçe gibi sarı saçlarını tutarak kesik boynunu açığa çıkarttı.

“Karşı koymak için pek uğraşmıyorsun, Cillian,” dedim dilimi şaklatarak. Elime aldığım paketlerden biriyle eğildim ve ucunu kestim. “*Neredeyse* hayal kırıklığı.”

Cillian dudaklarını birbirine bastırduğında parmaklarımı çenesine sararak ağzını açması için zorladım. Tırnaklarım tenine saplanıyordu. Eroidin paketini ağzına döktüm. Nefesi kesilirken mal, koca ağzına yayıldı. Yanlışlıkla burnumdan solumamak için yüzümü ondan uzaklaştırdığıma emin oldum.

Yanaklarını sıkıca tutarak paketi bıraktıktan sonra ağzını kapatmak için bıçağıımı kaldırdım. “Yut.”

Yanaklarından yaşlar dökülüyordu ve Brayden’ın elinden kurtulmak için çabalıyordu. Brayden gözlerini sıkıca kapatsa da onu sabit tutmaya devam etti.

Sonunda Cillian kuru malın hepsini yutmuştu.

“Sence bu seni iyi hissettirmeye yeter mi, bebeğim?” diye mırıldandım. Bıçağı aşağı doğru gezdirerek şahdamarına ulaştım. “Sana bir kez daha soracağım,” diye fısıldadım. “Kim?”

“Liam. O... kenara biraz para koymak istedi. Bu boklardan uzaklaşabilmemiz için. Senin gibi tüm Westerly şerefsizlerinden.”

Elimi başının arkasına uzattığımda öne doğru harekete geçti ve beni hazırlıksız yakaladı. Bıçağım, boğazına saplandı. Kan fışkırmaya başladığında sıcak sıvı tenime yayılıyordu. Bedeni ağırlaşmadan gözleri devrildi ve ruhu, bedenini terk etti.

Uzun bir süre şaşkınlıkla ona baktım. Etrafımızdaki sessizlik ağırdı. Sonra geri adım atarak iç çektim. Karışıklığa bakıyordum, ellerim kıpkırmızıydı. “Tamam, bu talihsizlik oldu.”

Brayden, Cillian’ın bedenini bıraktıktan sonra yerinden kalktı. Bana bakan gözleri sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi boş bakıyordu.

Midemde bir gerginlik hissetsem de bu garip hissi bastırdım. İnsanların gördükleri şeyden hoşlanmaması yeni bir şey değildi. Ayrıca benim, kafasında yarattığı kız olmadığının farkına varması da iyiydi. Belki bu onun beni rahat bırakmasını, benim de akıllanmamı sağlardı. Odaklanacak şeylerim vardı, *daha iyi* şeyler. Mesela Liam’ın ispiyoncu olduğunu çözmek ya da babamın kalbini kırmadan Dorothy’yi öldürmenin bir yolunu bulmak gibi.

“Ezekiel’i ara,” diyerek direktif verdim. “Temizlikçilerle buluşmamız gerektiğini söyle.”

Brayden yutkunduğunda âdemelması oynadı.

Yüzüne doğru parmaklarımı şıklattım. “Merhaba? Orada mısın? Dediğimi yap. Ne anlama geldiğini anlayacaktır.”

Sonra arkamı dönüp kapıdan çıkarak arabama ilerledim. Arabaya bindikten sonra titreyen ellerimle torpido gözüne uzandım. Kanı çıkartmayı denemek için ıslak mendille ovaladım.

BÖLÜM 20

Nicholas

Eve dönüş yolunda konuşmadım.

Evelina da konuşmadı. Kucağına koyduğu lekeli elleri hafifçe titriyordu. Adrenalinden mi yoksa görünmeye çalıştığı kadar soğukkanlı olmadığından mıydı, bilmiyordum. Umursadığım için kendimden de nefret ediyordum.

Zihnim bin farklı yöne savruluyordu. Onu durdurmadığım için pişmandım. Kendimi bunun sorun olmadığına yarı yarıya ikna ettiğim için huzursuzdum. Orada durup hiçbir şey yapmamamın *gerekli* olduğuna dair...

Eğer araya girip onları kurtarsaydım gizliliğim açığa çıkabilirdi. Tam anlamıyla dürüst olmak gerekirse de iki uyuşturucu satıcısını kurtarmak benim öncelik listemde alt sıralardaydı. Kindar yanımda, hak ettiklerini bulduklarına inanıyordu.

Hepsinin içinde en kötüsü de hâlâ Evelina'ya kızgın hissetmememdi. Yapmak istediğim tek şey iyi olduğuna emin olmaktı. Bu da saçmalıktı çünkü her şeye ilk elden sebep olan *oydu*.

Bunun benim için anlamının ne olduğuyla yüzleşmek is-

temiyordum. Çünkü hislerimi göstermemek benim önemli bir görevimdi ve aynı zamanda hâlâ bir federal ajandım. Umursamam *gerekliyordu*. Ancak konu uyuşturuculara bile isteye zehir katan, yüksek doza ve ölüme sebep olan soysuzlar olunca bunu yapmak zor geliyordu.

Daire şeklindeki yola girdiğim an Evelina arabadan atlayarak hızla merdivenlere yöneldi ve eve girdi. Oyalanıyordum. Parmaklarımı direksiyona sıkıca sarmış bir hâlde, yapmam gerektiğini bildiğim şeyle yapmak istediğim şey arasında gidip geliyordum.

Yapmam *gerekken* şey Seth'e gidip rapor vermektir. Dava için daha fazla kanıt toplayabilmemiz adına son gelişmelerden Şef'e haber vermektir. Kinland tepelik bölgelerinde yığılı cesetler vardı ve kanları da Evelina'nın eline bulaşmıştı. Gerçekten yakalamaya çalıştığımız kişinin kim olduğunu çözmemize bize yaklaştıracak bir yığın eroin vardı.

Bunun yerine arabamda duruyordum. Motorun titremesini altımda hissederken havalandırmadan gelen sıcaklık tenimi ısıtıyordu. Neden kaldığıma, neyi beklediğime dair hiçbir fikrim yoktu... Kim bilirdi ki? Ancak ne olursa olsun dakikalar gelip geçiyordu ve buradaydım. Saatler gibi gelen bir sürenin ardından sonunda gitmeye karar verdim.

Doğru şeyi yapmak için.

Tek şeyi.

Arabayı park yerinden çıkaracaktım ama gaza basmadan önce dikkatimi çeken bir şey oldu. Yalının dışında bir şey hareket ediyordu. Gözlerimi kısarak ne olduğunu çıkartmaya çalıştım.

Bir insandı, dağınık topuzu ve kendini gizlemeye çalıştığı siyah kapüşonlusu olan küçük biriydi.

Evelina.

Arabayı durdurarak ikinci bir tahmin yapmadan kapıyı açıp dışarı çıktım ve evin arka tarafındaki ormana doğru kaçtığı sırada onu kaybetmemek için adımlarımı hızlandırdım.

Peşinden koşarken havadaki ani soğukluk yüzüme batıyordu. Dolunay, karanlık ormana ürkütücü bir parlaklık yayıyordu. Titredim, deri ceketim beni sıcak tutmak için pek de yeterli sayılmazdı.

Beni görmeyeceği kadar geriden ilerlerken nereye gittiğini merak ediyordum çünkü bir hiçliğin ortasında yürüyor gibi görünüyordu. Belki de bu gece, yansıttığından daha çok etkilenmişti. Ya da bunu düşünen, benim hayal kuran ve çaresizce Evelina'nın karanlık ve öfkeli derinliklerinin altında yatan bir parça insanlığı arayan yanım da olabilirdi.

Onu ormanın derinliklerine doğru takip ettiğim sırada kaç dakika geçtiğini bilmiyordum ama bacaklarımın ağrıyamaya başlamasına, ağzımın kurumasına yetecek kadar olmuştu. Bir anda zemin değişmeye başladığında sendeledim. Çimen ve dallar, soluk sarı tuğlalara dönüşmüştü.

Ayaklarımın altına bakarken ciğerlerim daraldı.

Tuğlalar harap olmuştu ve içlerinden otlar fişkırıyordu ama ne olursa olsun buradaldı. Beynimde bir sürü teori canlanmaya başladı. Arka bahçelerinde bu varken strip-tiz kulüplerinin isminin *Yellow Brick** olması bir tesadüf müydü?

İlerlemeye devam ederek ağaçların arasında küçük bir açıklığa ulaşana kadar sarı yolu takip etmeye devam ettik.

* İngilizcede sarı tuğla anlamına gelmektedir. -dn.

Evelina, küçük, yıkık bir kulübenin ön kapısından içeri girdi.

Siktir.

Bu arazinin projelerine ve uydu görüntülerine bakarak saatlerimi harcamıştım ama yine de buranın var olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

İleri doğru koşup arkasından içeri girdim. Saklanmak gibi bir niyetim yoktu. Ancak peşine birinin takıldığını fark etmiş olabileceğini bilmem gerekirdi çünkü beni yakalamış, sertçe kenara iterken silahını yüzüme doğrultmuştu.

“Yüce İsa,” diye söylendim. Duvara çarpan kafatasıma bir acı yayıldı.

“Beni takip edenin sen olduğunu bilmem gerekirdi,” dedi rahatsız bir şekilde.

“Sadece seni kontrol etmek istedim.” Bedenini bana bastırduğu sırada damarlarıma bir sıcaklık yayılıyordu. Ellerim onu tutmak için beline uzandı.

Dudaklarını büzerek üstümdeki baskısını azalttı. “Kontrol ettin say.”

Birazcık bile makyaj olmayan yüzünü gördüğümde aletim sertleşti. Kendime engel olamadan başparmaklarım tenini okşamaya başladı. *Sikeyim kendini toptasana*, diye bağırان zihnime karşılık bedenimin farklı fikirleri vardı. Konu o olduğunda hep fikirleri vardı.

Karşı koyamıyordum.

“Tetiği çekmeye aşırı meraklısın. Sana bunu daha önce söyleyen oldu mu?” diye tersledim.

“Sadece ölmeden önce.” Gülümsemesi genişti.

Gözlerimi devirdiğim sırada midem onun bu soğukkanlılığına karşı çalkalandı. “Burası da ne böyle?” Etrafa baktım.

Silahını indirdi ama beni bırakmadı. “Kaçış yerim.”

“Kimden?”

Omuz silkti. “Hayattan.”

“Hayatını sevmiyor musun?” Bunu neden sorduğumdan emin değildim ama bir anda öğrenmek istemiştim.

Dilini alt dudağında gezdirerek başını eğdi. “Sen hiç sadece kaçmak istemiyor musun?”

“Özellikle değil.”

İç çekti. “Ama ben istiyorum. Elimde olsa ebediyen kaçırdım.”

Bu ilgimi çekmişti. Babası için çalışmaktan keyif almıyor muydu? “Nereye giderdin?”

“İrlanda.” Bir an olsun düşünmedi. “Babam, İrlandalı köklerimizle gurur duyar ama oraya hiç gitmedim. Buna inanabiliyor musun?”

Ne diyeceğimi bilmediğim için cevap vermedim. Bunun yerine çabasız bir şekilde nasıl güzel olduğuna baktım. Güzelliği bir serap, ışık oyunu gibiydi. Sizi içine çekip rahatlatıyor ve yalnızca yüzeyin altına girdiğinizde çirkinleşiyordu.

“Neden sürekli yalan söylüyorsun?” diye sordu.

“Yalan söylemiyorum.” Dişlerimi sıktım.

Teknik olarak *söylüyordum* ama diğer herkese kıyasla ona karşı daha dürüst olduğum hâlde sürekli böyle söylemesi beni sinir ediyordu. Hazırcevap bir şekilde bana karşılık vermesini bekledim ama sadece beni izledi. Sanki özümüne inip gömdüğüm yanlarımı çıkartmaya çalışıyormuş gibi beni *inceliyordu*. Bu huzursuz hissetmeme sebep olduğu için kıpırdandım. Parmaklarımı sıkıca beline bastırdım. “Bu hâlâ isim meselesi yüzünden mi?”

“Sen söyle.”

Sırıtarak boğazımdaki gerginliğe rağmen yutkundum ve kulağına fısıldadım. “Tatlım, eğer bu tekrar o tatlı amına gömüleceğim anlamına geliyorsa bana istediğin şekilde seslenebilirsin.”

Geri çekilerek ellerimden kurtuldu. “Ah, erkeklerin itibarını her yerde zedeliyorsun.”

Kahkaha attım. “Dedi az önce iki insanı öldüren kız.”

Söyleyecek başka bir şeyi varmış gibi ağzını açtı ama bunun yerine arkasını dönüp küçük mutfığa ilerledi. Onu takip ederek rahatsız olması için tezgâha dönüp başını eğdiği yere yaklaştım. Parmakları gergin bir şekilde tezgâhın ucuna sarılmıştı. Onu bedenimle bir kafese alarak burnumu ensesinde gezdirdim.

“Bu seni rahatsız ediyor, değil mi?” diye sordum. “Yaptığın şey.”

“Brayden, *lütfe*n. Git kendini becer,” diye mırıldandı.

Bunu neden yaptığımı söyleyemezdim. Belki bu canavarın içindeki çaresizce saklamaya çalıştığı kızı bulmayı deli gibi istediğimdendi. Belki de *benim* tek bir sebep, yapmam gereken şey bu olsa da neden onu bildirmemem gerektiğine dair sıkık tek bir sebep bulmak istiyor olmam dandı.

Midem altüst olurken çenemi sıktım. Avuçlarım kollarında ilerlerken tenine yayılan ürperti ve kasığıma değen kıcıyla birlikte aletim kalkmaya başladı. Formika tezgâhta parmaklarımız birbirine sarıldı. Bedeni titrediğinde kalbim, sertçe göğüs kafesime çarpıyordu.

“Bana söyleyebilirsin,” diye mırıldandım ensesine doğru. Dilimi uzatarak hafifçe tadına baktım.

Şu an içimden gelerek söylüyordum. Bana *anlatabilir-di*. Bilgi toplamaya ya da ne söyleyeceğini görmeye çalışmıyordum. Yaramaz ağzıyla ya da onu kıvrandırabilecek tüm yollarla ilgilenmiyordum. Sadece bu maskenin altındaki kızla konuşmak istiyordum. Gözlerini yumuşatacak kadar büyük gülümseyen, tenine soneler fısıldamama izin veren kızla.

Nefes alışları ağırdı. “Onları öldürdüğüm için üzgün değilim.”

Hayal kırıklığı büyük bir kaya parçası gibi göğsüme oturdu ama sessiz ve donuktu. Bu kadına bir metreden yakın olduğum her zaman, içimde parlayan alevlerin gölgesinde kalan bir kaya parçasıydı.

“Kontrolümü kaybettiğim için öfkeliyim,” diye devam etti.

Ellerini daha da sıkı tuttum. Geri çekilmem gerektiğini biliyordum, *biliyordum*. Bunlar bittikten sonra karşısında durmam gereken birine kapıldığım için saatlerimi kendimden nefret ederek harcayacaktım.

Ancak konu Evelina Westerly olunca ben kahrolası bir ahmaktım.

Bu yüzden yanından ayrılıp Seth’e onu ihbar etmek yerine birbirine dolanan kollarımızı hareket ettirerek beline sardım. Sonra da parmaklarımı, parmaklarından ayırıp dizlerimin üstüne çöktüğüm sırada bedeninin ön kısmında gezdirdim.

“O zaman bunu düzeltelim.”

BÖLÜM 21

Evelina

Beni takip ettiğini biliyordum.

Ne konuda yalan söylediğini bilmesem de yalan söylediğinin farkındaydım. Ona güvenmeli miydim? Kesinlikle hayır.

Ancak kontrolümü kaybettiğim için üzgün olduğumu *söylerken* yalan söylemiyordum. Nessa'nın ölümünün ardından öfkemi kontrol etme konusunda inanılmaz fazla çalışmışım. Dürtüsel sorunlarımı kilit altında tuttuğuma emin olmak için çalışmışım. O hayattayken bunu hiçbir zaman başaramamışım ve ölümünün ardından bunu yaparak hatırasını onurlandırmaya çalışıyordum.

Son zamanlarda bu ciddi bir sıkıntı hâline geldiğinden ona saygısızlık ediyormuşum gibi hissediyordum. Diğer herkese yaptığım gibi onu da *hayal kırıklığına* uğratıyordum.

Ancak sonra Brayden gelmişti.

Bu adam. Bu yabancı. Gelmiş ve *benim* için dizlerinin üzerine çökmüştü.

Kontrolü bırakmanın kolay olduğu bu illüzyona kapılmıyordum. Birbirimizin boğazına sarılmamızın tek sebebi,

ben bunu sürdürmeye çalışırken onun da ortadan kaldırmak istediği sürekli bir mücadelenin içinde olmamızdı. Ancak acı sözlerin ve garezin altında bir şey vardı. Verdiği şeye kapılmamı sağlayan sıcak, yumuşak bir umut ışığı.

Parmakları belime sarıldığında ellerinin arkasını itekleyen kollarım titredi. Gözlerimi kapattım. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki atışını boynumda hissedebiliyordum. Dudakları belimden aşağı öptükler kondurarak indiğinde sırtıma bir ürperti yayıldı. Cinsel arzum, kadınlığının tam merkezine bir adrenalin dalgası gönderdi.

Bunun doğru olmadığını biliyordum. Ondan nefret ediyordum, o da beni en iyi şekilde tolere ediyordu. Ancak vücudumdaki sinirler harekete geçerek, içimin karıncalanmasına sebep olacak bir kaygının bedenime yayılmasına sebep oluyordu. Yine de bana dokunduğunda bu his sakinleşiyordu.

Bu yüzden ben de hoşgörölü davranacaktım. Birazcık.

Ona bakacak şekilde bedenimi döndürdüğüm an gözlerimiz buluşunca midem gerildi. Ellerinin altında kalan kapüşonlum yukarı doğru sıyrılmıştı ve nefesi, kumaşın altından açıkta kalan tenime çarpıyordu. Eğilerek kapüşonlumu ucundan tutup başımdan çıkardım, yere attım. İçimde atletim vardı. Sutyen giymiyordum ve gözlerini üzerimde gezdirdiği için meme uçlarım sertleşmişti.

Koyu kahverengi bukleleri vahşiydi. Alnına düşen bir tutamda parmaklarımı gezdirerek saçını yüzünden çektim ve parmaklarımı ipeksi tutamlara sardım.

“Güzel,” diye mırıldandı. Göğüslerimden birini ağzına aldı.

Bu ıslak hisse karşı nefesim kesilirken dili meme ucum-

da geziniyordu. Acı, zevke dönüşene kadar dişlerini tenime geçirdi.

“Taytımı çıkart,” diye emrettim.

Göğsümü bıraktığında tenime çarpan soğuk hava tüm bedenimin ürpermesine sebep oldu. Elleri ruhsuz bir şekilde hareket ederek iki yanına ve oradan kalçalarımın uzağına. Parmakları, taytımın bel kısmını iki taraftan tutarak çekti. Aşağı doğru ittiği kumaş, uyluklarımı sıyırdığında olduğum yerde sabit bekledim. Beni soyduğu sırada hissettiğim bu cinsel uyarılma, gözlerimin bulutlanmasına sebep oldu. Taytı bileklerime kadar indirdikten sonra doğrularak beni belimden tutup kaldırarak lavabonun yanına oturttu. Soğuk tezgâh kırımın ürpermesine sebep olduğunda sıcak tenime çarpan bu ani ürpertiye karşı nefesim kesildi.

Brayden’in bakışları, bacaklarımın arasına odaklanmıştı. Ayakkabılarımı çıkarttıktan sonra taytımı çekip aldı ve elleri, uyluklarımın iç kısmına uzanarak hafifçe sıktı.

Ona iyi bir manzara sunabilmek için bacaklarımı daha da açtım.

“Bedenim bir et parçası sonuçta, başka bir nedene gerek var mı? Adını duyunca doğrulup seni gösteriyor bana,” diye mırıldandı burnunu amıma sürterken.

Karın kaslarım gerildi. “Amıma, Shakespeare’den alıntı mı yapıyorsun?”

Klitorisimin üzerine yumuşak bir öpücük kondurdu. “Buna bayıldın.”

“Hayır.” *Evet.*

Geri çekildiğinde yüzüne zarafet katan şeytani bir gülümseme vardı. “Yalan söyler dururuz, ben ona, o da

bana.” Duraksadı ve bir anda dilini uzatarak hassas sinirlerimin üzerinde küçük daireler çizmeye başladı.

İnledim, bacaklarıma doğru bir sıcaklık yayılıyordu.

Dili uzaklaştı. “Tatlı dille sararız ayıbımızı yalana.”

Göğsüm ısınıyordu. Arzu kadınlığıma atılıp sırtıma sarılmış bir halat gibi yayılıyordu. Sanırım onun bu hâliinden hoşlanıyordum.

“Bana güvenmek zorunda değilsin, Evelina. Ancak kelimeler, benim olduğu gibi senin de güvenli limanın.”

Parmaklarım saçlarına dolandı.

“Kaostaki sakinliğin olmama izin ver, güzel kız.”

Bir his göğsüme yayılarak gözlerimin arkasına o kadar hızlı bir şekilde çarptı ki nefesim kesildi. Ancak ben daha bu hissi idrak edemedenden dudakları tekrar üstüme kapanaarak değerini ispat etmeye, aç bir adam gibi *tadımı* çıkartmaya başladı.

Kaslarım gerilirken karnımın altına yayılan ürperti bacaklarımin arasında toplanmaya başladı. Klitorisimi yaladığında bedenim sarsıldı. Parmaklarıyla uyluklarımin iç kısmına masaj yapıyordu.

“Evet,” diye inleyip başımı geriye attım. “Yala.”

Söylediğimi yaptı. Dudaklarını etrafıma kapatarak sinirlerimi ağzına doğru çekip dilinin ucuyla bana eziyet etmeye başladı. Ağır dil darbeleriyle beni yavaşça emiyordu. Bu his ben patlayacak raddeye gelene kadar tekrar ve tekrar devam etti.

Sonra parçalara ayrıldım. Dilinin üzerine doğru patlar-ken inliyor ve gözüm karardığı sırada kendimi yüzüne doğru itiyordum. Görevine son vermedi. Çok hassaslaştığım

noktada başını geriye doğru çektim. Gülümsemi, ağzı sebep olduğu dağınıklığın etkisiyle parlıyordu.

“Buraya gel,” dedim.

Yerinden kalkarken kolları anında beni bir kafes misali sardı. Yüzünü kendime doğru çekerek dudaklarını yaladıktan sonra dilimi ağzına soktum.

“Aynen öyle, güzel kız,” diye inledi. “Dilimden kendi tadını al ve ne kadar güzel olduğunu gör.”

Söylediklerine karşı içim kasılmaya başladı. Dudaklarımı birbirine kavuşturduğumda *kendi* misk tadım *ona* ait her şeye karışarak gözlerimin devrilmesine sebep oldu.

Kollarını sıkıca etrafıma sardı. Kalçalarını, kot pantolonunun örttüğü ereksiyonu çıplak amıma yaslanacak şekilde bacaklarımın arasına doğru itti.

Geri çekilerek tezgâhtan indim ve elimi gövdesine bastırarak bacakları mutfak sandalyesine çarpana kadar onu geriye ittim.

“Otur.”

Dediğimi yaptı.

“Haklısın. Söylediklerimi inanılmaz iyi bir şekilde yerine *getiriyorsun*.” Gülümseyerek ona doğru eğildim ve tişörtünü sıyırp bir kenara fırlattım. Bakışlarımı keskin hatlarıyla gövdesindeki kaslarda gezindi. Kemerini tutarak tokasını çözdüm ve çıkardım. “Ellerini sandalyenin arkasına uzat.”

Kasları havalansa da istediğimi yaptı. Arkasına geçip parmaklarına uzandım ve avuçlarını birbirine bakacak şekilde çevirdim. Ardından kemeri etrafından geçirerek ellerini bağladım. Beklenti, içimde kıvılcımlar oluşmasına

sebeup olurken bana bu kadar çok güç verdiği için arzum gitgide etrafımı sarıyordu.

Önüme geçtikten sonra bacaklarının arasına diz çöktüm. Ellerimi uyluklarına doğru uzatarak pantolonunun üst kısmına ilerledim ve düğmesini açtım. Kalçalarını kaldırarak onu soy mama yardım etti. Kıyafetlerini çıkartıp aletinin serbest kalmasına izin verdiğimde kalbim göğsümde deli gibi çarpıyordu. O kadar sert ve kalındı ki resmen fiziksel olarak zonkluyordu. Bu görüntüye karşı ağzım sulandı.

“Bileklerin iyi mi?” diye sordum.

Özellikle bunu sadece benim için yaptığını bildiğimden acı çekmesini istemiyordum. Dili alt dudağında gezinirken başını salladı. Bana bakan gözleri parlıyordu. Uzanarak aletini tuttum. Elimde sarsıldığında gülümseyerek dipten uca okşamaya başladım. Benim ona karşı hissettiğim kadar çılgınca şeyler hissetmesini istiyordum.

“Bana güveniyor musun?”

İnlediğinde aletinin ucundan bir damla meni aktı. “Emin değilim.”

“Güvenmemen daha akıllıca,” diye cevap verdim dürüst bir şekilde.

Göğsüm sıkışırken dudaklarına hafif bir öpücük kondu-racak kadar doğruldum. Narin ve dürüst olmak gerekirse hoş olmayan bir histi ama o ânı yumuşatarak bana sunduğu şeye karşı minnetimi göstermek istedim.

Bir insanın diğerine tamamıyla teslim olmasında, onun insafına kalmasında ve kendine yapılması uygun bulunan her şeyi yapmasını kabul etmesinde çekici olan bir şey vardı.

Onu tüketmek, teslimiyetinden keyif almak istiyordum.

Sert sikine doğru eğildiğim sırada bakışları benden hiç ayrılmadı. Kasları gerilip kalçaları kıvrılana kadar küçük nefesler üfledim.

“Beni izlemeyi seviyorsun, değil mi?” diye sordum.

“Evet.”

Dilimi uzatarak kalınlığı boyunca gezdirdim. Eğer gerçekten istese dizginlerinden kurtulup kontrolü alabileceğini biliyordum.

Gerçek şuydu ki, onu ödüllendirmem için beni çaresiz bırakıyordu.

Bir daha yaladım. Bu sefer dilimin tamamen üstünde gezdirerek *piercing*imin aletinin ucuna değdiğine emin oldum ve hassas teninin üzerinde bir daire çizerek bu hissin onu yoldan çıkartmasını umut ettim.

İnleyerek kalçalarını kaldırdığında aleti, aralık dudaklarına çarptı. Onu tutarak yavaşça geri çektim. Aletinin altındaki kalın damara bakarken karnımın alt kısmındaki yoğun baskıyı hissediyordum. Tekrar eğilip yüzümü yaklaştıırken hafifçe ağzıma aldım. Yanaklarımın iç kısmı tenine değmiyordu. Uzanarak tırnaklarımı hayalarında gezdirdim. Anında gerildi ve aleti ağzımda kasıldı.

Geri çekilip ucunu ağzımdan çıkarttığında inledi. “Siktir, beni *gebertiyorsun*.”

“Bunun özenle yapılması gerekiyor,” dedim. “Ayrıca benim insafıma kalman hoşuma gidiyor.”

Yukarıdan bana bakan gözleri vahşiydi ve çenesi kasılıyordu. Yine de kendini kurtarmaya çalışmamıştı.

“Çok uslu bir çocuksun.” Gülümsedim. “Ödül olarak sikini emmeli miyim?”

“Lütfen,” diye fısıldadı. Kolları arka tarafında bağlıyken mümkün olduğunca kalçalarını kaldırdı.

Eğilerek boğazıma çarpana dek onu ağzıma aldım. Emerken yanaklarım içe çöküyordu. Tuzlu tadı, uyluklarıma bir ıslaklığın yayılmasına sebep oldu. İnledim ve bu da onun kendini ileri itmesine sebep oldu. Kendini çok geriye ittiği için öğürdüm, ağzımdaki siki zonkluyordu. O sınırı aşana kadar aletini daha da derine, boğazıma doğru aldım. Gözlerim yaşıyordu. Dudaklarım köküne ulaştığında dilimi hareket ettirerek aletine bastırdım ve beni nefessiz bıraktığı sırada öksürmemeye çalıştım.

“Lanet olsun,” diye inledi.

Daha fazla dayanamadığım noktada geri çekildim. Siki dudaklarıma bağlayan ince, tükürükten bir iz vardı. Çenemden göğsüme doğru damladı. Boğazım yanıyordu ama bu acı, amımın zonklamasına da sebep oluyordu. Bu yüzden derin bir nefes alarak tekrar aldım, ağzım ve dilimle hızlı bir şekilde gidip gelmeye başladım. Ta ki şişmeye başladığını ve ellerimin altındaki hayalarının gerildiğini hissedene kadar devam ettim.

Hızlıca geri çekildiğimde inledi. Göğsü derin nefeslerle inip kalkıyordu.

“Edepsiz çocuk, ben sana söylemeden boşalmaya çalışıyorsun.” Dizlerimin üzerinden kalkarak ellerimi ısınan teninde gezdirdim. Kollarımı boynuna dolayıp kıcımlı kucağına dayadım. Kalın siki kaygan amıma yaslanıyordu. “Boşalmak ister misin, bebeğim?” diye fısıldadım dudaklarına doğru. Kendimi yukarıdan ona doğru bastırdım.

“Siktir, evet,” dedi dişlerinin arasından.

“Söyle.”

Kendini bana yasarken nefesi enseme sıyrıp tüm bedene bir ürperti yayılmasına sebep oldu. “Doyuma ulaşana kadar beni kullanmanı ve sonra içine boşalmama izin vermeni istiyorum.”

Kadınlığımın tam merkezi acıyla kasıldığında yüzünü ellerime aldım. Dişlerimiz birbirine çarpıp dillerimiz karışacak şekilde dudaklarımı, dudaklarına bastırdım.

Siki oradaydı, *tam* girişimdeydi. Kalçalarımı hafifçe kaldırdım.

İçime girdiğinde ikimiz de birbirimizin ağzına doğru inledik. Duvarlarım onun etrafında kasılıyordu. Çok fazla *dolu* hissediyordum.

Kalçalarımı öne arkaya hareket ettirmeye başladım. Kaba öpücüğümüzün ritmine ayak uyduruyordum. Her hareketimde klitorisim kasığına sürtünüyordu.

“Siktir,” diye fısıldadı dudaklarıma doğru. “Yaklaştım.”

Elimi bedenimin alt kısımlarına doğru yönlendirirken yukarı aşağı zıplamaya başladım. Kaslarım gerginlikten patlayacakmışım gibi hissettirecek kadar kasılıyordu. Sonra parçalara ayrıldım. İnlediğim sırada amım, onun etrafına kapanıyordu. İniltimi bastırarak yuttu.

Kısa bir süre sonra o da beni takip etti. Kendini derinlerimde tutmak için kalçalarını bana doğru bastırdı. İçime boşalırken siki vahşi bir şekilde zonkluyordu.

Kendimi üzerine bıraktığımda kulaklarım çınlıyordu, görüşüm bulanıktı. Sandalyenin arkasına uzanarak bilekleri serbest kalacak kadar kemeri gevşettim. Anında kolları bana sararak kendine sıkıca çekti. Başımın üzerine bir öpücük kondurduğu sırada yüzümü, göğsüne yaslamıştım. Kendimi... huzurlu hissediyordum.

Sanki mutluluk *tam* buradaymış, uzanıp onu yakalamamı bekliyormuş gibi.

Bu yüzden kendimi bu âna bıraktım. Gözlerimi kapatarak kalp atışlarını dinledim.

Bir saat sonra Dorothy'yi alması gerektiğini, sözlerini tutmamaktan nefret ettiğini söyleyerek yanımdan ayrıldığında çok yakın olduğum o his, toza dönüştü.

BÖLÜM 22

Nicholas

Sıkılmışım.

Dorothy'yle dışarı çıkacağım için odaklanmalı ve özenli davranmalıydım. Kinland'da olmamın ve olmadığım biri gibi davranmamın tek sebebi bilgi toplamaya çalışıyor olmamdı. Yine de ne olursa olsun zihnim ekseninden çıkıyor, siyah saçları ve vahşi bir yanı olan kıza çevriliyordu.

"Sürekli Evie'ye yapışıp kalman çok kötü," dedi Dorothy. Çatalını kirazlı cheesecake'e batırdı.

Daldığım düşüncelerden çıkarak bakışlarımı beyaz masa örtüsünün üzerinde yer alan loş mum ışıklarında gezdirdim. Dorothy'nin burada yemek istediğini söylediği şık bir İtalyan restoranındaydık. Üstelik geleli iki saat *olması-na rağmen* yine de ondan bilgi alamamıştım. *Henüz.*

Zorla gülümseyerek mırıldandıktan sonra şarabımdan bir yudum aldım. Sandalyeme yaslanırken kaşımı kaldırdım. "Şu an ona yapışıp kalmış değilim."

Kelimeler ağzımda acı bir tat bıraktı.

Dorothy'nin yüzüne bir kızarıklık yayılırken yutkundum.

Peçetesini tekrar kucağına bırakmadan önce hafifçe dudaklarını sildi.

Onu tamamen süzdüm. Güzel bir kadındı ama onda neredeyse yüzeysel görünen bir masumiyet vardı. Sanki yüz hatları, kirpiklerinin altından iri ceylan gözleriyle bakıp tüm dünyayı kandırmasına müsaade ediyormuş gibi.

Garip bir şekilde bu bana ablamı düşündürdü. Rose bağımlılığının sancılarını çekerken bir doz daha almak için yapamayacağı hiçbir şey yoktu. Bunun sonucunda da manipülasyonda uzman olmuştu. Bensiz ne yaptığını düşünürken kalbim sıkıştı. Acaba güçlü duruyor muydu ve uyuşturucudan uzak mıydı?

“Haklısın,” dedi Dorothy. “Bunu daha sık yapmalısın... benimle vakit geçirmeyi yani.” Sesi alçalarak kısık ve nefes nefese bir hâl aldı.

Midemin ekşidiğini hissettim. Bilgi almak için ona uymak zorunda olmamdan nefret ediyordum. Ayrıca kendimi neredeyse kardeşine ihanet ediyormuşum gibi hissediyordum. Ancak bu saçmalıktı çünkü Evelina’ya *söz verdiğim* hiçbir şey yoktu, olmayacaktı da.

Onun için burada değildim.

Boğazımı temizleyerek kendimi, zihnimi zorlayan düşüncelerden uzaklaştırıp hep olduğum o ajan olmaya zorladım. “Kardeşine göre seni yakalamak zormuş. Bana ayıracak vaktin *var* mı ki, tatlım?”

Dorothy dudaklarını yalayarak başını yana eğdi. “Evie artık beni bir bekçi köpeği gibi izleyemediği için öfkeli.”

“Öyle mi?”

Masaya doğru eğildi. “Bana *takıntılı*.”

Güldüm, gerçek bir kahkahaydı çünkü Dorothy’nin ka-

fasındaki Evelina'nın benim tanıdığım Evelina'yla uzaktan yakından alakası yoktu.

"Ne olursa olsun," diye devam etti. "Sosyal bir hayatım olmasını aslında seviyorum, aynı şeyi onun için söyleyemem."

"Yani onun düşündüğü gibi baban için çalışmıyor musun?"

İçten içe bu soru gerilmeme sebep oldu. Soruşturmamı çok göze sokmuş olabileceğim için endişelensem de Dorothy irkilmedi bile.

Bir omzunu kaldırdı. "Hayır, çalışıyorum. Babamız işlere daha çok dâhil olmamı istiyor ve onu mutlu edecek ne varsa yapmak istiyorum."

"O zaman iyi bir ilişkiniz mi var?" Şarabımdan bir yudum daha alarak meşe aromasının dilime yayılıp boğazımı ısıtmasına izin verdim. "Babanla yani?"

Dorothy'nin gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Evet. Onun beni fark etmesi uzun zaman aldı, anlarsın ya? Ama döktüğüm kan, ter ve gözyaşlarının ardından sonunda fark etti."

"Hep öyle değil miydi?" diye sormaya devam ettim.

Göz kapakları titredi. Bu ifadeden bile hassas bir noktaya bastığımı anlayabiliyordum. İstekli bir şekilde konuşacağı bir konu değildi.

"*Eskiden* olanlar hakkında konuşmayı sevmiyorum. Önemli olan şu an, en çok beni seviyor. En çok bana *güveniyor*. Bana anlatamayacağı hiçbir şey yok." Soluk mavi elbisesinin eteğinde var olmayan bir ip parçasını kenara itti. "Ayrıca yoruludum. Gidebilir miyiz?"

Tavrındaki ani değişiklik beni şaşkına çevirse de ifa-

demi saklayarak başımı salladım. Bunu daha sonrası için aklıma yazdım.

Dorothy geçmiş hakkında konuşmayı sevmiyordu.

Aynı zamanda her zaman babasının favorisi olmamıştı.

Evelina'yı görmemin üzerinden dört gün geçmişti.

Beni bağladıktan ve dünyamı altüst ettikten çok kısa bir süre sonra oradan ayrılmıştım. O zamandan beri de uçsuz diplerde dönüp duruyordum. Daha önce *hiçbir* kadınla yaşamadığım kadar sert bir şekilde boşalmamı sağlamıştı ve sanki onunmuşum gibi göğsüme uzanarak bana sokulmuştu.

Sonra bir şey oldu.

Zihnime bir düşünce sızdı. Sonsuza kadar öyle kalabilmek için her şeyden anında vazgeçebileceğime dair.

Böyle düşünceler benim için kabul edilemezdi. Bu yüzden onu inciteceğini bildiğim şeyi yaparak, ablası için onun yanından ayrıldım.

Beklediğim sonuca ulaşmıştım.

O âna kadar yumuşak ve hassas bakan gözleri kapanmıştı. Tekrar bana baktığındaysa orada, içinde hiçbir şeyin yaşayamayacağı buzdan duvar dışında bir şey yoktu.

Ertesi gün onunla yüzleşme fikrini düşünsem de bu arzuma karşı savaşmam gerekmişti.

İki günün ardından ona rastlamıştım. Bana bakmamıştı bile. Babasıyla konuşması gerektiğini söyleyip aceleyle bir bahane üretmişti.

Üçüncü gün, o amının kafamı karıştırdığının farkına

varmıştım. Ancak ne kadar iyi olursa olsun hâlâ benim düşmanımdı. Cinsel uyumumuz dışında aramızda kesinlikle hiçbir ortak nokta yoktu.

Şimdiyse dördüncü gündü. *Yellow Brick*'in arka ofisinde, babasının karşısında oturuyordum ve odaklanamıyordum. Evelina'nın nerede olduğunu, ne yaptığını düşünmekle kafam çok meşguldü. Acaba benim ondan nefret etmem gerektiği kadar benden nefret ediyor mu diye merak ediyordum.

“Şikago’ya gidiyoruz.”

Hızla Farrell’a odaklandım. Kelimeleri beni şaşırtarak bulunduğumuz âna döndürmüştü.

Başka biri gibi davranırken Şikago’ya dönmem hep ihtimaller dâhilindeydi. Gizli görevdeyken yaşadığın bölgede olmak en riskli durumdu. Ancak artıları, eksilerinden fazlaydı. Bölgedeki bilgiyle onları tatmin edebilecek yerli birine ihtiyaçları vardı. İrlanda çetesi, özellikle yabancıları hoş karşılamalarıyla bilinmezdi.

Belki sıvışıp Rose’u görebilirim.

“Ne için?” diye sordu Ezekiel. Gözleri bir anlığına bana çevrildikten sonra önüne döndü.

“Bir bağış müzayedesi, tabii ki.” Farrell’ın puroya sarılı dudakları kıvrıldı. “Ben bir şey... iyi anlaşmalar yapan biriyim ve belediye başkanlığı seçimleri yaklaşıyor.”

“Kinland belediye başkanını Şikago’da ilgilendiren ne var?” diye sordum.

“Suyun üstünde bir gece,” dedi Farrell duman bulutunun ardından. “Önemli bir sebep için.”

“Neymiş o?” Ezekiel kakhaha attı. “Zengin adamların siklerini yalayıp ceplerini doldurmak mı?”

“Orada bir sürü önemli misafir olacak,” diye cevap verdi Farrell.

Ezekiel alayla dudak büktü. “Oscar yıllardır bizim için hiçbir şey yapmadı. Ofisinden atılırsa hak ettiği cezayı alır.”

Farrell başını iki yana salladı. “Kızımın arkadaşısı. Kızım, onun yanında Dorothy’yle ikisinin gözlerinin önünde öldükten sonra bizimle arasına mesafe koyduğu için onu suçlayamayız, değil mi?”

Sandalyemde doğruldum. *Bu* şaşırtıcı bir detaydı. Nesa’nın, belediye başkanının yanında öldüğünü bilmiyordum. Ya da Dorothy’nin bunu gördüğünü.

“Ne olursa olsun,” diye devam etti, “Oscar *artık* bizim için çalışıyor. Cantanellilerle bizim için bir şey ayarladı.”

“İtalyanlarla mı?” diye sordum. “Şimdi de birlikte iş yapmaya mı çalışıyorlar?”

Bakışları sertleşti. “Beklendiği üzere bizim ürünümüze yetişemedikleri için yoruldular. Onlar... bölgelerindeki dağıtımı durdurmamız yönündeki isteklerimize pek uymuyorlar.”

Göğsüme bir huzursuzluk yayıldı. “Onların bölgesini ele mi geçireceksin?”

Omuz silkti. “Sadece şartları görüşmek için masaya oturacağım.”

“Onlara kendi tedarikçini vermeyi mi planlıyorsun?” diye sordum sandalyemde öne doğru eğilirken.

Farrell’in yüzü düşerken kalın iki parmağını uzatıp *Black & Mild*’ını ağzından çekti ve kristal küllüğe silkeledi. Gözlerini kısmıştı. “Tedarikçim için bırak da ben

endişeleneyim. Orada olacak ve önemli olan da bu. Sen, Dorothy'ye göz kulak olmaya odaklan."

Kalbim tekledi.

"Evie olmayacak mı?" diye sordu Ezekiel.

"Evie meşgul," diye tersledi Farrell.

İçime yayılan gerginlikle birlikte Evelina'nın nerede olduğunu ve ne yaptığını tekrar merak ettim.

Kapı bir anda açıldığında Liam terli bir şekilde içeri girdi. Gözleri kan çanağına dönmüştü, üstelik kıyafetleri kırış kırıştı.

"Skip," dedi nefes nefese.

Farrell kahkaha atarak parmağıyla Liam'ı işaret etti.

"Şu şekilsiz orospu çocuğuna bakın. Neyden kaçırıyorsunuz?"

"Cillian kayıp." Sesi ruhsuzdu ancak ses tonuna yansıyan çılgınlığı hissettim.

Farrell'in ifadesi bir anda ciddileşti, tüm neşesi çekiliyordu. "Mallarım?"

Liam yumruklarını sıkarak başını iki yana salladı.

Yanımdaki Ezekiel'in gerildiğini hissettiğimde bakışlarımız çok kısa bir an birbirine çarptı. Evelina'nın Cillian'ı öldürdüğünden hiç bahsetmemiştim, belli ki Ezekiel da etmemişti.

Farrell tekrar sandalyesine oturarak *Black & Mild*'ını aldı. Dumanlar yüzünün etrafından havaya karışıyordu. Puroyu ağzından çıkartarak parmaklarını ileri geri salladı ve dilini, ön dişlerinde gezdirdi. "Baştan başlayalım, Liam. Bana geldin." Kendi göğsünü işaret etti. "Güvenebileceğimiz birini tanıdığını söyledin. Sadık birini. Kazandığımızdan daha fazlasını almamızı sağlayabilecek birini. Bu noktaya kadar doğru muyum?"

“Evet ama-” diye söze başladı Liam.

Tüm duyularım keskinleşmişti. Şu âna kadar zihnimi istila eden her şey ortadan kayboldu. Bu konuşma daha önemliymiş gibi görünüyordu.

“Ancak hiçbir şey çıkmadı.” Farrell başını iki yana salladı. “Biliyorsun, Evie senin ispiyoncu olduğunu söylüyor. Polislerle mi konuşuyorsun?”

Liam’ın rengi attı. “Ne? Hayır, ben-”

Farrell yerinden fırlayarak masasının altından silahını aldı ve direkt Liam’ın kafasına iki el ateş etti. Liam’ın bedeni yere düştüğünde gözleri açık ve boş bakıyordu.

Yavaşça Liam’a doğru ilerlemeye başladı, tam cesedinin yanında durdu ve göğsüne tükürdü. “Sikik yalancılara katlanamıyorum.”

Midem bulanıyordu.

Michigan Gölü’nün sularından esen rüzgâr şehre yayılıyor ve yanaklarımda bir batma hissiyle beraber ellerimin donmasına sebep oluyordu. Nefesimin bıraktığı izleri havada görebiliyordum. Grafitiyle süslenen beton duvara yaslanmış, Seth’in ara sokakta volta atmasını izliyordum.

Şikago demişken... buradan kurtulmak kolay değildi ama işte buradaydım.

“Buluşma ne zaman?” diye sordu.

“Bu hafta sonu. Cumartesi gecesi.” Ellerimi birbirine sürttükten sonra montumun cebine soktum. “Bir şey ayarlamamız gerekiyor. Örnek olarak malından getirmemesi imkânsız.”

Seth bir nefes verdi. “Adamım... peşinde olduğumuz şeyin bu olmadığını biliyorsun.”

“Dinle,” diye devam ettim. Hayal kırıklığıyla içim sıkıyordu. “Kimse bana bir bok söylemeyecek. Ezekiel yıllardır içeride ve hâlâ hiçbir fikri yok. Onları içeri alıp sorgulayalım. Farrell’in ötmesini sağlayabiliriz.” Duraksadım.

Seth dudaklarını büzdü. “Seni tekrar polis merkeziyle bir araya getirebiliriz ama Şef, aptalca bir hareket yapmamızı istemiyor.”

Başımı iki yana salladım. “Polis merkezi oldukça riskli. Farrell’in Kinland’da içeri birilerini soktuğu kesin, bu da burada da birilerini sokmuş olabileceği anlamına geliyor.”

“Peki ya kızları?” diye sordu.

“Evet,” dedim. Korku, buzdan bir ürperti gibi boynumu sardı. “Bir şey biliyor olabilirler.”

İnleyerek burun kemerini sıktı. “‘Olabilir’ yeterli değil, biliyorsun. Galen ele başını istiyor ve eğer olması gereken den daha erken hareket edersek her şeyi kaybedebiliriz.”

“Burada geberiyorum, Seth,” diye yakardım. Kelimeler dilimden çaresizlikle döküldü. “Kenarda durup insanların zarar görmesini izlemek, yasaların çiğnendiğine şahit olmak ve hiçbir şey yapmamak nasıl bir his biliyor musun?” Parmaklarımı şakağıma bastırdım. “Aklını karman çorman ediyor.”

“Daha önce hiç sorun yaşamamıştın,” dedi.

“Evet ama belli ki şimdi sorun yaşıyorum,” diye cevapladım.

“Kız yüzünden mi?”

Geri çekildim. “Ne?”

“Evelina Westerly.” Bana doğru yaklaşarak başını eğdi.

Elini uzatıp omzuma koyduğunda dişlerimi sıktım. Onu itme arzumu bastırdım. “Kendini çok mu kaptırdın, Nick?”

İçimde bir öfke patlarken yakasından tutup çevirdim ve duvara yapıştırdım. Gözümü nefret bürümüştü. “Siktir, bana öyle seslenmemeni daha kaç kez söylemem gerekiyor? *İsa* aşkına. Beni öldürtmeye mi çalışıyorsun?”

“Ama sen busun,” dedi Seth öfkeyle. “Sen Nicholas Woodsworth’sun.” Beni göğsümden ittiğinde ellerimi gevşettim. “Ağustos’un on yedisinde doğdun. Olduğundan daha hızlı büyümene sebep olan keş bir anneyle bok gibi bir çocukluk geçirdin ve evde seni bekleyen bir ablan var. Seni seven ve *her gün* seni soran.”

Yakasını bırakıp geri çekilirken ellerime baktım, midem bulanıyordu.

Bana ne haltlar oluyor?

“Ben-”

Seth, “Biliyor musun,” diyerek lafımı böldü. “Artık onlar gibi konuşuyorsun.”

Hâlâ ellerime bakıyordum.

“Anladım, adamım. Zor olduğunu biliyorum ve içten içe bu işi kimsenin senin gibi yapamayacağını da biliyorum. Senin bir yeteneğin var.” Tereddüt ederek durdu. “Ancak bu işte bu kadar iyi olmanın sebebi bir şeyleri diğerleri gibi *hissetmiyor* olman. Sen bir makinesin. Bağlanmazsın.”

Başımı kaldırarak endişeli gözlerine baktım.

“Bunu yapmaya mı başlıyorsun?” diye devam etti. “Bu belirtmemiz gereken bir şey.”

Dudaklarımı yalayarak başımı iki yana salladım. Şakaklarıma yayılan ağrıyı göz ardı etmeye çalıştım. “Hayır,

ben... ben iyiyim. Sadece stres oldum. Üzgünüm." Titreyen parmaklarımı esneterek yutkundum. Azim ağır bir tuğla gibi içime oturdu. "Sanırım Dorothy bir şeyler biliyor olabilir."

Seth'in bakışları hızla bana döndü. "Bundan emin misin?"

Başımı iki yana sallayarak öfkeli bir kahkaha attım. "Hayır ama eğer biliyorsa... Onu koruma teklifinde bulunduğumuzda kabul edebilir. Sadece bana biraz zaman ver."

BÖLÜM 23

Evelina

Belediye Başkanının masası, kamerada görüldüğünden daha büyüktü.

Süslü kutusundan bir puro alarak sandalyeye yaslandım. Ayaklarımı kaldırarak gösterişli meşeden yapılmış masaya uzattıktan sonra puronun ucunu yaktım. Şu anda burada kimse yoktu ama ön taraftaki sekreteriyle konuşarak onu öğle yemeğine erken çıkmaya ikna etmiş, Belediye Başkanının ofisinde beklememe izin vermesini sağlamıştım.

Nessa'nın son yıllarında dışarı çıkmak yerine vaktimin çoğunu botanik çalışarak ve Westerly soyadını temsil edecek uyuşturucularımızı üreterek geçirmiş olsam da Belediye Başkanı ve ben, eski aile dostlarıydık.

Suçluluk duygusunun içime yayılması ciğerlerimdeki tüm havanın boşalmasına sebep oldu. Bu hissi bir de keder takip etti. Belki de daha çok çabalamış *olsaydım*, o son günlerde gerçek bir çaba sarf etseydim, Nessa hâlâ burada olabilirdi.

Eğer yattaki akşam yemeğine katılmayı kabul edip Nessa ve Dorothy'yle gitseydim olanları durdurabilirdim.

Bu düşünceyi bastırarak dikkatimi tekrar burada olma amacıma verdim. Oscar'ın sanki bu şehri biz yönetmiyor-muşuz gibi hareket etmesinden, başardığı her şey Nessa ve ona yaptıkları sayesinde değilmiş gibi davranmasından sıkılmıştım. Sadakatini hizaya sokmak için buradaydım.

Onunla buluşmak için harika bir zamandı. Diğer herkes erkenden Şikago'ya gitmişti. Babam, Oscar'ın etkinliğinden önce adamlarının “şehrin tadını çıkartmasını” istemişti ama ben geride kalmıştım. Haşhaşlarla biraz daha ilgilenmem gerektiğini söylemişim.

Yalan değildi. Botanik, gerçekten vakit alan bir şeydi. Ayrıca Uçan Maymun'u yapmakta gerekli olan afyon akışının sürekli olduğundan emin olmak için sık sık bitkileri kontrol etmem gerekiyordu.

Ancak gitmememin sebebi bu değildi.

Ofis kapısı hızlıca açıldığında Oscar içeri girdi. Soluk yüzünde konsantre olmuş bir ifade vardı. Simsiyah saçları mükemmel şekilde şekillendirilmiş, bir politikacı pırlıtlısıyla geriye doğru yatırılmıştı. Beni gördüğünde adımları yavaşladı. Kravatını gevşetmek için uzattığı eli duraksadı.

“Bak sen şuna. Bu küçük Evelina Westerly değil mi?” Bakışları bedenimde gezindi. “Tamamen büyümüş.”

Bir duman bulutu üfleyerek, “Merhaba, Oscar,” diye cevap verdim.

“Seni baban mı gönderdi?” Bana yaklaştırmaya başladı.

Dilimi şaklatarak puroyu masanın kenarına koydum. Bakışları, hareketimi takip etti. Purunun ucundaki küllerin bir kısmı süslü mor ve altın rengindeki İran Halısına düşünce gözlerini kısıtı.

“Ablam yerine buradayım.”

“Hangisi?”

Başımı eğerek dikkatlice yüzünü izledim. Bunu söylemesini beklemiyordum. “*Sence* hangisi?”

Dikkatle bana baktığı sırada aramızda garip bir sessizlik oluştu. Sonunda yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Benimle taşak mı geçiyorsun?”

“Biliyor musun?” Sorusunu duymazdan gelerek parmaklarımın ucunu ahşap masada gezdirdim. “Bu güzel bir mobilya. Güçlü. Sağlam.” Öne doğru eğildiğimde sandalye gıcırdadı. Parmaklarımı masanın üzerine vurdum. “Böyle bir masanın üstünde yapabileceğin pek çok şey var.”

“Hım.” Gülümsemesi büyüdü. “Bu yüzden mi beni görmeye geldin? Masamın ne kadar *sağlam* olduğunu test etmek için mi?”

“Ah, Oscar.” Kahkaha atarak yerimden kalktım ve ona doğru yürüdüm. Göz kapakları hafif aralıktı ve yaklaştığımda parfümünün güçlü kokusu burnuma doldu. Parmaklarımı kravatına sararak düzelttikten sonra düğümünü yukarı itip gözlerine baktım. “Hakkında bazı söylentiler var, biliyor musun? Bilmek isteyebileceğini düşündüm.”

“Gerçekten mi?” Kaşları alayla havalandı. “Ne hakkında?”

“Cantanellilerle yattığın hakkında.”

Alayla güldü. “Lütfen.”

“Nessa’yla yakındın, bu yüzden bunu bir iyilik olarak gör... bu, nereden geldiğini sana hatırlatacak bir ziyaret.” Ellerimi hafifçe takım elbisesinin yakalarına vurdum. “Senin gibi *önemli* birinin böyle edepsiz dedikodulara malzeme olmasını hiç istemem.”

Bedeni gerildi. "Bir kamu görevlisini mi tehdit ediyorsunuz, Bayan Westerly?"

"Sadece eski bir arkadaşımınla sohbet ediyorum." Omuz silktim.

"Bu *sohbet* ne kadar keyifli olsa da," diyerek geri çekildi, "uygun bir zaman değil. Otuz dakika içinde bir şehir meclisi toplantım var."

"Tabii ki, sana müsaade edeyim." Yanından geçerek kapıya yöneldiğimde topuklarım ahşap zemine çarptı ve bu ses düz beyaz duvarlarda yankılandı. Parmaklarımı metal kapı koluna uzatarak çevirdim ama tamamen çıkmadan önce duraksayarak ona döndüm.

Elleri cebinde, yüzünde şaşkın bir ifadeyle beni izliyordu.

"Biliyor musun... o masayı test edecek zamanımızın *olmaması* çok yazık." İç çektim. "Sanırım ne kadar dayanıklı olduğunu şehir delegesi Boq'a sormam gerekecek."

Göz kırptığımda burun delikleri öfkeyle genişledi. "Ofisimden siktir git."

Kahkaha atarak arkamı döndükten sonra oradan ayrıldım. Birini tehdit etmenin heyecanı, damarlarıma uyuşturucu gibi yayıldı.

Üç saat sonra haşhaşlarıma dönüp şiir yazarken toprak kokusunu içime çektim. Aslında *yazmaya çalışarak* karama yapıyordum. Brayden'in diline boşalırken tenime şiirler fısıldamasına izin verdiğimden beri, yani altı gündür, kafam iyi değildi.

Kelimeler senin güvenli limanın.

Kalemi elimde tekrar tekrar çevirip durdum. Ucu, bir

parmaklarıma bir kâğıda çarparak telaşlı bir ritim oluştuyordu.

Dorothy'ye de şiirler fısıldıyor mu?

Bu düşünce buz kesmeme sebep olduğunda inledim. Defterimi kapatıp yan tarafıma fırlattım. Gözlerimi kapatarak saymaya başladım. Nefes alışlarıma ve özümde odaklanmaya çalıştım. Ancak Brayden ve Dorothy'nin görüntüleri zihnime sızıp duruyordu. *Şikago'da birlikte eğleniyorlar mıydı?*

Kendimi... kullanılmış hissediyordum. Acınası. Zayıf. Ona teslim olmamam gerektiğini bilmeliydim. Sadece bu da değildi. Sürekli, tekrar tekrar teslim olarak bedenime şarkılar söyletmesinden zevk alıyordum. İlk günden itibaren zihnimde bağırarak, devasa kırmızı bir bayrak tutan iç sesimi dinlemiş olmam gerekiyordu.

Ancak Nessa'dan beri ilk kez, *başka* birinin sesi zihnimdeki çatlaklardan sızmıştı ve kendim yerine onu dinlemeye başlamıştım. Pavlov'un köpeği gibi en azını kabullenmem için beni çaba sarf etmeden eğitmişti. İleri geri gitme arzusuyla ne zaman yakınımda olsa ona karşı beslediğim düşmanlık, sırf bana biraz ilgi gösterdiği için heyecana dönüşüyordu.

Negatif ya da pozitif olması fark etmeksizin, en azından beni *görüyordu*.

Ayrıca, bunu kabul etmek istemesem de en iyi düzüşmem onunlaydı.

Kaosta sakinliğin olmama izin ver.

Saçmalık.

İç çekerek parmaklarımı düğüm olan saçlarımdan geçirdim ve acı, düşüncelerimi temizleyene dek saç köklerimi

çekiştirdim. İşe yaramıyordu. Aksine, sessizlik içinde oturmaya devam ettikçe Brayden'la yaşadığımız her bir yakınlaşma zihnimde tekrar ediyor ve hissettiğim bu çekimin, fizikselliğin ötesinde bir şey olmasının sebebi var mı diye düşünüyordum.

O geceyi, bana annesinden bahsettiğı geceyi düşündüğümde tezahür, parlayan bir ampul misali zihnimde patladı.

Yerden aceleyle kalkarak resmen telefonuma doğru koştum ve hızlı aramalardan Cody'yi aradım. Üçüncü çalışta açtı.

“şu an iyi bir zaman değıl, bebeğim.”

“Brayden'ın annesi nasıl ölmüştü?” diye sordum bir anda.

“Ben... kimin?”

“Benim için araştırdığın adamın. Annesi öldü dememiş miydin?”

“Ahh... evet. Kanser. Adam on sekiz yaşındayken. Dinle, seni sonra arasam olur mu?”

Telefonu bıraktığımda başıma bir ağrı yayılmaya başladı. Bu ağrı tüm uzuvlarımı takip ederken hemen peşinde öfke vardı.

Saf, katıksız bir öfke.

O orospu çocuğı bana yalan söyledi. Yine.

BÖLÜM 24

Nicholas

“Kızıma göz kulak ol” lafının, etkinlikte ona dikkat etmem anlamına geldiğini varsayıyordum. Ancak belli ki durum bu değildi. Diğer adamlar işe girişmişken bana bebek bakıcılığı görevi verilmişti ve Dorothy’yle şarap içip yemek yiyordum. Bu beni çileden çıkartıp *neden* onlarla olmadığımı merak etmeme sebep oluyordu.

Öte yandan Dorothy, işlere dâhil olmadığı için üzgünmüş gibi görünmüyordu. Bu hayat ona göre olmadığı için tavrı şaşırtıcı değildi. Sanki işin bir parçası olmak *istiyordu* ama bunun neyi gerektirdiğini gerçekten anlayamıyordu. Tabii ona göre, Farrell kendisine her şeyi anlatıyordu.

Ancak bunun ne kadar doğru olduğuna emin değildim. Gördüklerime dayanarak Farrell, Dorothy’nin gerçekten hiçbir güce sahip olmasına izin vermeyecek kadar korumacıydı. Düşmanlarınıza, onlarla arada anlaşmalar yapıyor olsanız bile sizin için önemli olan kişileri göstermeniz, onlara daha sonra size karşı kullanabilecekleri bir koz vermek demekti.

İlişkiler zayıflıktı ve tehlikeli oyunlar oynuyorsanız güçlü bir kale gibi olmak zorundaydınız.

Bu yüzden burada *tekrar* Dorothy'yleydim. Otel restoranında aperatif olarak *bruschetta** yiyor ve şarap içiyorduk. Gösterişli bir mekandı, taraf değiştirmesini kolaylaştırmak için güvenini kazanmaya odaklanmam gerektiğini bilsem de karşımdaki kişi keşke o olsaydı diye düşünmekten kendimi alamıyordum.

Saçları; ipeksi, yumuşak ve parmaklarını arasına daldıran her adamı öldürülebilecek kadar güzel bir kahverengiydi.

Ancak ben, karışık siyah saçları görmeyi tercih ederdim.

Gözleri, güneşli bir günde sakın suya girmek gibi yumuşak, açık ve huzurluydu.

Ancak ben, bir fırtına gibi kontrol edilemez olmalarını istiyordum.

Dorothy başını geriye atıp kahkahayla güldüğünde bu ses bir *başkasının* dolgun dudaklarından dökülseydi kulağa nasıl gelirdi, diye düşündüm.

“Saçının doğal rengi mi?” diye sordum. Zihnimi önemsiz şeylere yormak için oldukça çaba sarf ediyordum.

Dorothy sırtarak bir elini saçlarında gezdirdi. “Evet, neden?”

Omuz silktim. “Sadece merak. Kardeşin boyuyor. Sen de boyuyor musun diye merak ettim.”

Gözlerini hafifçe indirse de gülümsemesi genişledi. “Evelina, ablamız öldüğü an dış görünüşüyle uğraşmaya başladı. Tanrı bilir neden. Belki de karanlık ruhuna uydurmak içindir.”

* Zeytinyağlı ve sarımsaklı küçük İtalyan sandviçi. —çn.

Sanki söylediği komikmiş gibi güldü ama değildi. Aksine biraz üzülmemeye sebep oldu. Aynı zamanda bir fırsatı gördüğümde kaçırmazdım. Ölen ablasının konusunu açması beni hayata döndürerek daha fazla bilgi almaya itti. “Ablan için üzgünüm.”

Dudaklarını büzüp uzandı ve ortadaki tabaktan bir pastırmalı *bruschetta* alarak ağzına attı. Çiğnedikten sonra şarabından bir yudum alıp cevap verdi. “Yakın değildik.”

“Ama Evelina’yla yakınlar mıydı?”

Cabernetinden* bir yudum daha aldığında açık gümüş rengi ayakkabısının ucunu masanın bacağına vuruyordu. “Yat kazası.”

“Bir yere mi çarptılar?”

Cevabı zaten biliyordum ama Dorothy’nin huzursuz hareketleri ve tavrı, az önceki kaygısız kızıdan farklıydı. İçimdeki merak yükseliyordu. Geçmişle ilgili huzursuzluğunun, ablasının ölümüyle alakası olmasından kaynaklandığını düşünüyordum ve bu düşüncemi onaylamak dışında hiçbir şey yapmıyordu.

Peçetesini kucağına yerleştirmeden önce ağzının kenarını sildi. “Göle düştü ve boğuldu. Talihsiz bir kazaydı. Biliyor musun, ben de oradaydım. Evie’yle kıyaslanınca Nessa hiçbir zaman beni gerçekten dikkate almadı ama ne zaman Belediye Başkanı Norman’la denize açılsa beni de yanına alırdı. Bir ‘aile etkinliği’ olmasının önemli olduğunu söylerdi.” Bakışlarında garip bir pırıltı vardı, neredeyse ağlamak üzere gibiydi. Ancak bunu hiç yapmazdı. “Nessa’nın, konu yalnızca dış görünüşe geldiğinde beni umursuyor olması beklenmedik değildi.”

* Bordeaux cinsi en iyi kırmızı şarap. -çn.

“Umursamaz mıydı?”

Dorothy mırıldanarak onayladığı sırada gözlerini kısıtı. “Kıskanç bir cadıydı. Büyüyüp en güzel Westerly kızı olarak ona meydan okuduğumda bunu kaldıramadı.”

Dorothy’nin sözlerine yansıyan bir sertlik var gibiydi. Masum görünüşünün ardındaki gerçeğe çelişiyordu.

“Biliyor musun, cesedini hiçbir zaman bulamadılar,” dedi dalgın bir şekilde. Tekrar şarap kadehine uzandı. “Michigan Gölü’nün dibinde bir yerlerde çürüyor.”

“İsa aşkına, Dorothy. Bu hastalıklı bir düşünce.” Rahatsız olmuştum.

Kahkaha atarak içkisinden bir yudum daha aldı. “Dediğim gibi... yakın değildik.”

Gülümseyerek başımı salladım ama aydınlanma dışında hiçbir şey hissetmiyordum. Bu konuşmanın altında yatan garip bir şey vardı. Sezgilerimin harekete geçmesini sağlayan bir şeydi. Vanessa Westerly’nin ölümüne detaylıca bakmayı aklımın bir köşesine yazdım.

Bir anda pantolonumun üzerinden bacağıma sürtünen bir bacak hissettim. Dorothy’nin ayağı, bacağım boyunca aşağı yukarı hareket ediyordu.

“Biliyor musun, tüm bu konuşma beni sıktı,” diye mırıldandı. “Buradan çıkmak ister misin?”

Hayır.

Onu beceremezdim.

Onu becermek biraz olsun ilgimi çekmiyordu.

“Tabii.” Boğazımı temizledim.

Hesabı alarak odama yazmalarını söyledikten sonra lobiye ilerledik ve asansöre binerek odasının bulunduğu

yirmi birinci kata çıktık. Kapısını açıp içeri girdiği sırada kapının önünde, koridordaydım.

Bana doğru döndüğünde kaşları çatıldı. "Gelmiyor musun?"

Başımı iki yana salladım. "Bu teklif ne kadar çekici olursa olsun, babanın kara listesine girmek istemem."

Bakışlarını indirdi ve yavaşça bedenimi süzdükten sonra gözlerini yukarı kaldırdı. "Söylemeyeceğim."

Eğilip yanağına bir öpücük kondururken midem bulanıyordu. "Bir dahaki sefere."

Sonraki iki saat boyunca odamda volta atıp durmuştum. Zihnim biri gelebilir diye içeride beklememle, riski alıp ablamı görmeye gitmem arasında gidip geliyordu. Aptalcaydı ama burada oturup hiçbir şey yapmazsam aklımı kaçıracaktım.

Rose kazandı.

Odamdan çıkarak arka taraftaki merdivenleri kullandım. Arka çıkışa ulaşana kadar aceleyle dört kat indim.

Apartmanımız, şehrin bu kısmında değildi ama çok uzakta da değildi. Yürüyerek yirmi dakikada orada olabildim. Bu davada gizli görevdeyken onu düşünmek için kendime müsaade etmemiştim. Brayden olmam gerekirken *Nick*'in hayatında olan insanları uzak tutmak ve bunun için çabalamak çok zordu. Ancak buradayken gidip onu kontrol etme arzuma karşı koyamadım.

Sadece bir dakikalığına. Emin olmak için.

Üç blok uzaklaştığımda *Gas 'N Go*'nun arka tarafında gizli bir ankesörlü telefon buldum. Aceleyle küçük cam

* Bir benzin istasyonu. -çn.

bölmeye girip cebimden bir miktar bozuk para çıkarmadan önce etrafa bakındım.

“Aç şunu, aç şunu, aç şunu,” diye mırıldandım. Serin Şikago havasında bedenimi sıcak tutmak için parmak uçlarımda zıplıyordum.

Sesli mesaja düştü.

Lanet olsun.

Bir kez daha denedikten sonra pes ettim. Telefonu tekrar yerine bırakıp son kalan üç bloğu da yürümeye başladım. Her bir adımında arkamı dönerek etrafı kontrol ediyordum. Kimse yoktu ama ara ara sırtıma yayılan garip ürper-tiden kurtulamıyordum.

Apartman uzun ve bej rengindeydi. İçinde sadece “yaşanabilir” olmaya yetecek araç gereçler olan dört katlı bir binaydı. Ön basamakları çıkarken birkaç basamağı atlayarak apartmandan içeri girdim. Midem ve sinirlerim gergindi ama neden gergin olduğum konusunda emin değildim. Onu birkaç aydır görmüyorum olsam da hâlâ benim ablamdı.

Sağımdaki asansörün kapılarına ikaz bandı asıldığı için hiç düşünmeden yanından geçip ikinci kattaki dairemize çıkan merdivenlere yöneldim.

Aceleyle basamakları çıktığım sırada adım seslerim beton duvarlarda yankılanıyordu.

Kapıya ulaştığımda yumuşak kırmızı bir rengin üstünde büyük 4A yazısı parlıyordu. Elimi kaldırıp kapıyı çaldım, parmaklarım acıyana kadar da vurmaya devam ettim.

Kimse cevap vermedi.

Kaygım artıyordu.

Gecenin on biri. Nerede olabilir ki?

Tekrar çaldım ve bu sefer kulağımı kapıya yaslayarak

kapı kolunu zorladım. Anahtarımı getirmem gerektiğini biliyordum ama kendime ait hiçbir şeyi yanıma almak istememiştim. Eşyalarınızın ne zaman yanlış ellere geçeceğini bilemezsiniz.

Hâlâ kimse cevap vermiyordu.

İç çekerek alnımı kapıya yasladım. Kaçırdığım bu fırsata karşı üzgündüm. Bu davanın daha ne kadar süreceğini bilmiyordum ama Rose'u görmek isteyecek kadar çaresizdim. Kafamı toplamama yardım etmesini umuyordum.

O olmadan ben sadece boş, paslanmış bir kabuk, yaşama görevini yerine getirerek nefes alıp veren bir adamdım.

Koridordan gelen sese karşı başımı kaldırırsam da arkamı dönmeden kulağında bir emniyet kilidi sesi duydum. Sonra metal, sertçe kafatasımın arkasına yaslandı.

"Burada ne halt ettiğini açıklamak ister misin?"

BÖLÜM 25

Evelina

Şikago'ya gelmek anlık bir karardı. Nerede kaldıklarını biliyordum, rezervasyonu ben yapmıştım. Bu yüzden, Brayden'ı ele geçirmek ve bana yalan söylediği için onu vurmak ya da sikini kopartmak için kenarda bekliyordum.

Ancak ablamı odasına götürmesini, onu heyecanlandırmasını ve yanağına yumuşak öpücükler bırakmasını izlemek midemi altüst etti, sanki içimde bir pil asidi varmış gibi midemin yanmasına sebep oluyordu.

Otel odasına gitmiştim ancak hislerimin yüzde seksenlik kısmı içeri girmeme engel olmuştu. Onu gördüğümde sanki sahipleri kendisini bırakıp yerine yeni bir köpek bulan hastalıklı bir köpek yavrusu gibi hissetmek değil, öfkemi elimde tutmak istiyordum.

Tekrar dışarı çıktığında bedeninden en kötü türde kaygı yayılıyordu. Onu takip ettim, şimdi de buradaydık. Başına dayadığım *Desert Eagle*'ımla mağlup olmuş gibi görünüyordu.

"Biliyor musun," diye başladım. "Neredeyse beni kandırıyordun."

Tüm bedeni gerilirken arkasına döndü. Bu hareketine izin verdikten sonra bana döner dönmez başındaki silahımı göğsüne doğrulttum. Kollarımdaki kaslar, silahın ağırlığından ve onu gergin bir şekilde tutuşumdan ötürü ağrımaya başlamıştı bile ama duruşumu bozmadım. Sonra, Brayden Walsh'la tanıştığımndan beri ilk kez bakışlarında bir duygu gördüm. İçten bir korku sadece bir anlığına gözlerine yayılarak kayboldu.

“Bir de *bana* takipçi diyorsun,” diye dalga geçti. Ancak ses tonunda neşedeni eser yoktu.

“Kes sesini,” dedim sıkıttığım dişlerimin arasından. “Ne yaptığını açıkla.”

Başını sallayarak ellerini ceplerine soktu ve göğsüne dayanan namluya baktı. “Şikago’da olduğunu bilmiyordum.”

“Sürpriz.” Sırıttım.

Arkasındaki kapalı kapıya baktıktan sonra bir nefes verdi. Bu hareketiyle yanakları hafifçe şişmişti. “Eğer beni vurmayı planlıyorsan arkadaşımın kapısının önünde kan kaybindan ölmemeyi tercih ederim. Bu çok kaba olur.”

Başımı eğdim. “Ne arkadaş?”

“Bu kız hakkında ne bilmek istiyorsan sana anlatacağım, tatlım. Sadece silahını indir ve dışarı çıkalım.”

Ellerim titriyordu. Arkadaşının bir kadın olduğunu onayladığı an güçlü bir hava ciğerlerimden boşalmıştı ve biraz olsun kıskançlık hissettiğim için kendimi öldürmek istiyordum.

“Tanrı şahidim olsun, Brayden eğer sevgilin varsa...”

Sırıttığında o sikik gamzeleri yüzünü aydınlattı. Bana doğru adım attığı sırada silahımın ucu, göğsüne değiyordu. “Kıskandın mı?”

“Sadece herkese açık bir sik ilgimi çekmiyor.”

Elini yüzümün yan tarafına uzatarak yanağımı okşadı. Ağzımı açsa da tereddüt etti. Sanki ne söyleyeceğine karar vermeye çalışıyormuş gibi göz kapakları titriyordu. “Sevgilim değil... ablam.”

Gözlerimi üzerine diktim. “Senin bir ablan yok ki.”

“Var.”

Yavaşça silahımı indirdim.

Anında avucuma uzanarak parmaklarımızı birbirine sardı ve beni peşinden sürüklemeye başladı. Samimi dokunuşlarından ve tartışılır itiraflarından şaşkına dönmüş bir şekilde onu takip ettim.

Koridorda ilerleyip merdivenlere yönelirken aklımdan bir sürü şey geçiyordu. Sanki burayı çok iyi biliyormuş gibi giriş katın arka tarafına döndüğü sırada kalbim sıkıştı. Yalan mı söylüyor diye merak ediyordum.

Cody, akrabası olmadığını söylemişti. Dışarı açılan yan kapıyı araladığı an yüzüme soğuk hava çarptı. Ancak beni binanın dışına, küçük ve karanlık ara sokağa çekene dek durmadı. Sonra da sanki onu yakıyormuşum gibi elini çekti.

Başımı iki yana sallayarak silahımı tekrar kaldırdım. “Bana yalan söylüyorsun.”

Gözleri kararırken öne doğru atılarak kolumu hızlıca bükte. *Eagle*’ımı elimden alıp bana doğrulttuğu sırada sinirlerim kasılıyordu. Diğer elini sıkıca bileklerime sararak güçlü bir şekilde beni tuttu ve ellerimi başımın üzerine, duvara yasladı.

“Sana bir şeyi açıklayayım, tatlım.” Namluyu, yüzümün yan tarafında gezdiriyordu. Metal, yanağımı sıyrırken kalbim, boğazımda atıyordu. “Şu an baban için ça-

lışıyor olabilirim çünkü rutinimi değiştirmeye hazırım. Ancak yıllarca hırsızdım. O süre içinde de çok tehlikeli adamlardan çaldım. *Önemli* adamlardan. Sence tüm bunları, benim için önemli olan insanların güvenliğini sağlamadan mı yaptım?”

Dişlerimi sıkarak elinden kurtulmaya çalıştım.

Tutuşunu sıklaştırdı. “Devlet kayıtlarına ulaşabilecek tek kişinin sen olduğuna inanacak kadar aptal olmadığını biliyorum.”

Söylediği her şey anlamlı gelse de aklım karışıyordu. Gerçi onun durumunda ben olsam muhtemelen ben de aynıını yapardım. “Belgelerin sahte olsaydı adamım bilirdi.”

Sırıtarak kalçalarını bana doğru bastırdı. “Bundan emin misin?”

“Hayır,” diye itiraf ettim isteksizce. “Silahımı yüzüm-den çek.”

“Diğer tarafta olunca çok da iyi hissettirmiyor, değil mi?” Boynumda gezdirdiği namlu, soğuktu. İşkence gibi bir tempoyla namluyu aşağı doğru indirerek, köprücük kemiğimi okşadı. “Ablam olduğu gerçeğini ortadan kaldırttım. Annesini kaybedene dek onunla yaşayan yalnız bir çocukla ilgili hikayeler uydurdum. Tebrikler, sen de buna kandın. Diğer herkes gibi.”

Kalp atışlarım hızlandı. Adrenalin, her bir damarımda kol geziyordu. “Bırak beni.”

“Emir verecek pozisyonda değilsin.”

Bileklerimi tutuşundan ötürü parmaklarım uyuşmaya başlamıştı. Kıpırdanmaya çalıştığımda kıyafetlerime rağmen tuğla duvar sırtımı çizdi. Eğer karşı koymak istesey-

dim, *gerçekten* isteseydim o zaman karşı koyabilirdim ama nedense istemiyordum.

Dürüst olmak gerekirse gelmemin sebebi bu değil miydi? Arabama atlayıp yarısı dolu silahımı sırf sinirlendirmek için Brayden'in suratına doğrultmaya hazır olmamın sebebi buydu. Niyetim tamamıyla cevap almak değildi. Duygularım patlayacak kıvamdaydı ve elini taşın altına sokan, *hissetmeme* izin veren tek kişi... oydu. Bana kendimi toplamamı ya da tam olarak olduğum kişi olmamamı söylemiyordu. Bunun yerine durumu kabul ederek dağılan parçalarımın rüzgâra karışmamasını sağlıyordu. Belki de onun ilgisinden keyif almamın, çenesindeki kasın seğirmesinden, bana haddimi bildirdiğinde ya da kontrolünü bıraktığında gözlerinin kararmasından haz almamın sebebi buydu.

Dorothy'ye tatlı öpücükler ve şık akşam yemekleri sunuyor olabilirdi ama bunları, ona vermiyordu.

Tutuşuna karşı sakinleşerek uysal bir tavır takındım. Silahımı bedenimde gezdirdiği sırada nefesi yanağımı yaşıyordu. Değişimimi fark edince bedeni benimkini örtecek şekilde yaklaştı.

Dişimi, alt dudağıma geçirdiğimde bakışları bu hareketimi takip etti.

Silahı, boynumun yan tarafına bastırarak, "Bunu seviyorsun, değil mi, güzel kız," diye fısıldadı. "Bu seni heyecanlandırıyor mu?"

"Kendini övmeye bir son ver." Sesim nefes nefese çıkmıştı.

"Doğru olan bu." Gülümseyerek dudaklarının tenimi sıyrmasını sağlayacak şekilde başını eğdi. "Sana bir sır

vereceğim. Burada, bu kirli sokak arasında, sana bir şeyler yapmayı düşünmek beni sertleştiriyor.”

Kelimelerine karşı içim titredi. İsteksizce kendimi ona doğru bastırdım. Birkaç dakika önceki öfkeme sarılmaya ne kadar çok çalışsam da acınası bir şekilde başarısız oluyordum.

“Sen. Beni. Çok. Fazla. Sertleştiriyorsun.”

Kollarımı olduğu yerde tutarken *Eagle*’la göğüslerime doğru inmeye başladı ve namluyu, dekoltemden içeri soktu. Dokunuşunu arzulayan meme uçlarım sertleşti.

“Seni burada sikmek istiyorum,” dedi. Tişörtüm tenimden uzaklaşsın diye silahı geriye doğru çekti. “Eve gidip sikimi çıkarttıktan sonra kafamda senin görüntünle kendimi okşamak için *günlerce* bedeninin kıvrımlarını ezberlemeye çalıştım.”

Dişlerimi daha sert bir şekilde dudağıma bastırdığımda tenim kesildi ve ağzıma sıcak, keskin bir bakır tadı doldu.

Tekrar hareket ederek metali belime doğru kaydırduğunda, geçtiği her yerde tüylerim diken diken oldu.

Sokağın aşağısından sesler yükselerek binaların arasında yankılandı. Her bir saniye, sesler daha da artmasına rağmen durmadı. Sanki birilerinin bizi görme ihtimali onu tahrik ediyormuş gibi bana dayadığı ereksiyonunun zonkladığını hissedebiliyordum.

“Sen ve şu eteklerin,” diye inledi. Sonunda bileklerimi bırakarak boştaki elini kumaşın altına soktu.

Tekrar kan akışına kavuşan parmak uçlarım karıncalanıyordu. Kollarımı boynuna doladım, tek başıma ayakta duramayacak kadar titriyordum.

“Bana kelimelerini ver, güzel kız.” Silahı kaburgalarım

bastırırken sol eli amımın üzerinde varla yok arası gezinerek külotumun ıslak kumaşı üzerinden klitorisimi okşuyordu. “Senin küçük aşk büyülerini istiyorum.”

Sesler artık çok daha yakındı. Bizi *görmemeleri* mucize olurdu. Gördüklerindeyse dışarıdan nasıl durduğumuzu düşünmek midemin altüst olmasına sebep oldu. Şiir okumamı istiyordu ama ona kendiminkileri okuyamazdım. Çok kişisellerdi ve zaten onunla çok fazla şeyi paylaşıyordum.

“Yaşıyordum hayatımı dolu bir silah gibi,” dedim derin nefeslerimin arasından.

Parmak uçları artık külotumun altındaydı, dudaklarımın arasından kıvrılarak bacaklarımın arasından akan ıslaklığı okşuyordu.

Dilini uzatıp boynumu yalayarak tüm bedenimin titremesine sebep oldu.

“Devam et,” diye emretti.

“Bugüne kadar köşelerde.”

Sanki ağır çekimdeymiş gibi beni okşayan eli durarak silahımı eteğimin altında kaybolana kadar aşağı çekti. Namluyu klitorisime dayadı.

Başımı geriye attığımda duvara çarptım. Tırnaklarım boynuna saplandı.

“Sahibi göçmüş,” diyerek inledim. “Tanımış ve götürmüş uzaklara beni de.”

Soğuk metali amıma doğru ittiğinde kalçalarım kendi kafalarına göre hareket ederek silaha doğru sürtündü. Silahın üst kısmındaki eşit aralıklı derin yarıklar, tüm kadınlığıma ve oradan da bacaklarıma sıçrayan bir sıcaklık yayıyordu.

“Ah *Tanrım*,” diye inledim, silahı öne arkaya hareket ettiriyordu.

Dudakları eğildiğinde, benim nefesimi soluyacak kadar yakındı. “Biliyorum, tatlım. Biliyorum.”

“Ve... ve şimdi ormanların hükümdarıyız ve şimdi avlıyoruz... avlıyoruz ceylanı,” diyerek kekeledim. “Onun adına konuştuğum her an, cevap veriyor dağlar doğruca.” Artık tamamen silaha sürtünüyordum ve olanların sisi içinde öylesine kaybolmuştum ki diğer her şeyi unutmuştum. “Ve gülümsüyorum, nasıl da sıcak bir ışık, parıltı vadisinin üstünde. O yanardağ gibi bir surat, izin veren geçmesine hazzın.”

“Bizi izliyorlar, Evelina.” Dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. “Ara sokağın hemen başında durmuş, sana yaptığımı her ahlaksızca şeyi görüyorlar.”

Adımı kısaltmadan söyleyişi yüzümün kızarmasına, sırtımın bükülmesine ve kalçalarımın silaha doğru daha sert sürtünmesine sebep oldu.

“Sence hoşlarına gidiyor mu?” Diğer elini kumaşa uzatarak külotumu, kalçalarımın yarısına inecek kadar çekti. “Sence sikleri kalın ve sert midir? Bakabildikleri ama asla dokunamayacakları için düşüncelerinde kıskançlık var mıdır?”

Brayden, o ahlaksız resmi çizerken dudaklarımdan bir ses firar etti, gözlerimi sıkıca kapattım.

“Sana dokunurlarsa onları öldürebilirim. *Bu* benim,” dedi dişlerinin arasından. “Orada bir kadın da var. Sence bu gece evine gidip yatağına uzanınca sana yaptığım şeyi düşünerek kendini becerir mi?”

Silahımın üzerinde hareket etmeye devam ederken inledim. *İhtiyacım* olan orgazmı yakalamaya çalışıyordum.

“Bacaklarını benim için aç.”

Düşünmeden dediğini yaptım. Bizi izleyen yabancıların yüz ifadelerini, bu görüntüye karşı siklerini çıkartıp okşamamak için kendilerini tutan adamların yumruk yaptıkları ellerini düşünmekle çok meşguldüm. Kadın, adamlardan birinin kollarını tutarken zevkle işkence görmemi izlediği sırada amı şişmiş, ıslak ve zonkliyordu.

“Devam et, güzel kız. Çok iyi gidiyorsun.”

Karın kaslarım sanki patlayacaklarmış gibi geriliyordu. “Ve... ve gece olduğunda, günümüz bittiğinde, nöbet tutarım başında efendimin.”

Boştaki elini uzatarak kıcımlı avuçladı ve beni hem silaha hem de vücuduna daha da yaklaştırmaya zorladı.

Ağzımı açtığımda Brayden eğilerek iniltimi diliyle yakaladı. *Eagle*’ı kadınlığımda gezdirdi ve sonra da geri çekerek ucundaki tırtıklı kısmı klitorisime bastırdı. Daha da yükselerek ulaştım. Bacaklarımın arasındaki baskı artıyordu.

Öpücüğümüze ara verip diğer dizeyi dudaklarıma doğru okurken sesi boğuk ve gergindi. “Bu daha iyidir paylaşmaktansa deniz ördeğinden yastığı.”

Amım kasıldı. *Emily Dickinson*’ı biliyor.

“Onun hasmı olmaktansa, benim o... *siktir*... benim o ölümcül hasmım,” dedim zorla. Kelimeleri bir araya getirmeye çalışırken gözlerimi sıkıca kapattım. “Bu sefer karıştırmasın kimse. Kimi göstereceğini kem gözümün ya da ısrarcı parmağımın.”

Benim silahımla beni boşaltmaya devam ettiği sırada

Brayden dişlerini, canımı acıtacak kadar sertçe boğazıma geçirdi. Nefesim kesildi, bacaklarım titriyordu.

“Lütfen,” diye yalvardım. Tırnaklarımla ensesini mahvediyordum. “*Lütfen.*”

Hareketlerimi kontrol etmekle beraber kendini bana doğru bastırıp geriye çekerken kıçımın yanağını morartacak şekilde tutuyordu. Sonra silahın ucu girişimde daireler çizmeye başlayacak şekilde elinin açısını değiştirdi.

Her bir yanımda kıvılcımlar patlıyordu, sanki uyuşturucudan kafam güzelmiş gibi bedenim sarhoştı.

“Şiiri bitir,” diye fısıldadı. Gözlerime bakmak için geriye doğru çekildi.

Ona bakarken kalbim tekledi. Göğsümde parçalanan ve sıcaklığın her yere yayılmasına sebep olan bir şey vardı. “Ben yaşayabilsem de ondan daha uzun, o uzun yaşamalı benden,” dedim nefes nefese.

Emniyet kilidi açık mıydı? Cinsel heyecan, bir fırtına misali bedenimi sarıyordu. Sanki boğuluyormuşum gibi ona tutunduğum sırada sırtım duvardan havalandı.

“Varken gücüm öldürmeye,” dedi alçak ve derin bir ses tonuyla. Etrafımdaki kolu geriliyordu.

“Yoktur gücüm ölmeye,” diye tamamladım.

Silahın ucunu içime soktuğunda metal, girişimi çizerek bedenime bir sızı yayılmasına sebep oldu. Boşalıyordum, kör edici ışıklar birer havai fişek gibi görüşümü gölgeliyordu.

Bir anda dudakları tekrar dudaklarıma kapandı. Parçalara ayrılmamam için beni sıkıca tutuyordu. Amım, silahın namlusu etrafında kasılırken bu his, kemiklerimin dahi ağrmasına sebep olacak kadar yoğundu.

Tamamen gözüm karardı. Kendime geldiğimde hızlı nefesler alıp veriyordum. Dudakları başıma yumuşak öpücükler kondururken üstüne doğru yığılmıştım. Kendimi ondan ayırıp etrafa göz attığım sırada bedenim titriyordu.

Kimse yoktu.

Sikik yalancı.

Kıkırdadığında gözlerine baktım. Amım, hâlâ hayatımın en yoğun orgazmının artçılarıyla zonkluyordu.

Elini yanağıma uzatarak başımı, ona bakacak şekilde çevirmemi sağladı. “Geceyi benimle geçir.”

Konuşmaya çalıştım. Gerçekten. Buraya ilk geldiğimde kararlı bir şekilde sarılmaya niyetlendiğim öfkemi varlığımın her bir çatlağında, her bir kuytusunda aradım ama elim boştu. Dilimi damağımdan ayırarak söylenecek kelimeleri aradım. Ancak hepsi kayıptı. Savaşmaktan da yorulmuştum. Bu yüzden yüzümü, avucuna yaslayarak başımı salladım ve kaosumun sakinliği olmasına izin verdim.

BÖLÜM 26

Nicholas

Batırmıştım.

Batırmaya devam ediyordum. Kendimi tekrar tekrar topladığımı düşündüğümde o karşıma çıkıyordu ve her şey boka sarıyordu. Öncesinde düzgün bir plan yapmadan Rose'u görmeye çalışmak aptalcaydı.

Bu yüzden panik yapmıştım.

Eğer tekrar yalan söylersem kim bilir ne olacaktı? Ab-lamın hayatıyla da kumar oynayacak değildim. En başında gitmemem gerekiyordu.

Ama doğruyu söylemek gerekirse...

Bir risk almıştım. Evelina, geri kalanını araştırmasın diye ona elimdekileri göstermiştim. Sonra da onu bir duvara dayayıp dikkatini dağıtmaya niyetlenerek silahıyla onu becermiştim. Konuya Evelina dâhil olduğunda hep yaşan-dığı gibi kendimi kaybetmiştim.

Delinin tekiydi. Ancak benim insafımda oluşu bana bir şeyler yapıyor, içimde unutilan korlaşmış ateşe bir kibrit çakıp o her yaklaştığında alevlenen bir cehenneme sebep oluyordu. Bana yaşıyormuşum gibi hissettiriyordu.

Şimdiyse otel odamın tuvaletindeydi ve yine paniğe kapılmıştım. Kullan at telefonumu kapıp Seth'e bir mesaj gönderirken kalbim deli gibi atıyordu.

Rose'u çıkart. Hemen.

Keşke Evelina'ya güvendiğimi söyleyebilseydim ama aptal değildim.

Ne halt ediyorum ben?

Ben, kullan at telefonu yan sehpanın çekmecesindeki otel İncil'inin altına gelişi güzel bir şekilde saklayıp örtüyü belime çektiğim sırada tuvaletin kapısı açıldı. Ellerimi başımın arkasına yaslayarak ona gülümsedim.

"Duşun nasıldı?"

İç çekerek ıslak saçlarını bir havluyla kuruladı. "İyi."

Gözlerim ıslak bedeninde gezinmeye devam ederken aletim seğiriyordu. Bana bunu hep yapıyordu ama onu çıplak ve bütün fazlalıklarından sıyrılmış şekilde görmek, kendimi bir mağara adamı gibi hissetmeme sebep oluyordu.

Boğazımı temizledim. "Aç mısın? Bize kahvaltı söyleyebilirim."

Başını eğerek tamamen çıplak kalana dek üzerindeki havluları yere bıraktı. Ağzım kurudu.

"Garip davranıyorsun," dedi örtünün altına girerken.

"Sana bir şey yemek ister misin diye sorduğum için mi?"

Omuz silkti. "Bilmem, bu garip değil mi? Tartışmıyor olmamız? Yani oraya geldiğimde kesinlikle bedenine ciddi zararlar vermeyi planlıyordum. Hâlâ bunu yapmayacağımdan yüzde yüz emin değilim."

"Vay be. Romantiksin." Elimini kalbime yerleştirdim.

“Benden istediğin bu mu?” Başını eğdi. “Romantiklik mi?”

Sorusu, mideme bir yumruk yemişim gibi hissetmeme sebep oldu. Odadaki laubali havanın yerini karanlık bir uçurum aldı, ardında daha ağır bir his bırakıyordu. Bu tıpkı omuzlarınıza yüklenen ve sizi aşağı iten, ağırlıktan bitap düşmenizi hissettirecek türdendi.

“Aslında tüm bu romantizm olayına inanmıyorum.” Eli mi uzatarak ıslak saçını kulağının arkasına ittim. “Ancak bana hissettirdiğin şey hoşuma gidiyor.”

Dudağının kenarı kıvrıldı. “Seni öldürmeye çalıştığım da bile mi?”

Kahkaha attım. “Özellikle o zaman. İçindeki şımarığı sikip atmak için bana bir sebep vermiş oluyorsun.”

Dilindeki *piercing* alt dudağının üstünde gezindi. “Öyleyse bu sadece... seks mi?”

Gerginlikten midem çalkalanıyordu. İçimden ona, bunların bile olmaması gerektiğini söylemek geliyordu. Asıl gerçek şuydu, eğer onu becermeye devam edersem bu dava için ya da bir bakış açısı elde etmek için olmayacaktı. Yapabildiğim için olacaktı.

Çünkü istiyordum.

Çünkü yanında durup ona *dokunmadan* yapabilir miydim bilmiyordum.

Küçük elini, elime alarak parmaklarımı elinin tersinde gezdirdim. “Öyle olmadığını biliyorsun.”

“Öyle mi?” diye sordu.

Eğilerek çenesinin yan tarafına bir öpücük kondurup ellerimi kaburgalarının arka tarafına doğru uzattım. Kıpırdanırken gülümsediğini hissettim.

Parmaklarım tekrar yan tarafında gezindiğinde kahkaha attı.

Sadece bir anlıktı ama sarsıcıydı, sanki bin voltluk bir elektrik akımı içimde patlıyor gibiydi.

“Tekrar yap,” diye emrettim.

Tek kaşını kaldırdı. “Neyi yapayım?”

Cevap vermedim. Bunun yerine parmaklarımı gövdesine bastırarak tekrar ağzından o sesi çıkartması için zorladım. Saldırım karşısında debelenip beni iterken cıyaklıyordu. Ellerimle mücadele ettiği sırada dudaklarından kahkahalar döküldü. Başımı eğerek boynuna öpücükler kondurdum. Kıkırtıları havaya karışıp tam da göğsümün ortasına oturduğu için tüm kahrolası bedenim *uçuyor* gibiydi.

Sonunda geri çekildiğimde sakinleşti. Yüzünde bir gülümsemeyle bana bakarken gözleri parlıyordu.

Ben de serseme dönmüştüm. Ciğerlerimde hava yoktu ve başımı döndürdüğü için sersem gibiydim.

İşte bu, o gülümsemeydi, gerçek olan. Nadir ve çok güzel.

Ona bakarken gözlerim, bir kurt gibi açtı. Onu bir daha asla bu şekilde göremem diye hatırayı hafızama kazıyordum. Yakında böyle bir şansım olmayacağını biliyordum.

“Çillerin olduğunu daha önce fark etmemiştim,” dedim.

Burnunu kırıstırarak elini, yüzünde gezdirdi. “Evet, genelde makyajla kapatıyorum.”

Elini tutarak yanaklarından çektiğim sırada midem takla atıyordu. “Onları sevmiyor musun?”

“Bana annemi hatırlatıyorlar.” Sesi monotondur.

“Bu kötü bir şey mi?”

“Aynaya bakıp varlığıma katlanamayan bir kadını görmek mi? Ah, pek de güllük gülistanlık değil, hayır.”

Bunu söyledikten sonra beden dili değişti, göğsünde birleştirdiği kolları kaskatı bir hâle geldi. Kendi içine kapanıyordu. Kendini kaçırıyordu.

“Bunu hep yapar mısın?”

“Ahh,” diyerek yakındı. “Bu kadar çok soru sormayı planladığımı bilseydim geceyi geçirmeyi kabul etmezdim.”

Sırıttım. “Sadece seni tanımaya çalışıyorum.”

Dönüp yastığa doğru uzanırken ellerini yüzünün altına yerleştirdi, bakışları her bir santimimde geziniyordu. “Annem... bence bir anne olmaya uygun değildi. En azından benimki olmaya.”

Bir fıkre kendimi daha önce hiç bu kadar yakın hissetmediğim için içim yanıyordu.

“Ben en küçük çocuğum, biliyor musun? Nessa ve Dorothy, ikisi de planlılarmış ama... ben değilmişim. Bir hataydım. ‘Talihsiz bir kaza.’” Duraksadığında bakışları odağını kaybetti. “Küçükken her pazar beni ayine götürmeye zorlardı. Papazın ağdalı bir dille Tanrı hakkında konuşmasını dinlerdim ve eve gittiğimde yatağıma uzanıp eğer hepimiz Tanrı’nın kendi suretinde yaratıldıysak annemin neden arzuladığım şekilde beni sevemediğini merak ederdim.”

“Bence,” dedim dikkatli bir şekilde. “Güvenebileceğin tek sevgi, kendine olan sevgin.”

Mırıldanarak dediğimi onayladığı sırada alt dudağını çiğnedi. “Evet. Belki de. Biliyor musun, artık bunu aştım. Uzun zamandır annem yok. Babam hapse girdi ve annem

de hemen sıvıştı. O da hâlâ bir çocuk olsa da bizi büyütme işini Nessa'ya bıraktı.”

Aramızdaki sessizlik uzuyordu.

“Annem aslında kanserden ölmedi.” Gerçek dilimden döküldüğünde bana iyi hissettirdi. Tekrar gizliliğimi riske attığımı biliyordum ama devam ettim, pek umurumda olduğu söylenemezdi. Zaten dosyalarımın sahte olduğunu biliyordu ve o bana her şeyi verirken ona gerçek bir şey sunamamak beni çok boktan hissettiriyordu.

Gözlerini devirdi. “Hadi ya.”

Gülerek ona uzanıp arkama yaslanmadan önce vücudunu kendime doğru çektim. Başını göğsüme yasladığı sırada ellerim omurgasında aşağı yukarı hareket ediyordu.

Kalbimin nasıl hızlı attığını duyabiliyor mu diye merak ettim.

“Aslında bir keşti. O hiç...” Duygularım boğazımda bir yumru oluştursa da yutkunarak kendimi konuşmaya devam etmek için zorladım. “Pek fazla yanımda olmazdı. Olduğu zamanlarda da harika değildi. Ama bazı anlar vardı.”

Onu son gördüğüm zamanı düşündüm. Bakışlarının ne kadar net olduğunu, yüzünün yıllardır ilk kez bu kadar canlı görüldüğünü. Daha iyi olacağına ikna olmuştum.

“Şiir gibi mi?” Tenimde gezinip göğüs kaslarımın üzerinde daireler çizen parmak uçları ürpermeme sebep oldu.

“Şiir gibi,” diye tekrarladım. “Sonra bir gün bizi kız kardeşinin karavanında bırakarak gitti.”

“Geri gelmedi,” dedi Evelina.

Başımı iki yana salladım. Göğsümde kabuk bağlayan yara kanayacak şekilde tekrar açıldı.

“Annemle hiç iyi anlarımız olmadı,” dedi dalgın bir şekilde. “En azından benimle olmadı. Benden neden bu kadar nefret ettiğini anlamak için sayamayacağım kadar çok zaman harcadım. Sonra bir gün, umursamadığımı fark ettim.”

Ellerimi kaldırarak parmaklarımı çenesine uzattım. Gözlerime bakması için yüzünü kaldırdım. “Herhangi biri senden nasıl nefret edebilir bilmiyorum.”

“*Sen* benden nefret etmiyor musun?”

Başımı iki yana sallarken göğsüm sıkıştıyordu. “Senin benden nefret ettiğin kadar.”

Doğrularak dudaklarını, dudaklarıma bastırdı. Sabahın kalan kısmında kaybolmuştum.

BÖLÜM 27

Evelina

Babamın yüzüne bakarak ne düşündüğünü anlamaya çalışıyordum ama hiçbir şey anlamıyordum.

Benim zihnimden de binlerce farklı şey geçiyordu. Temelde hepsi, bugünün erken saatlerinde Brayden’la yaşadığımız olayla bağlantılıydı. Odasında kalmanın aptalca olduğunu biliyordum. Öğleden sonra Ezeziel gelip de kapısına vurduğunda sanki şeker çalarken yakalanmış bir çocuk gibi koşup tuvalete saklanmışım.

Yanlış bir şey yaptığımızdan değil ama Brayden’la olanları diğer herkesle paylaşmakla ilgilenmiyordum. Aramızda olanlar kimseyi ilgilendirmezdi.

Kısa bir süre sonra ben de yanından ayrılarak babamın kaldığı yere gitmeden önce kendime çekidüzen vermiştim.

“Gelmeyeceksin sanıyordum,” diye homurdandı babam.

“Fikrimi değiştirdim.” Gülümsem de Su Üstünde olacak etkinliği düşünmek ciğerlerimin kasılmasına sebep oldu.

“Peki, tamam. Ben de zaten seninle konuşmak istiyor-

dum,” diye devam etti. *Black & Mild*’ının ucunu yaktı. “Cantanelliler için bir hediyem var.”

Söylediğini idrak etmem biraz vaktimi aldı. “Kim için?”

“Hadi ama Bug. Açılmayı planladığımı biliyordun. Senin yardımın olmadan yapamam. İtalyanların bizim tarafımızda olması gerekiyor yoksa peşimize düşerler.” Bana baktı. “Burada sıradan olan taraf biziz.”

“Zaten peşimizdeler. Kinland’ın merkezindeki o yeni inşaat alanına teklif vereceklerini biliyor musun?”

Alayla güldü. “Şehrimize dokunamazlar.”

“Eğer Belediye Başkanını aralarına alırlarsa *dokunabilirler*.” Başımı iki yana salladım. “Bu konuda akıllıca davranmalısın.”

Yumruğunu masaya indirdi. “Bana ders vereyim deme. Bizim için, *ailemiz* için en iyisini yapıyorum. Eğer Cantanellilere mal verirsek, değerli oluruz.”

İnanamıyormuş gibi bir kahkaha attım. “Hayır, baba. Eğer Cantanellilere mal verirsek, onların sürtüğü oluruz. Ayrıca, García kartelini zaten kızdırdık ve eğer unuttuysan, Şikago’daki en büyük uyuşturucu kaçakçılığını onlar yapıyor. Seni bilmem ama ben, böyle bir şey yapmak istemiyorum. Dünyadaki kendi küçük köşemizde gayet iyi ilerliyoruz.” Elimi acıyacak kadar masaya bastırdım. “O seviyede bir dağıtım sağlayacak kadar üretim kapasitem bile yok.”

“Daha çok insan tutacağız.”

“*Sikerler*.” Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde nefes verdim. “Bak... Zaten yeterince sorunumuz var. Liam’ın adi kuzenini, nasıl uyuşturucularımızı kesip kâr elde ederken yakaladığımı hatırlıyor musun? Başka adilerin aynısını yapmayacağını kim bilebilir?”

Öfke içimde yer ederek sanki taşmak üzere olan bir kazanda kaynıyor gibiydi. Burun kemerimi sıkarak gözlerimi kapattım.

On. Dokuz. Sekiz...

Tekrar kontrolümü sağladığımda gözlerimi açtım. “Asıl *nokta* şu ki, bir hata yapıyorsun. Zayıf bir ihtimal de olsa Cantanelliler teklifini kabul *edebilirler*. Benden imkansız yapmamı istiyorsun.”

Omuz silkti. “O zaman sana, bunu çözmeni öneririm.”

“Nessa böyle bir şeyi asla yapmazdı,” dedim ters bir şekilde.

Purosunu üfleyip beni izlerken gözleri parladı. *Black & Mild*’ı indirerek iki parmağını masaya vurdu. “Belki yapmış olsaydı o zaman sikik denizdeki küçük bir balık olmazdık.”

Saldırmamak ve pişman olacağım bir şey yapmamak için kendimi tutarken tırnaklarım avuçlarıma batıyordu. “Tedbirliydi.”

“Aptaldı,” diye cevap verdi. “Alay konusuydu. Onun yediği boktan sonra soyadımıza iyi bir itibar kazandırmak için ne kadar çalışmamız gerektiğini bilmiyor musun? Yaptığı hatalar yüzünden? O, bir erkeğin işini yapmaya çalışan bir kadındı ve Westerly soyadıyla gösteriş yapıp hoplayıp zıpladıktan sonra batırdığı ilişkileri yeniden kurmak kolay değildi.”

Öfkenin kol gezdiği damarlarım ısınmaya başlarken sandalyemden fırladım. “Kes sesini.”

“Affedersin?” Hızla yerinden kalkıp masanın üzerinden eğildi ve yüzümü sıkıca ellerinin arasına aldı. Acıyla

yüzümü buruşturdum. “Benimle lanet konuşma şekline dikkat et.”

“Onu tanımıyorsun,” dedim sıkıştığım dişlerimin arasından. Ses tonuma yayılan hislerim, sesimin titremesine sebep oldu. “Onu *hiç* tanımadın.”

Kahkaha atarak yüzümü itti. “Dramatik olmaya bir son ver. Ablanın yaptığı en iyi şey seninle ilgilenmekti. Bu hislerini incittiyse özür dilerim, Bug, onu sevdiğini biliyorum. Onu özlediğini biliyorum. Ancak o, senin kafanda çizdiğin kahraman değil.”

Burun deliklerim genişlerken boğazım yanıyordu.

Ev gibisi yoktur ve aile gibisi de yoktur. Bir arada kalmalıyız.

Görüşüm bulanıklaşmaya başlarken saldıracak midemi dolduran ve göğsümün yükselmesine sebep olan acının on katını ona yaşatmak istedim. Ancak kapının tıklatılması beni olduğum yerde tuttu. Kapıyı açtığında ben hâlâ olduğum yerde durmaya devam ediyordum. Tırnaklarım, avuçlarıma batıyor ve sandalyem arkamda devrilmiş şekilde duruyordu. Geride kırmızı parmak izlerinin kaldığına emin olduğum çenem sızlıyordu.

Koridordan süzülen sesler, odanın ortasına geldikleri sırada yükseldi ancak bakmadım. Hareket edemiyordum. İçime atıp saklamak için çok çaba sarf ettiğim öfkem, bedenimin donup kalmasına sebep olmuştu. Hareket edemiyordum.

“Senin sorunun ne?” dedi Dorothy. Yaklaşarak bir elini yüzüme doğru salladı.

Ona baktım.

Babam bana bakıyordu. Ezeziel, dikkatini bana vermi-

yordu bile ve Brayden, kaşlarını çatmış bir şekilde odayı inceliyordu. Gözlerimiz buluştuğunda tek kaşını kaldırıncamidem tepetaklak oldu. Bakışları yanaklarıma indiğinde bedeni kaskatı kesildi.

Ona sarılmak istiyor oluşum inanılmaz canımı sıkıyordu. Babamın, az önce ruhumun en karanlık yanına bıraktığı darbenin sızısını silmesine izin vermek istiyordum. Bu aileye sadık olmak dışında hiçbir şey yapmamıştım ve şimdi bana borcunu *böyle mi* geri ödüyordu?

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Brayden. Gözlerini benden hiç ayırmıyordu.

“Her şey yolunda,” diye cevap verdi babam. Bana doğru yaklaşarak bir kolunu omuzlarıma attı.

Bu temastan hoşlanmayan bedenim gerildiğinde elinin altından omuz silkerek kurtulmaya çalıştım.

“Gelmeyeceğini sanıyordum,” diye iç çekti Dorothy.

“Planlar değişti.” Ona sırtarak burada oluşumdan duyduğu rahatsızlıkla keyiflenmeye çalıştım.

“Nerelerdeydin?” diye tersledi babam onu.

Dorothy’nin gözleri irileşti. “Otelin spasına gittim ve masaj yaptırdım. Bana ihtiyacın olacağını düşünmemiştim.”

Homurdandığında başımı eğdim. Parmaklarını birbirine sarıp gergin bir şekilde oynamasını izledim.

Brayden odanın diğer tarafından ilerleyerek yanıma yaklaştığında dikkatler bizim üzerimizde değildi. Gözünün ucuyla bana baktı. “Sen iyi misin?”

Çok küçük bir soruydu. Aslında önemsizdi. Yine de bunu soruyor olmasına karşı kalbim hızlandı.

“Hayır,” diye cevapladım. “Ama olacağım.”

BÖLÜM 28

Nicholas

Kullan at telefonumu kontrol ettiğimde Seth'ten bir mesaj geldiğini gördüm.

O güvende. Benim evimde ve seni görmek istiyor.

İçim rahatlarırken Seth'e karşı minnet duymaya başladım. Boktan bir partnerdim ama dahası, korkunç bir arkadaşım. Hayatımda herkesin içinde arkamı kollayan *tek* kişi o olmasına rağmen kişisel sorunlarımın acısını ondan çıkartıyordum.

Bana hiç kazık atmamıştı ve karşılığını öfke patlamalarımı ona yansıtarak, arkasından iş çevirerek, sorun olmayacağını söz verdiğim bir kızla takılarak veriyordum.

O bir sorundu. Bir saat önce babasının otel odasına girip de tenindeki izleri fark edene kadar bunun hiç bu kadar farkında olmamıştım.

Gözümü öfke bürümüştü ve olay çıkartmamak için oldukça çabalamam gerekmişti. Kendi başının çaresine bakabileceğini biliyordum ama bu, böyle yapması gerektiği anlamına gelmiyordu.

Kontaktaki anahtarı çevirdiği an Ezeziel'a döndüm.

Araba gürleyerek kendine geldi. Hızlıca markete gidip biraz yemek ve Farrell'a puro alacaktık.

"Beni bir yere götürmen gerekiyor."

Bana ters ters bakarken vitesteki eli duraksadı. "Pardon?"

"Adamlarımla bir süredir konuşmuyorum yani beni oraya götürmen gerekiyor," diye tekrarladım.

Şaşkınlık içinde bana baktığı sırada yanakları kızardı.

"Götüreceğimi sanmaya devam et."

Sabırsızlık, kaslarını sarıyordu. "Bu bir öneri değildi."

Rose'un yanına gitme girişimim başarısız olduğundan beri onu yüz yüze görme isteğim artmıştı. Bensiz iyi gittiğini kendi gözlerimle görmek istiyordum.

Hâlâ ayık olduğunu.

Telefonu alarak Seth'i aradım. İkinci çalışta açtı.

"Hey."

"Oraya geliyorum."

"Dostum. Sesini duymak güzel. İyiyim, teşekkürler."

Burun kemerini sıktım. "Siktir, üzgünüm. Pek vaktim yok ama benim... benim onu görmem lazım."

Hattın diğer ucunda bir süre sessiz kaldı. "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

"Hayır," diye cevap verdim. "Fakat boktan işler gerçekten ciddileşirse söylememi istedin. İşler ciddileşiyor ve onunla konuşmam lazım."

"Tamam, adamım. Burada olacağız."

Başımı sallayarak bir nefes verdim. "Teşekkür ederim."

On dakika sonra Ezekiel, Seth'in evinden üç blok ötede bir benzin istasyonuna çekmişti. Bizim için çalışıyor olabilirdi ama bu, ona bir federal ajanının nerede yaşadığı

bilgisini verecek kadar güvendiğim anlamına gelmiyordu. “Burada bekleyebilirsin. Hızlı olacağım.”

“Bu saçmalık ne zaman bitecek?” diye sordu.

Çoktan arabadan çıkmaya hazırlanmıştım ama tekrar yerleşip ona döndüm. “Tedarikçiyi bana getirdiğinde.”

Yüzü düştü. “Ah, siktir. Anlaşma, seni içeri sokmamdı ve bunu yaptım. Ayrıca ne var biliyor musun? Bilsem bile sana söylemezdim.” Yumruğunu direksiyona indirdiğinde korna o kadar gürültülü bir şekilde öttü ki içten içe irkil-dim. “Kendimi bok gibi hissediyorum, tamam mı? Suçlu-luk duygusu beni içten içe yiyip bitiriyor.”

İtiraf etmek istemediğim kadar söylediklerine kendimi yakın hissetsem de omuz silktim. “Bu kulağa kişisel bir sorun gibi geliyor, Ezekiel.”

Tatsız bir kahkaha attı. “Umursamıyormuş gibi davranabilirsin. Kötü adamları içeri atmak için gelen büyük federal ajan rolünü oynuyorsun. Ama seni anlıyorum.”

Kalbim tekledi. “Tam olarak neyi anlıyorsun?”

“Yıllar önce neden Skip bana gelip babamın mirasını sürdürmek için birlik olmak istedi biliyor musun? Tam olarak... olduğum kişi için değil. Ormanın kralı babamdı, ben değil. En tepeye tırmanıp düşmekten korkmamayı sağlayan o genler bende hiç olmadı.” Parmaklarıyla şakağına vurdu. “Ama ben çabuk kavıyorum ve bu da hayatta kıymetli bir şey.”

Oturduğum yerde kıpırdandım.

“Westerlyleri ele vermek mi?” Başını iki yana sallayarak dilini ön dişlerinde gezdirdi. “Hayatımın sonuna kadar bununla yaşayacağım. İstedığın kadar doğru şeyi yaptığımı söyleyebilirsin ama işin aslı şu ki, doğruymuş gibi *gelmi-*

yör. Kolay kaçış yoluymuş gibi geliyor.” Bana baktı. “Ne halt edersen et. Senin için kolay bir kaçış yolu *olmayacak*. Anladın mı? Yanlış kadınla uğraşıyorsun.”

O an hiç şüphesiz, Evelina’dan bahsettiğini biliyordum. Sırıtsam da içten içe sersemlemiş gibiydim. “Arabada kal. Uzun sürmeyecek.”

“Evet, her neyse.” Şoför koltuğunun penceresinden dışarı odaklandı.

Yerimden kalkıp arkamdan kapıyı kapattım. Evelina ve konu o olunca yaptığım hatalar ya da işlerin nasıl biteceğiyle ilgili endişelenmeye vaktim yoktu. Şu an sanki bir dikiz aynasından bakıyormuşum gibi bulanık görünen *gerçek* hayatıma odaklanmam gerekiyordu.

Hızlıca yürüdüm. Çok geçmeden dik bir yolun altında, pencerelerinde mavi panjurları olan küçük çiftlik tarzı evin önünde duruyordum. Basamakları çıktığımda ben daha çalmadan Seth kapıyı açtı ve uzanarak bana sarıldı. “Nasılsın, kardeşim?”

“O nerede?” diye sordum geri çekilirken.

Arkasındaki koridoru işaret ederek ensesini kaşıdı. “Boştaki odada.”

Rose’un olduğu yere ilerlerken midem taklalar atıyordu. Kapıyı açıp da onu bağdaş kurmuş şekilde yatağın ortasında görünce kaslarım rahatladı. Kulağında kulaklık vardı. Açılıp beni bulan gözlerini kıstı.

Ben tek bir kelime bile edemeden yerinden kalktı, bana yaklaşıp yüzüme bir tokat attı.

Yanağıma acı yayılırken elimle o noktaya uzanarak yanma hissini azaltmaya çalıştım. “Ah. Ne oluyor lan?”

İnce parmağını bana doğrulttu. “Bu, beni buraya getirttiğin için.”

İnledim. “Lütfen bu saçmalıklara başlama, Rose. Ben geri dönene dek benim için bunu yapman gerekiyor.”

Kulaklarındaki kulaklığı çıkartarak yatağa attıktan sonra ellerini kalçalarına yerleştirdi. “Peki bu ne kadar sürecektir, Nick?”

Bu isim, üzerimde bir şok etkisi yarattı. Hissettiğim etkiyi sindirmeye çalışırken gözlerimi kırpıttım.

Kaşları havalandı, ifadesine yayılan öfkenin yerini daha yumuşak ve endişeye daha yakın bir his alıyordu.

“Sen iyi misin?” diye sordu.

Başımı salladım, dişlerimi sıkıyordum. *Hayır.* “Evet.”

Hafifçe başını eğmeden önce bakışları yüzümde gezindi. “Tamam. Kalacağım.”

İçim rahatlarırken sol taraftaki duvara doğru ilerleyip ellerimi cebime attım. “*Senin* nasıl olduğunu bilmek istiyorum. Sponsorunla görüşüyor musun?”

İç çekerek arkasından bir yastık aldı ve kafama attı. “Seni üç aydır görmüyorum ve ağzından çıkan ilk şey bu mu?”

“Bana *vurdun.*” Gülerek yastıktan kaçtım. “Sadece endişeleniyorum.”

“Evet... Biliyorum.” Başını sallarken parmakları kolunda geziniyordu. “Aslında yeni bir iş buldum.”

“Yok artık!”

Yüzü aydınlandı. “Bir sürü uygulaması olan zengin bir herif için sadece temel veri girişi yapıyorum ama güzel.” Gülümsedi. “İyi hissettiriyor.”

İçim rahatladı, o mutlu görüldüğü için mutluydum. Ar-

kasına baktığımda Ezeziel'in yanından ayrılalı otuz dakika geçtiğini gördüm. Geri dönmem gerektiğini bildiğimden karnım ağrıyordu.

"Gitmem gerekiyor, ufaklık."

Kollarını göğsünde birleştirdi. "Daha yeni geldin."

"Evet, şey... Gelebilmiş olmam bile bir mucize."

Parmaklarını ağzına götürüp bana yaklaşmaya başlar-ken tırnaklarını yiyordu. Kol kola girerek bizi ön taraftaki odaya götürdü.

On dakika daha, Seth'e özet geçip hızlıca veda etmeme yetecek kadar orada kaldım.

Rose kollarına atlayarak bana normalden daha da sıkı sarıldı. Başını göğsüme yasladı. "Güvende olduğuna yemin edebilir misin?"

Yutkundum. Ona yalan söylemek zorunda olmaktan nefret ediyordum. *Herkes*e yalan söylemek zorunda olmaktan nefret ediyordum. "Yemin ederim."

"Seni seviyorum." Bana sıkıca sarıldıktan sonra kollarını çekti.

"Ben de seni seviyorum, ufaklık." Ona bakarak gültümsedim.

Gözlerini devirdi. "Ben senin *büyüğünüm*."

Omuz silkip kafasından tuttum ve elimi saçına sürttüm. Bana karşı koyduğu sırada göğsüme neşe yayıldı.

Bu ihtiyacım olan şeydi. İnsanlarla dolu denizde bir sahtekâr olsam da onun burada olduğunu, eve dönmemi beklediğini hatırlatıyordu.

BÖLÜM 29

Evelina

Süslenmeyi sevmiyordum ama topuklu ayakkabı giymeye bayılıyordum. En kullanışlı ayakkabı çeşidi olduğunu söyleyemezdim ama tehlikeli adamların dünyasında bir elli yedi boyundaysanız, elinizin altında kullanabileceğiniz şeylere sahip olmak önemliydi. İnce topuklular ete bastırduğunuzda can yakıyordu.

Su Üstünde olacak bağış gecesinin bugün olduğunu bildiğim için uyandığımdan beri midem bulanıyordu. Bunu duymak bile içime telaş yayılması için yeterliydi. Ablamın son kez canlı görüldüğü yatta olacağımdan bahsetmiyordum bile. Nessa'nın ölümünden beri denize hiç yaklaşmamıştım ve o andan önce bile denize yakınken kendimi hep huzursuz hissederdim.

Denizin dalgaları gibi midemde de bir dalgalanma vardı. Sol elimle yere sürünen zümrüt yeşili elbisemi tutuyordum. Üstümdeki hem straplez hem de çok dar bir elbise olduğundan kendimi çıplakmış gibi hissediyordum. *Desert Eagle*'ımı koyabileceğim hiçbir yer yoktu.

Benim Toto'm büyük ve iyi durumdaydı, siyah döşemesi

parlıyordu. Durgun bir şekilde suyun üzerinde sallanırken yumuşak dalgalar yan tarafına çarpıyordu. Arka planda da Şikago'nun ufuk çizgisi parlıyordu. Bir resim gibi görünmesi kusmak istememe sebep oluyordu.

Çantamı bedenime yaklaştırarak rampadan güverteye ilerlediğim sırada ellerim titriyordu. Ön güverteyi hızla geçerek müzayedenin yapılacağı yemek salonuna ilerledim. En güzel hâllerıyla giyinen insanların yanından geçip giderken hâlâ karadaymışım gibi hissettirecek bir odaya ulaşmak için can atıyordum.

Ana alana ulaştım. Bir el koluma sarıldığında soğuktan titriyordum. Sinirli bir şekilde arkamı dönsem de karşımdaki kişinin Ezekiël olduğunu fark edince bocaladım.

Bana bakarak gülümsedi. “Burada ne yapıyorsun? Hadi. Bodrum kata inelim.”

“Ah, nereye gideceğimi bilmiyordum.” Çünkü tabii ki babam, bana detayları vermemişti.

Ezekiël beni peşinden çektiği esnada etrafa baktım. Dorothy, elinde şampanya kadehiyle sağ uç köşede durmuş, Oscar'la konuşuyordu. Oscar'ın *hangi* ablamdan bahsettiğimi sorduğunu hatırlayınca gözlerimi kısıtım. Nessa'nın ölümünden sonra görüştüklerini bilmiyordum ve şimdi buna daha çok dikkat etmediğim için kendime kızıyordum. Özellikle de Nessa'nın öldüğü gece birlikte oldukları düşünülünce. Dorothy, ortadan kaybolduğunda Oscar'ın yanına mı gidiyordu?

Halıyla kaplı koridorda ilerleyip tuvaletlerin yanından geçtiğimiz sırada Ezekiël'in bedeni tetikteydi. Alt kata inen merdivene yaklaşırken her bir adımda omurgam kaskatı kesiliyordu. Yat hareket etmeye başlayarak titrediğin-

de kaygı içimi sardı. Parmaklarımı bükerek dilimdeki *piercingi* dişlerimin arkasına vurdum.

“Nerede buluşuyorlar, sıkık zindanlarda falan mı?” dedim dişlerimin arasından.

Ezekiel bizi çelik bir kapının önünde durdurduktan sonra bana döndü. “Bunu yapabilecek misin?”

Bayılacakmışım gibi hissetsem de zorla gülümsedim. “İyiyim. Sadece bana ne zaman burada olmam gerektiğini söylemediğiniz için sinir oldum.”

“Tamam,” dedi çenesini kaldırarak. “Burada aptalca bir şey yapmaman gerektiğini biliyorsun değil mi? Bu herifler... Sadece arkana yaslan ve işlerle babanın ilgilenmesine izin ver.”

Midem altüst oldu. Kelimeleri, tenimi kesen birer bıçak gibiydi.

Çenemi sıkarak sertçe başımı salladım.

Kapıyı açtığında kutular ve sandıklar olan bir odaya girdik. İki tarafta da temizlik malzemeleriyle dolu ince raflar uzanıyordu. Duvarlar boyunca aralıklarla küçük yuvarlak pencereler vardı ve dikkatli dinleyince denizde ilerlediğimiz sırada dalgaların yata çarptığını duyabiliyordum. Kalbim deli gibi göğsüme çarparken saçlarımın diplerinde ter damlaları birikti.

Eğer batarsak yok olacak ilk oda bu.

“Hey,” diye fısıldadı bir ses. Yutkunarak bakışlarımı kaldırdığımda Brayden’in gözleriyle karşılaştım. Endişeyle bana bakıyordu. Sanki kusacakmışım ve o da ne yapacağını bilmiyormuş gibiydi.

Ancak bunların hepsini geri plana attığımda odanın ortasında duran küçük katlanan masada Giacomo Cantanelli’nin

oturduğunu gördüm. Sanki eski birer arkadaşarmış gibi babamla puro içiyorlardı. Kesinlikle arkadaş değillerdi hatta birbirlerinden kaçıyorlardı ve birbirlerinin bölgelerinden uzak duruyorlardı, bu konuşulmamış bir ateşkeşti. Babamın bir anda işleri yayma ihtiyacı beni biraz da bu yüzden huzursuz ediyordu.

İkisi de girdiğimi fark etmediler ama Giacomo'nun arkasında duran iki ahmak kesinlikle fark etmişti.

"Biliyor musun," dedi Giacomo. Altın yüzüklü parmağını, babamın yüzüne doğrulttu. "Kullandığın mal her-ne-si kimse başımı ağrıtıyor."

Babam sırttı. "Her sorunun bir çözümü vardır, Giacomo."

Giacomo mırıldanarak ağzındaki puroyu oynattı. Kalın telli gümüş ve siyah saçları geriye taranmıştı, üzerine tam oturan jilet gibi bir takım elbise giyyordu. Tanrı gibi görünüyordu. Babamın dövmelelerine ve kaba dış görünüşüne baktığımda ikisini karşılaştırmak mümkün değildi.

Cantanelliler düşmandı ama günün sonunda denizdeki büyük balıklar onlardı. Bizden çok daha uzaklara ulaşabiliyorlardı ve eğer isteseler, bizi şimdi burada öldürüp yarın sabah hiç kimse onlara bir soru sormadan kilisede olabiliyorlardı.

Babamın sahip olmak istediği ama asla ulaşamadığı o güç buydu.

Bu, insanların aptalca şeyler yapmasına sebep olacak türden bir çaresizlikti.

"Sen ve ben, birbirimize benziyoruz," dedi Giacomo gülümseyerek. Bu, kafamda alarm çanlarının çalmasına sebep oldu. "Dost olabilecekken düşman olmaya gerek yok. Tabii eğer benim için çalışırsan her şeyi bilmem gerekir."

Göğsüm sıkışırken ileriye doğru bir adım attım. "Senin için çalışacağımızı kim söyledi?"

Odadaki herkesin gözleri sanki burada olduğumun yeni farkına varmışlar gibi bana çevrildi. Brayden derin bir nefes alarak yanıma yaklaştı.

"Evelina. Sessiz ol," diye emretti babam.

"Evelina Westerly," diye mırıldandı Giacomo. Bakışları yukarıdan aşağı bedenimde gezindi. "Ne büyük bir zevk."

Ona tüm dişlerimi gösterdiğime emin olacak bir şekilde gülümsedim.

Elini havaya kaldırarak beni yanına çağırdı. "Gel buraya, canım. Sana bir bakayım."

Masaya doğru yaklaşırken gözlerimi ondan hiç ayırmadım. Kenardan gördüğüm kadarıyla babam, bana onaylamaz bakışlar atıyordu.

"Gergin görünüyorsun, Evelina," dedi Giacomo. "Korkmuyorsun, değil mi?"

Kahkaha atarak başımı iki yana salladım. Babamın yanına oturup masadan bir puro aldım. Ben daha sormadan Giacomo çakmağını uzatmıştı. Purodan bir nefes çekip üflemeden önce dumanın ağzıma yayılmasına izin verdim. Beklerken kimse konuşmuyordu ve şaşırtıcı bir şekilde bu ilgi umurumda değildi.

"Hayır," dedim sonunda. "Korkmuyorum. Sadece herkesin bu konuşmada rol alamayacak uysal bir kızmışım gibi davranmayı bırakmasına minnettar olurdum."

"Sen bir armağansın, öyle değil mi?" Giacomo sırtta, bakışları tekrar elbisemi yakıp geçiyordu. "Farrell, Evelina iş yapmak için burada değildir, değil mi?"

Gözümce bir hareket takıldığında Brayden'in kapının

yanından odanın ortasına doğru yaklaştığını ve kollarını göğsünde birleştirerek bir sütuna yaslandığını fark ettim.

Sakin, rahat ve kendine hâkim görünüyordu. Ancak ben, onu daha iyi tanıyordum. Bakışları benden hiç ayrılmıyordu.

“Eğer *bizimle* çalışacaksan, o zaman ben de bir parçası olmak isterim,” diye cevap verdim.

Babam boğazını temizledi. “Evelina benim için çok şey yapıyor. İşimle ilgili çok fazla şeyi biliyor. Aile, onun için önemlidir bu yüzden konu iş olunca biraz... tutkulu olabiliyor. Anlarsın.”

“Anlıyorum.” Giacomo başını salladı. “Bir kadının bu kadar prestiji elinde tutmasına izin vermen garip. Böyle saçma bir şeye asla izin vermezdim.”

İçime bir ateş düşse de vereceğim cevabı yutarak tenimi kesecek kadar tırnaklarımı avuçlarıma bastırdım.

“Denememiz için bize biraz ürün getirdiğini düşünüyorum?” diye devam etti.

Babam başını salladıktan sonra parmaklarını şıklattı. “Tabii ki.”

Brayden ve Ezeziel aynı anda harekete geçerek odanın köşesinde beş büyük omuz çantasının olduğu yere yöneldiler. Çantaları alıp masanın üzerine bıraktılar.

“Bu hediyeyi bir iyi niyet göstergesi olarak kabul et,” dedi babam.

Giacomo, bakışlarını bir kez daha üzerimde gezdirdi. “O da bir hediye mi?”

Gülümsemem düştü. Gözlerim kararmaya başlıyordu. Başımı eğerek puroyu küllüğe bıraktım. “Ablam daha çok hoşuna gidecektir.”

Babam kaskatı kesildi, tatmin duygusu içimde kol geziyordu. Bensiz, benim ürünümlle ilgili anlaşma yapmasının sonucu buydu.

“Seninle kıyaslanabileceğinden şüpheliyim.” Giacomo kahkaha atarak babama döndü ve çenesini eğdi. “Ürünü deneyeceğiz, sana yakın zamanda haber veririz ama eğer kabul edersek *bizim için çalışacağımı bilmen* gerekiyor.” Yerinden kalkıp ikimize de bakmadan önce ceketinin düğmelerini ilikledi. “Bu da kiminle çalışacağımı, kimden mal alacağımı bilmek istediğim anlamına geliyor.”

Babamın bunu kabul etmesi mümkün değildi. Bu işi yıllardır onun için yapıyordum ve bunca zaman tek kelime etmemişti. Anlaşma buydu. Bu durum beni koruyup gözlerden uzak tutarken aynı zamanda yetersiz kalacağımız yerde bize avantaj sağlıyordu.

Babam sırtıarak adamın elini sıktı. “Sözüm söz.”

BÖLÜM 30

Nicholas

Kol düğmelerimi düzeltirken bu sikik yata adım attığımdan beri bedenimi saran gerginliği hafifletmeye çalışıyordum. Evelina'nın buluşmaya gelmesini beklemiyordum. Geldiğinde, midem ağzıma yükseldi. Zıvanadan çıkmaması için deli gibi dua etmeye başladım.

Zıvanadan çıkmadı ama beni öfkeliendiren başka bir şey vardı. O orospu çocuğunun gözlerini Evelina'da gezdirmesi ve *fazla* açgözlü davranması. Sahiplenici bir ateş damarlarımda gezerken yemek salonundaki müzayedeyi geçip arka güverteye yöneldim. Çift kanatlı camlı kapıların olduğu duvara yaklaşarak dışarı adım attığım an burada yalnız bir beden dışında hiç kimsenin olmamasına minnettardım.

Evelina.

Yarattığı ani tehdit geçtiği için artık giydiği şeyi incelemeye vaktim vardı. İncelediğim an ciğerlerim kasıldı ve aletim harekete geçti. Bedeninin kıvrımlarından dökülen yeşil elbisesinin içinde kusursuz görünüyordu. Saçları kıvrıkcıktı, ensesinde toplanmıştı. Illinois'in seçkinlerinin ka-

lanı gibi davranmadığını bilsem de *feci* bir şekilde onlar gibi giyiniyordu.

Arkası bana dönüktü ve sırtı açık, kışının kıvrımından dökülen elbisenin açıkta bıraktığı tenine bakarken manzaranın tadını çıkarttım. Düşünmeden ona yaklaştım. Ellerini yataın arka tarafındaki metal tırabzanlara sarmıştı. Rüzgâr, suyu döverek güvertenin karşısında bir girdap oluşturunuyordu. Elbisesinin etekleri rüzgarla hışırdadı. Küçük saç tutamları ensesinde uçuşuyordu.

“Atlama.”

Bedeni gerilirken ona yaklaştım. Neden normalde olduğu gibi hızlıca karşılık vermediğini merak ediyordum.

Yanında durduğumda gözlerinin kapalı olduğunu fark ettim. Sonra bakışlarım ürperen kollarında gezinerek tırabzanlara sıkıca sarıldığı için bembeyaz kesilen parmaklarına çevrildi.

“İyi misin?”

“Kes sesini,” diye tersledi. Gözlerini sıkıca kapatıyordu.

Bir göz kapağını çekinerek açtı ve karanlık göle baktı. Göğsü daha hızlı inip kalkmaya başlayınca gözünü tekrar kapattı.

Sudan korkuyor muydu?

Düşünmeden hareket ettim çünkü kısmen, bana ihtiyacı olduğunu biliyordum, ayrıca ona dokunmaya muhtaçtım. Başka bir adamın onu arzulamasını sadece izledikten ve onu durdurmak için hiçbir şey yapamadıktan sonra bunu kanıtlamak istiyordum. Arkasına geçsem de tam anlamıyla ona yaslanmadım. Yine de sırtından yayılan sıcaklığı hissedebilecek kadar yakındım.

Burada tek başınaydı ve tüm ailesi sanki zorluk çeki-

yor olabileceğinin farkında değilmiş gibi içerdelerdi. Sanki korktuğunu bilmiyorlardı bile.

Belki de bilmiyorlardı.

Onu bu şekilde görmez rahatsız edici bir histi.

Sol omzundaki küçük çile yumuşak bir öpücük kon-
durduktan sonra ceketimi çıkartarak omuzlarına koydum.
Daha sonra kollarımı bedenine dolayarak onu kendi bede-
nimle sardım ve ellerimi tırabzana uzattım.

Nefesi titredi ama gözlerini açmadı. Metali tutan elini
çekerek bana tutunabilmesi için parmaklarımı, parmakla-
rına doladım.

“Parlak yıldız, sabit kalsam keşke senin gibi ama tu-
tunmadan gecenin çatısına o ıssız ihtişamınla. Ve âlemin
sabırlı, uyumayan dervişi gibi izlemeden o sonsuz açık göz
kapaklarıyla.” Kelimeleri nazikçe kulağına fısıldadım.

Bedenini, bana yasladı.

“Kutsal vaftizini bütün dünyanın, insanlık kıyılarına
vuran suların ya da bakmadan dağların ve kırların üstüne
düşmüş taze kardan maskesine-”

Nefes alışları düzelirken başını göğsüme yasladı. Muh-
temelen birilerinin görebileceğinden, nerede olduğumuz-
dan ve ne yaptığımızdan endişelenmem gerekiyordu ama
endişelenmiyordum. Benim için önemli olan *tek* şey oydu.

“Hayır, sadece sabit, yalnızca dingin yaslansam güzel
sevgilimin körpe göğsüne, hissetsem yumuşak iniş çıkış-
larını sonsuza değin.” Dudaklarım, boynunda gezinecek
şekilde başımı eğdim ve kokusunu içime çektim. Aletim
sertleşmiş, kalbim deli gibi atıyordu. “Uyumasam tatlı bir
tedirginlikle sonsuza değin.”

Kendini bana doğru bastırduğında ona yaslandığımı his-

setmek dudaklarından küçük bir iniltinin yükselmesine sebep oldu.

“Sessiz, sabit kalsam duymak için nazik nefesini ve yaşasam sonsuza değin ya da bayılsam ölümüne.”

Bedenlerimizi saran gerilim çok yüksek ve bunaltıcıydı. Hissettiğim şey neydi bilmiyordum, sadece başka hiçbir şey böyle hissettirmemişti. Gözlerini açarak kollarımın arasında döndü ve yüzüme baktı.

Gülümsedi.

Göğsüm patlayacak gibiydi.

“Keats benim favorim,” diyerek iç çekti.

“Hatırlıyorum.” Kollarımı etrafına daha da sıkıca sarak birbirine dolanan parmaklarımızı kaldırarak elinin tersine bir öpücük kondurdum.

“Romantizme inanmayan birine göre rahatsız edici şekilde iyisin.”

“Romantizm böyle bir şey mi?” Güldüm.

“Keats’ten alıntı yapıp beni rahatlatıyorsun.” Omuz silkti. “Herhangi bir Keats de değil. Sonsuza kadar âşığıyla yaşayamayacaksa ölmek istediğini yazan biri. Bundan daha romantik olunabileceğini sanmıyorum.”

Suya baktığında bedeni tekrar gerildi.

“Korkma,” diye fısıldadım. Etrafımızı sarıp kuvvetle esen rüzgâr titremesine sebep oldu. “Yanımdayım.”

Bir nefes alırken bakışları tekrar bana döndü. “Söz mü?”

Bedenimdeki her bir hücremle ona gerçeği söylemeyi istiyordum. Ama yapamazdım.

Bu yüzden yalan söyledim.

“Söz.”

“Çok sevimli,” diyerek tiz bir ses bizi böldü.

Evelina arkasına dönüp ablasına boş bir bakış atmadan önce beni itti.

“Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?” Dorothy bize bakıyordu.

“Manzaranın tadını çıkartıyorduk,” diye cevap verdim. Ellerimi ceplerime soktum.

“Hımm,” diye mırıldandı. Güvertenin ucuna, bize doğru gelirken şampanya kadehinden bir yudum aldı. Kadehi indirip parlak kırmızı tırnaklarını hafifçe bardağına vururken bize bakıyordu. Sonra bakışları altımızda kalan karanlık sulara çevrildi. “İnsanlar buraya gerçekten de çok hızlı bir şekilde geliyor ve gidiyorlar, öyle değil mi?”

Kaşlarımı çattım ama Evelina yanımda irkildi.

Dorothy bakışlarını kaldırdığında gözlerinde delirmiş gibi bir ifade ve yüzünde geniş bir gülümseme vardı. Evelina’nın patlamadan önceki hâline ne kadar benzediğini fark etmek beni şaşırttı.

Sanırım bu gen, tüm aileye yayılmıştı.

“Sen sikik bir sürtüksün,” dedi Evelina tükürürcesine.

Dorothy ikimize bakarak kıkırdadı.

Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Tamamen farklı bir insana dönüşmüş gibiydi. Ancak bundan şüpheleniyordum. Onu dışarı çıkarttığım bazı anlarda yüzüne örttüğü bu örtü inceliyordu ve insanların içinde olmaktan keyif alan masum kızın ardında yatan fesat kadını görüyordum.

“Sadece gerçeği söylüyorum,” dedi.

İç çekerek elimi, yüzümde gezdirdim. Bu aile yorucuydu. “Neyden bahsediyorsun, Dorothy?”

“Ah, bilmiyor muydun? Burası ablamızın öldüğü yer.”

Şaşkınlık göğsüme çarptığında gözlerimi Evelina’ya

doğru çevirdim ama dikkati benim üzerimde değildi. Dikkatle Dorothy'e odaklanmıştı.

Evelina başını eğdi. "Olayın nasıl olduğuyla ilgili tekrar hafızamı tazelemek ister misin?"

Dorothy'nin kırmızı dudaklarının sol tarafı kıvrıldı. "Kaydı."

Evelina alayla gülmeden önce ortamdaki tüm enerjinin değiştiğini hissettim. Yine de onu yakalayabilecek kadar hızlı değildim. İleri doğru atılarak Dorothy'nin boğazına sarıldı. İkisi de güvertenin zeminine yuvarlandılar. Dorothy'nin şampanya kadehi yanlarında parçalara ayrıldı.

Dorothy şiddetle saldırırken tırnaklarını Evelina'nın omzundan düşen ceketimin sırt kısmına geçirmişti. Onlara doğru koşup Evelina'yı belinden tuttum ve geriye çektim.

Dorothy'nin eli, boğazına uzandı. "İsa aşkına, Evie. Resmî davranman gerekiyor."

"O ayakkabıları *çıkart!*" diye bağırdı Evelina. Yanaklarından yaşlar dökülürken yüzü bembeyaz kesilmişti. "Ne bok yemeye onları burada giymeye cesaret edersin?"

Bakışlarım Dorothy'nin ayaklarına, ay ışığında parıltıya, parlak gümüş rengi topuklularına çevrildi.

Dorothy alayla dudak büktü. "Her zaman çok dramatiksin. Sana olmazlardı bile."

Evelina başını çevirip bana döndüğünde bakışları ölümcüldü. "Silahın üstünde mi?"

Üstümdeydi ancak bunu şu an ona söyleyemeyecek kadar huzursuzdum. Tereddüdümü fark etti.

"Görebilir miyim?" diye sordu masumca.

Ondan bir adım uzaklaşarak başımı iki yana salladım. "Buradan ayrıldığımızda silahımla ne yapmak istersen izin vereceğim."

Dorothy yüksek sesle iç çekerek elbisesinin önündeki tozu silkeledikten sonra ayakkabılarını çıkarttı ve eline aldı. “Tamam, bunları çok mu istiyorsun? Senindir.”

Ayakkabıları uzattığında Evelina öne doğru adım atarak almak için uzandı. Ancak Dorothy ayakkabıları yatın yan tarafından fırlattı. Suya çarptıklarını bile zar zor duydum.

“Hayır!” diye feryat etti Evelina. Kendini tirabzanlara attı. Bakışları suya çarptığı an donup kaldı. Hemen arkasındaydım. Belinden tutarak onu kendime çektim. Birlikte güverteye oturmamızı sağladığım sırada bedeni titriyordu.

“Belki onların peşinden suya dalarsan seni ona, eve götürürler,” dedi Dorothy alayla.

Gözlerimi kısarak başımı kaldırdım. “Dorothy, seni kendim vurmadan önce sesini kes.”

Kahkaha attı. “Tanrım, seninle yatmak istediğime inanmıyorum. Acıması.” Bize doğru yaklaşırken ayağında ayakkabıları olmadığı hâlde adım sesleri daha yüksekti. Önümüze gelince eğildi. “Yine de sana bir sır vereceğim, Evie.”

Evelina başını kaldırdığında rimeli dağılmıştı, dudakları şiş ve kırmızıydı. Onu hiç bu kadar yenilmiş görmemiştim ve bu görüntü göğsümün acımasına sebep oluyordu. Böyle olması gerekmiyordu. *Onun* bu hâlde olması gerekmiyordu.

“Onu öldürmek istememiştim,” diye fısıldadı Dorothy. “Ama bunu yaptığımıza memnunum.”

Yerinden kalkıp uzaklaşırken Evelina’nın belini, morartacak kadar sıkıca tuttum. Onu bırakmayı çok istiyordum ama eğer burada, bu insanların önünde ablasına zarar verirse onu *kurtaramazdım*.

BÖLÜM 31

Nicholas

Müzayede bitmeden oradan ayrıldık ve gittiğimizden kimseyi haberdar etmedim. Düşüncelerim çıldırmış gibiydi, beynim yeni yapboz parçalarını uygun olmayan yerlere yerleştirmeye çalışıyordu. Dorothy, Vanessa Westerly'yi öldürmüştü ve ben de Evelina'yı onu öldürmemesi için *tutmuştum*.

Evelina'nın şiddet eğilimine şaşırıyordum. Dürüst olmam gerekirse, Dorothy'nin, ablasının ölümünün arkasında olduğunu itiraf etmesine de tamamen şaşırmaııştım. Konu geçmişe geldiğinde hep huzursuz oluyordu.

Evelina, onu yataın arka güvertesinden taşımama karşı koymadı. Karaya ayak bastığımızda bedeni rahatlamıştı. Tüm gücünü elinden alan o korkusu, kuma gömülen hatıralar gibi solup gitmişti.

"Yine de onu öldüreceğim," dedi sakın bir şekilde.

Gülümseyerek onu arabamın yolcu koltuğuna oturttum ve uzanarak emniyet kemerini taktım. "Biliyorum."

Bu, beni rahatsız etmesi gerektiği kadar rahatsız etmiyordu.

Evelina'nın *yıllardır* iyileşmeyen, iğnelemeler ve üzüntüyle sardığı, kaşındığında hâlâ sızlayan yara izleri vardı.

Belki de konu o olunca benim ahlaki değerlerim köreliyordu. Çünkü *onunla* ilgilendiğim müddetçe diğer herkese ne olduğunu umursamak benim için zordu. Eğilerek alınaya yumuşak bir öpücük kondurdum. Topraksı, çiçeksi kokusunu içime çektim.

“Beni eve götür,” diye fısıldadı.

Başımı sallayarak Ezeziel'a, otenen eşyalarını almasını söyleyen ve Kinland'a döndüğümüzü haber veren bir mesaj attım. Yolda konuşmadık. Bazen kelimelerin faydası *dokunmadığı* için sessizliğimizin sürmesine izin verdim. İki saat boyunca tuttuğum elini bırakmadım. Başparmağım düzenli olarak parmaklarını okşuyordu. Westery yalısının ön kapılarından girene kadar elini tutmaya devam ettim.

Onun bu parçasıyla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Abilasını özleyen ve onu kendinden alanlardan nefret eden bu hassas ve üzgün kızla.

Arabadan inerken bana bakmadı. Büyük çift kanatlı meşe kapıya doğru ilerledi. Arkasından takip ederken kalmamı mı yoksa gitmemi mi istediğinden emin değildim.

“Evelina.”

Durup bakmak için bana döndü. Saçları dağınıktı, kıvrık tutamlar gelişigüzel bir şekilde yüzünün etrafına yayılmıştı. Rimeli yanaklarına akmıştı ve siyah gözyaşları sanki bozulmuş ruhunun lekelerini yansıtır gibiydi.

Her şeye rağmen hâlâ gördüğüm en büyüleyici şeydi.

“Gitmemi ister misin?” Karşısında durana dek basamakları çıktım.

İç çekerek elinin tersiyle ağzını sildi. Zaten dağılan kırmızı rujunu biraz daha dağıttı. "Gitmeni istemiyorum."

Parmaklarımı saçlarının diplerinde gezdirerek başparmağımla çenesini kaldırdım. Ona bakarken midem taklalar atıyordu. "Lanet olsun, çok güzelsin."

Bir an sonra kendini üstüme atmış, dudaklarını dudaklarıma dayamıştı. Kendimi ona bastırıp belinden tutarak verdiği her şeyi kabul ettim.

Karşı konulmazdı.

Yıkıcıydı.

Sikik hayatımı mahvedecekti. Benden uzaklaşarak arkasındaki kapıyı açmak için körlemesine bir şekilde uzandı ve beni de kendisiyle birlikte içeri çekti. Ellerim vahşi bir şekilde bir saniye durmaksızın bedeninde geziniyordu. Başka bir adamın ona sahip olabileceğini düşündüğümde hissettiğim tüm o sahiplenici duygular geri gelmişti.

Antreye doğru sendeledik. Yalı boştu ve başımızın üzerinde asılı olan sönük avizenin parıltısı dışında her yer karanlıktı. Odanın ortasında büyük, yuvarlak bir masa vardı. İkiye ayrılan merdivenin tam ortasında duruyordu. Evelina'yı masanın üstüne atarken çiçeklerle dolu olan vazonun yere düşüp kırılmasını umursamadım.

Dişlerimi çenesine geçirdiğimde dudaklarım çoktan onun saldırısıyla şişip kızarmıştı ama bunu da umursamadım. Her parçamda izini bırakmasını istiyordum. Elim boğazına uzanırken dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım.

"Benim olduğunu söyle," diye emrettim dudaklarına doğru.

Eli yüzüme uzanıp kirli sakallarımı kaşırken gözlerime bakıyordu. "Seninim."

Parmaklarım, elbisesinin ön kısmına uzanarak yırtılana kadar kumaşı çekiştirdi. Göğüslerinin sadece benim gözlerimin önünde olması harikaydı. Eğilerek meme ucunu ağzıma aldığımda dilimin altında sertleştiğini hissettim.

Parmakları saçlarıma sarılıp beni ağzına doğru çekmeden önce meme ucunu daha sert emdim.

Zaten sayısız kez düzleşmiştük. Ona her pozisyonda sahip olmuş, binlerce farklı şekilde içini sikimle doldurmuştum.

Ancak şu an onu öpmenin verdiği hisle kıyaslanınca diğer her şey soluk bir hâl aldı.

Sanki göğsümü yararak kalbini oraya yerleştirip atmaya zorluyormuş gibi saplantılı bir histi.

Bedeninde aşağı doğru inip dudaklarımı, karşılaştığım çıplak tenin her bir santiminde gezdirdim. Sonra dizlerimin üzerine çökerek yeşil kumaşı bacaklarının üzerinden kalçalarına doğru sıyırdım.

İç çamaşırı giymiyordu. Islak amıyla karşı karşıya kaldığımda aletim, amımı yalamam için muhtaç ve talepkâr bir şekilde zonkladı. Bacaklarının arasına gömülmek için hiç vakit kaybetmedim. Yalarken onu izliyordum. Tadı, dilime yayılarak arzusunun beni parçalara ayırmasına sebep oluyordu.

“Evet, bebeğim,” diye inledi. Dirsekleri üzerinde doğrularak amını yüzüme doğru sürttü. “Klitorisimi yala.”

Şiddetle boşalıp inerken kasılıyordu, bedeni masaya yığıldı. Yerimden kalkarak kendi ıslaklığını ağzımdan temizlemesi için dudaklarına gömüldüm. Bunu yapmayı sevdiğini biliyordum. Öpüştüğümüz sırada inliyordu. Elleri gömleğimden aşağılara doğru inerek kemerimi buldu

ve beceriksiz bir şekilde kumaş pantolonumu açtı. Ayağını uzatarak pantolonun bel kısmına koyduktan sonra parmak uçlarıyla pantolonu aşağı itti ve aletimin serbest kalmasını sağladı. Onun için öylesine serttim ki aletimin ucu resmen morarmıştı.

Elini uzatıp beni dipten uca okşayarak bedenimin ona doğru sarsılmasına sebep oldu. Haz, omurgama yayılıyor-du. Dilimi yalayıp geri çekildikten sonra masadan atlayıp yerlerimizi değiştirdi. Sırt üstü masaya yaslanacağım şekilde göğsümden ittiğinde sikim havada duruyordu.

Sırıtarak memelerine uzandı ve parmaklarıyla meme uçlarını yuvarladı. Gözleri arkaya doğru kayıyordu.

“Kendine dokunurken inanılmaz seksisin,” dedim nefes nefese. Onu izlerken aletimi okşuyordum.

Dudaklarını büzerek tükürdü. Tükürüğü ağzından göğsünün çatalına doğru damladı ve memelerinin arasındaki vadinin kıvrımlarında kayboldu.

Lanet olsun.

Eğilerek memelerini etrafıma sardı. Göğsünü yukarı aşağı doğru hareket ettirmeye başlarken memelerini birbirine doğru itiyordu.

“Ah, *siktir.*”

Tekrar tükürdü. Bu sefer tükürüğünün, aletimin ucuna düşmesine izin verdi. Yapış yapış teninin hareketi ve tükürüğünün aletimin üstünden akışı, hayalarımın gerilmesi için yeterliydi.

Bu gördüğüm en ateşli şeylerden biriydi. Başını eğerek dilini uzattı. Çenesinden tuttum ve oturur pozisyona geçip yüzünü aşağıya gelecek şekilde ayarladım. Aletim hâlâ göğüs çatalındaydı. Tükürüğümün, ağzına doğru akmasını

sağladığımda bu edepsizlik beni öyle çok tahrik ediyordu ki nefes almakta güçlük çekiyordum. Dudaklarımı, dudaklarına bastırduğımda inledi. Nefesi sıcak ve tatlıydı. Beni boşaltmak için memelerini hareket ettiriyordu. Omurgama bir sıcaklık yayılırken eğer durmazsam memelerine boşalacağımı biliyordum.

“Tekrar söyle.” Kendimi ona doğru ittim.

“Seninim.”

İçimde alevlenen ateş, ona daha yakın olma ihtiyacım dışında her şeyi siliyordu. Yüzünü bırakıp onu başı aşağı sarkacak şekilde ters çevirdim. Aletimi tutarak girişine yaklaştım. İkimiz de hâlâ yarı giyiniktik ve çaresizce düzüşüyorduk. Kendimi derinlerine gömdüğümde duvarları etrafımda kasılarak sikimin gerilmesine sebep oldu.

Siktir.

Bu farklı hissettiriyordu. Daha fazlasıymış gibi.

Sert, karmaşık ve yanlış bin farklı tonu gibi.

Ancak ben onun sakinliğiysem, o benim kaosumdu. Eğer sonsuza kadar onunla yaşayamayacaksam o zaman hiç yaşamak istemiyordum.

Yorucu bir ritme başladığımda dudaklarını esir aldım. Her bir hareketimde kasıklarım, ona çarpıyordu. Kendimi delirmiş gibi hissediyordum. Artık bana her ne yapıyorsa onun sunduğu her şeyin altında tamamen ezilmiş durumdaydım. Beni *değiştiriyordu*. Ya da belki de sadece bana yaşadığımı hissettiriyordu.

Bedeni bana doğru yükselip parçalara ayrılırken tınaklarını tenime sapladı. Aminin zonklaması aletimi şişirdiğinde içine patladım.

Gözlerim karardı ve aminin duvarlarını boyadığım sı-

rada bedenim pes etti. Üstüne yığıldım. Yüzümün yan tarafından ter damlarken yanağımı göğsüne yasladım. Parmaklarını saçlarımda gezdiriyordu. Gözlerimi kapatıp deli gibi atan kalbini dinlerken nefesimi kontrol altına almaya çalışıyordum.

Bedenim artçı sarsıntılarla titriyordu.

"Brayden," diye mırıldandı.

Donakaldım, göğsüm ortadan ikiye yarılp dağılmıştı.

Brayden.

O, Brayden'im.

Bu da asla benim olamayacağı anlamına geliyordu.

BÖLÜM 32

Evelina

Kimse antredeki vazoya ne olduğunu sormadı, ben de açıklamayı teklif etmedim. Ancak dört gün geçmişti ve o zamandan beri hislerim başımı döndürüyordu. Dürüst olmak gerekirse korkup kulübeye kaçıyordum çünkü yeni serinin kabukları kesilmeye hazırdı ve dünyadan saklanıp *dürtüle-rimi* kontrol altında tutmak için harika bir bahaneydi.

“Bug.”

Babamın sesi seraya yayıldığında duraksadım. Ona dönmeden önce derin bir nefes aldım. Burada olduğu için mutluydum. Kendimi buraya kilitliyor olmamın bir nedeni de duruma nasıl yaklaşacağımı çözmeye çalışıyor olmam, ona yayılma konusunda hemfikir olmadığımı söylemekti. Cantanellilerle çalışmak istemiyordum. Babamın ihtiyacı varmış gibi görünen bir değişimi arzulamıyordum.

Babamın gözleriyle karşılaşmak yerine Dorothy'nin parlayan kahverengi gözleriyle karşılaştım.

Kalbim bir anda kendini yere fırlatarak ortadan iki ayrıldı.

Onu nasıl buraya getirir?

Yüzümdeki ifadeyi kontrol etmeye çalıştım. Bunun beni rahatsız ettiğini Dorothy'ye göstermek istemiyordum. Onu görmek bile öfkelenmeme yetiyordu. Masadan mastarı alıp bir daha bana asla bakmaması için gözlerini yuvalarından çıkartmamak için çok çabalamam gerekiyordu.

Burası benimdi. Benim sığınağumdı. Diğerlerinin gelip beni bulmasından endişelenmediğim tek yerdi.

Babam bunu da mahvetmişti.

Öfkem içime yayılırken gözlerimi kapatarak ondan geriye saydım.

Gözlerimi tekrar açtığımda dudaklarımı yaladım. "Burada ne işi var?"

Dorothy'nin yüzüne büyük bir gülümseme yayıldı. "Sana daha önce söylemedim mi? Babam bana usulleri öğretiyor."

"Üretimle tek başına başa çıkamayacağını söylemiştin," dedi babam. "Yeni yardımcınla tanış."

"Hayır, teşekkürler," dedim tersçe. "Yardıma hiç ihtiyacım yok."

Babamın yüzündeki sıcaklık tamamen yok olurken bana doğru bir adım attı. "Bu tartışmaya açık değil. İşleri kimin yürüttüğünü unutma, Evelina."

Kelimeleri, tenimi kâğıt kesiği gibi kesen birer bıçaktı.

"Ben yayılmayı kabul etmiyorum."

Derin bir nefes alarak bana doğru yaklaştı. Olduğum yerde dururken omurgam kaskatı kesildi.

"Dinle, ne istediğini anlıyorum, gerçekten anlıyorum ama senin de anlaman gereken şu ki-"

Çat.

Ağzımın içine kan dolarken yanağım sızladı. Elinin tersiyle yüzümün yan tarafa çevrilmesine sebep olmuştu.

Bana doğru eğildi. “Seni sevdiğim ve kızım olduğun için bu... *hadisenin* geçip gitmesine izin vereceğim. Ancak tekrar beni sınırsan, mecbur bırakmış olursun. Benim için çok fazla şey yaptın ama yerin doldurulamazmış gibi davranmayalım.”

Göğsüm o kadar çok sıkıştı ki nefesim kesildi.

“Anladın mı?”

Gözlerimi kapatarak başımı salladım. Serbest kalmak için yalvaran öfkemle bedenim titriyordu. Yıllarca Dorothy’yle vakit geçirmeye dayanmıştım, istediğim tek şey öldüğünü görmekken kendimi frenlemiştim ve bunların hepsini *babama* karşı olan sadakatimden yapmıştım. Ancak bu hissin karşılıklı olmadığı şimdi her zaman olduğundan daha netti.

Ve artık umursama duygusuna içimde yer yoktu.

“Güzel. Güvenlik tarayıcısına Dorothy’yi de ekledim. Usulleri öğrenmek için yarın tekrar gelecek.”

Gözlerimi kırıştırdığımda görüşüm bulanıklaştı ancak Dorothy’nin yüzünde bir sırıtişla arkasını dönüp babamı takip ettiğini görebilmiştim.

On. Dokuz. Sekiz...

“Yardımanın gerekiyor.”

Cody sandalyesinde döndüğünde kulaklığı boynundaydı ve sarı saçları bin farklı yöne dağılmıştı. Bodrum katındaki bu *hacker* cennetinde, hep olduğu gibiydi. “Ne oldu?”

Gülümsedi ama ben gülümsemiyordum. İfadesi daha ciddi bir hâl aldı.

Başımı iki yana salladım. Nereden başlayacağımı bilmiyordum ve dürüst olmak gerekirse ne kadarını ona anlatmam gerektiğini de bilmiyordum. Dorothy ve babam, seramdan çıktıktan sonra *Desert Eagle*'ımı alıp ikisinin de kafasına sıkmak istemiştim.

Bu fikir hâlâ geçerliliğini koruyordu.

Ancak her şey alevler içindeyken babamın ifadesini görmeyi tercih ederdim.

Dorothy mi? Onu yanarken izlemek istiyordum.

“Sen iyi misin?” diye sordu.

Bacaklarım titrerken sandalyede ileri geri hareket ediyordum. “Ne kadar süredir arkadaşız?”

Cody gözlerini devirdi. “Ezelden beriymiş gibi hissediyorum.”

“Ciddi olur musun, lütfen? Burada sana açılmaya çalışıyorum, ki geri döndüğünden beri benden yapmamı *istediğin* şey bu-”

“Üç yıldır.”

Başımı salladım. “Evet. Üç yıldır.”

“Liseyi de sayarsan daha fazla,” diye belirtti.

“Yani sana güvenebilirim, değil mi?”

Kaşlarını çatarak topuklarıyla sandalyesini ileriye doğru itti ve ellerimi tutacak kadar yaklaştı.

Temastan hoşlanmadığım için gergindim ama geri çekilmedim.

“Sen benim en iyi arkadaşımsın, bebeğim.”

Yutkunarak başımı salladım. “Sana *tamamen* dürüst davranmadım.”

Nefesini tutarak elini kalbine götürdü. “Şok oldum. Tahmin edeyim, Brayden’ı mı beceriyorsun?”

“Ben- Ne? Hayır...” Başımı iki yana salladım. “Evet fakat hakkında konuşacağım şey bu değil.”

Parmaklarını şıklatarak kıkırdadı. “Biliyordum. Seni yoldan çıkarttığını biliyordum.”

“Konumuz bu değil,” dedim. “Benim için bir güvenlik sistemini *hack*lemene ihtiyacım var.”

Kaşları havalanırken bir bacağına diğer dizine attı ve çenesini eline dayadı. “Devam et.”

“Benim için önemli olan şeyler var. Ben hazır olana dek babamın ya da ablamın ulaşmaması gereken şeyler.”

“Kasa gibi mi?”

“Fark eder mi?”

Başını eğdi. “Belki.”

Nefes vererek kelimeleri dile getirdiğinde midem altüst oldu. “Bir sera.”

Başını salladı. “Bitkilerini güvende tutmana yardım etmemi mi istiyorsun?”

“Evet. Bu... Onlar haşhaş.”

Sandalyesinde öne eğildi. “Peki, haşhaşlar için neden bir güvenlik sistemi var, Evie?”

“Özellikle *haşhaşlar* için değil.” Ona baktım. “Laboratuvar için.”

Gözlerini kırparken yüzü değişti ve ifadesi şaşkın bir hâl aldı. “Uçan Maymun sen misin?”

“Uçan Maymun’un *yaratıcısıyım*,” diye düzelttim.

Islık çalarak başını iki yana salladı. “Lanet olsun. Bilmem gerekirdi. Tamam... Bana her şeyi anlat da işe koyulayım.”

BÖLÜM 33

Evelina

Kulübeye yeni dönmüştüm ve burada Brayden'ı bekliyordum. Bende numarası olmadığını fark etmiştim ki sikinin sayısız saati içimde geçirdiği göz önüne alındığında bu saçmalıktı. Bu yüzden Ezekiel'dan numarasını alıp ona mesaj atmış, uğramasını istemiştim.

Misafir olarak adlandırabileceğim birilerinin geliyor olması bana garip hissettiriyordu. Nessa, bu kulübeyi bana ölmeden hemen önce vermişti. Babam, bitki yetiştirmek için bir yere ihtiyacımız olduğuna karar verdiğinde yer altı serasını inşa etmişti. Güvenlik sistemleriyle doluydu ve termal kameraların bile yakalayamayacağı bir yalıtım kullanmıştı.

Sonunda hepsinden vazgeçecekken neden bu kadar sıkıntıya girdiğini bir türlü anlayamıyordum.

Yıllardır sadece ikimiz vardık. Şimdi Brayden, Dorothy ve Cody de bilen insanlar listesine eklenmişlerdi. Yakın gelecekte Dorothy'yi öldürmeyi planladığım düşünülürse o aslında sayılmazdı.

Buna rağmen oturup babamın Cantanellileri de davet etmesini bekleyemezdim.

Kapı tıkladığında gelenin Brayden olduğuna emin olsam da *Desert Eagle*'ıma uzanıp nişan alarak kapıyı açtım. Kaygılıyım ve bu, biraz delirmiş gibi hissetmeme sebep oluyordu.

Brayden sırtarak eşikten içeri girerken göğsünü namluya dayadı. "Bu seni tekrar becermemi isteme şeklin mi?"

Silahı indirerek kenara çekildim ve arkasından kapıyı kapattım.

"Sinir bozucu *olmadığın* anlar oluyor mu?" diye tersledim.

Gülümseyerek dudaklarını, dudaklarımda gezdirdi. "Seni de görmek güzel."

Ellerimi göğsüne uzatarak parmaklarımla deri ceketini okşadım. "Bu gerçek deri mi?"

"Ahh... evet. Neden?"

İyy. Burnumu kırıştırarak ona baktım. "Önemli değil. Dinle, sana güvenebilir miyim?"

Âdemelması oynadı. "Bilmiyorum, tatlım. *Ben sana* güvenebilir miyim?"

Dudağımı ısırmadan önce dilimi, dişlerimin arka kısmında gezdirdim. Bana yaklaşıp ellerini saçumdan geçirdi ve kendisine çekti. Derin bir nefes alarak beni rahatlatmasının tadını çıkarttım. Buna ihtiyaç duyduğum için kendimden nefret ediyordum.

"Sorun ne?" diye sordu.

Sinirlerim geriliyor ve avuçlarım terliyordu. Bunların hepsini ona anlatmak bir riskti. Yine de her şeyi anlatmak istiyordum; ama bunu yapmak için önce hislerimin kar-

şıklı olduğundan emin olmalıydım. Öyle olmaması beni korkutuyordu. Ne de olsa romantizme inanmadığını söyleyen *oydu*.

Kalbim tekledi.

Onu kendime doğru çekip dudaklarımı, dudaklarına bastırdıktan sonra onu geri ittim.

Kaşları havalandı ve tekrar sıırttı. Şimdi gamzeleri tamamen ortadaydı. “Öyleyse düzüşmek *istemiyor* musun?”

“Düzüşmek istemiyorum. Pekâlâ, istiyorum tabii fakat şimdi değil.”

Konumuz bu değildi. Fiziksel olarak hep dikkatimiz dağılıyordu ama şu an, aklım bu kadar *karışıkken* ve kaçışı olmayan bir esirmişim gibi hissederken onun dokunuşuna değil, ilgisine ihtiyacım vardı.

“Seni seviyorum,” dedim bir anda.

Kelimeleri söylemek şaşırtıcı bir şekilde kolaydı. Nefesimi tutarak cevabını bekledim.

Bedeni kaskatı kesildi. Bana boş boş baktığı sırada bedenindeki her bir kas geriliyordu.

Kahkaha atarak bir elimi saçımda gezdirdim. “Biliyorum bu çılgınca, değil mi? Böyle olmasını istememiştim. Bunun ne zaman *olduğunu* bile bilmiyorum ama sadece var olduğunu ve büyük bir his olduğunu biliyorum. Sanki, sen etrafımdayken nefes alamıyormuşum gibi büyük. Ve bu...” Duraksayarak hayal kırıklığıyla ellerimi kaldırdım. “Aşırı rahatsız edici. Seninle ilgili her şeyin *hep* beni rahatsız etmesi gibi. Ve aptalca. Çünkü en sevdiğin renk, eğitim hayatın ya da ikinci ismin gibi küçük şeyleri bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse umursamıyorum da.” Volta atmaya başladım çünkü söylediğim her bir cümleye karşı onun be-

deni daha da geriliyordu. “Ama işte o his burada. Bu aşırı berbat bir durum ve seni sevdiğim için kendimden *nefret* ediyorum.”

Bana doğru bir adım attığında hareket etmeyi bırakarak ellerimi indirdim.

“Yine de sana sahip olamama düşüncesinden daha çok nefret ediyorum.”

Sessizlik, tüm seslerden daha gürültülüydü. Kelimelerim aramızdaki boşluğa dağılarak paramparça olmuştu. Söylediğim her şeyi geri alma arzum çok güçlüydü ama yapmadım.

“Bunca zamandır sesini kesmeni sağlayamadım ve *şimdi* mi sessiz olmayı seçiyorsun?” diye şikâyet ettim.

Dudağının kenarı kıvrıldı ve Brayden harekete geçti.

Bir anda bana yaklaştı. Başımın arkasını tutup nefesimi keserek dudakları ve diliyle var olan tüm öpücükleri solda bırakacak şekilde beni öptü. Kalbim tekliyordu, midem takla atıyordu ve hayatımda ilk kez diğer kızlar gibi hissediyordum.

Sonunda sevgisine karşılık veren birini bulan o kızlar gibi.

Benden ayrılarak dudaklarını kulağıma yaklaştırdı, yüzümü sıkıca tutuyordu. “En sevdiğim renk mavi.” Çeneme ve oradan boynuma doğru küçük öpücükler kondurarak ilerliyordu.

Göğsüm sanki içe göçecekmış gibi hissediyordum.

“Okulda iyiydim. Sporda iyiydim. Ödevlerde kötüydüm. Üniversiteden nefret ediyordum.”

Zihnimde bir ses yükselse de dudakları tekrar benimle buluştuğunda kendimi bu öpücükte kaybettim.

“İsim de nedir?” diye devam etti. “Buna şöyle diyemez miyiz: Bir gülün adı değişse bile kokmaz mı aynı güzel-likte?”

Dudaklarına doğru gülümsedim.

“Beni sevdiğin için teşekkür ederim,” diye fısıldadı. Gözlerime bakmaya yetecek kadar geri çekildi.

Başparmağı yanağına okşarken o anda eriyip gitmiş-tim. Kesik nefeslerimle ne söyleyeceğini duymak için bekliyordum.

Ama sonra telefonu çaldı.

“Ezekiel,” dedi rahatsız olarak. “Söyleyeceğin şeyi unutma.”

Ben gözümü kırpamadan kalbimi de yanına alarak ka-pıdan çıktı.

BÖLÜM 34

Nicholas

Suçluluk. Görevinizi kötüye kullandığınız için duyduğunuz utanç veya pişmanlık.

Bu kelimeyi hiç bu kadar çok düşünmemiştim ama Evelina, hortum misali hızlı ve güçlü bir şekilde dönüp dokunduğu her şeyi mahvederken hissettiğim tek şey suçluluktuk. Sonra bu his şiddetleniyordu; çünkü hiç şüphesiz biliyordum ki eğer tekrar başa dönüp her şeyi baştan yaşamama şansım olsa da hiçbir şeyi değiştirmezdim.

Onu tanımamak, onun dünyasında var olmamak hayatında küçük bir rol oynamaktan çok daha büyük bir trajedi idi.

Beni seviyordu.

Beni *seviyordu*.

Ancak kim olduğumu bilmiyordu ve gerçeği öğrendiğinde her şeyin üstümüze yıkılacağına dair hiç şüphem yoktu.

Ve sikeyim, bu inanılmaz canımı yakıyordu.

Ezekiel'in aramasını sessize aldım. Aramayı sadece gizliliğimi açığa çıkartıp beni anlaması için yalvarmak ya da

tamamen yalan söyleyip hiçbir şey hissetmediğimden bahsetmek gibi aptalca bir şey yapmamak için bir bahane olarak kullanmıştım. Olayın içindeydim, olayın içinde olmayı *sevmiyordum*, bu yüzden kaçmıştım.

Gökyüzü bulutlu ve griydi. Havada yağmak üzere olan karın kokusu vardı, hızla sarı tuğla yolda ilerlediğim sırada ölü yapraklar ve molozlar ayağımın altında eziliyordu. Bakışlarımı telefonuma çevirerek Ezeziel'a hızlı bir mesaj yollayıp meşgul olduğumu söylemekle ilgileniyordum. Bu yüzden çarpana kadar önümde duran kişiyi görmedim.

Bedenim irkilirken telefonum elimden fırladı ve ekranı yere çarparak çatladı.

"*Siktir.*" Telefonumu almak için eğildim. Kalktığım da Dorothy'yle yüz yüzeydim.

Dudaklarını büzdü. "Biliyorsun demek."

Bu bir soru değildi. Alnımı kırıştırarak ne halattan bahsettiğini anlamaya çalıştım. *Neyi biliyorum? Evelina'nın onu öldürmeyi planladığını mı?*

Kollarını göğsünde kavuşturarak tırnaklarıyla dirseğinin iç kısmına vurdu. "Her zamanki gibi. Olanları en son öğrenen kişi hep benim."

"Ne?" Telefonumun ekranına yapışan çimenleri sildim.

Eliyle kulübeyi gösterdi "Serayı."

Telefonumu düzeltmeye çalışıp başarısız olurken ellerim havada kaldı. "Ah," dedim dikkatli bir şekilde, midem bulanıyordu. *Sera mı?* "Evet. Yani sen şimdiye kadar bilmediğini mi söylüyorsun?"

"Bilirsin, beni olaylara dâhil etmemek tam da Evie'nin yapacağı bir şey. O ve Nessa, beni her zaman dışarıda bı-

rakıyorlardı. Babamızın da aynısını yapmamasından nefret ediyorlardı,” dedi alayla. Kalp atışlarım hızlanırken yapbozun parçaları yerine oturarak var olduğundan hiç haberim olmayan o resmi oluşturdu.

“Şey.” Dudaklarımı yalayarak arkama baktım. “En azından artık biliyormuşsun.”

“Evet.” İç çekti. “Ama berbat sayılır, değil mi? Demek istediğim, kim bitkileri öğrenmek ister ki?”

Bir mantra gibi kelimeleri zihnimde dönüp dururken midem altüst oluyordu. “Tam olarak neyi öğreneceksin?”

“Evie’nin malının nasıl yapıldığını tabii ki.”

Kulaklarım uyuştı ve ağzım kurudu.

Başını eğerek gözlerini kısıtığında ifademi kontrol altında tutmaya çalıştım ama başarılı olduğumu sanmıyordum.

“Aslında,” diye devam etti, “Her ne yapmaya gidiyorsa sana engel olmak istemem. Sana müsaade edeyim. Sadece... söylediklerimi unut, tamam mı?”

Aceleyle yanımdan geçtiğinde onu durdurmadım. Kalbim sertçe göğüs kafesine çarpıyordu.

Şaşkınlık, uzuvlarımın buz kesmesine sebep oldu.

Tedarikçi Evelina’ydı.

Siktir.

Arkamı dönüp aceleyle arabama ilerlediğim sırada bedenim titriyordu. Koltuğa geçerek uyuşmuş bir şekilde yalıdan ayrıldım. Etrafımda ne olduğuna dikkat etmedim bile. Kapıdaki görevli görüşürüz diyerek el salladıysa da farkında değildim. Bildiğim tek şey haftalık görüşmemiz için üç saat içinde Seth’le motelde buluşacak olduğumdu. Şimdi gerçekten ona söyleyecek bir şeyim vardı. Büyük bir şey.

Bu sefer aradığımız kişiyi bulmuştum. Ancak o olmasını beklemiyordum.

Kinland'ın kenar mahallelerinden birine ilerlerken zih-nimi otomatik pilota almış gibiydim. Motelin arka girişine arabayı çekip park etsem de arabadan inemedim. Bunun yerine oturup arabanın ön panosundaki dijital sayıları iz-ledim. Ta ki dakikalar birbirini kovalayıp güneş ufuktan batıp da yerini ay alana kadar.

Evelina'yı ele verme fikri safranın boğazıma yükselme-sine sebep oluyordu. Bu mide bulantısı sanki denize atılmışım gibi hissettiriyordu.

Bir nefes vererek dirseklerimi direksiyona yasladım ve gözlerimi ovuşturdum.

Ne halt yemem gerekiyor?

Koltuğuma yaslanarak kendime, en başta neden bir nar-kotik ajanı olduğumun sebeplerini hatırlattım. *Onun* gibi suçluları parmaklıkların ardına atmak için. Uyuşturucula-rın ve bunları sokaklara yayan insanların çocukluğuma mâl olduğunu anlayacak kadar büyüdüğüm-den beri hedefim buydu.

Aileme mâl olmuştu.

Masumiyetime.

Bildiğim tek şey buydu ve ona karşı hissettiklerim et-rafımdaki her şeyi donuklaştırıyor olsa da... hâlâ yeniydi. Onun temsil ettiği şeye karşı duyduğum nefret de hâlâ güç-lüydü. *Değil mi?*

Elim acıyla sızlayan göğsüme uzandı. Acı, bir sarma-şık gibi yayılıp ağırlığı altında ezildiğimi hissettirene ka-dar her bir parçamı sarıyordu. Bunu yapmak istemiyordum ama aynı zamanda bir daha onun gözlerine bakıp geçmi-

şimde yaşadığım travmaların hepsini görmeden durabilir miydim emin değildim.

Seçenekler de acı vericiydi. İki yanıma sarıp beni ortadan ikiye bölecek şekilde, bir daha asla birleşmeyecek parçalara ayırıyorlardı.

Hissettiklerim bir yumru gibi boğazıma otururken yaşlar gözlerimi yakıyordu. Nefes verdim. Üzüntüyü üstümden atmaya çalışırken yanaklarım şişti.

Kalbimin derinliklerinde, yapmam gerekenin bu olduğunu biliyordum.

Bu yüzden arabayı kapatıp kapıyı açtım ve Seth'i görmek için motel odasına ilerledim.

Hep yaptığım gibi.

BÖLÜM 35

Evelina

Yaklaşık iki dakika kadar kulübede öylece dikildim. Aceleyle çıkmadan önce Brayden'ın durduğu yere bakıyordum. Sonra kendime gelerek peşinden koştum, yüzüme bakıp bana karşı ne hissettiğini söylemesini emretmeye hazırdım. Çünkü bana bunu yapamazdı. Bana bu kadar şey *hissettirip* sonra sanki Ezekiël benden daha önemliymiş gibi çekip gidemezdi.

Ön kapıdan çıkarken Dorothy'ye çarptım. Bir şey söyledim ama eğer konuşursam onu öldürebilirdim. Bunu da canını acıtacak şekilde yapmak istiyordum bu yüzden Dorothy'yi iterek koşmaya devam ettim. Brayden'ı yakalamam için çok geç olmadığını umut ediyordum.

Yalıya döndüğümde onu arabasına binerken gördüm. Gitmeye hazırlanıyordu. Göğsüm sıkıştı çünkü eğer Ezekiël'la konuşuyor olsa neden tamamen gidecekti ki? Bu yüzden *Range Rover*'ıma atlayarak onu takip ettim çünkü istese de istemese de onu benimle yüzleştirecektim.

Mahallenin sokaklarında ilerledikten sonra şehir merkezinin kalbine geldik. Sürmeye devam ettiğinde Kinland'ın kenar mahallelerine doğru ilerlediğini fark ettim.

Burada mı yaşıyor?

Arabayı bir motele çektiğinde diğer tarafa sürerek beni görmeyeceği kadar uzak bir yere park ettim. Neden burada olduğunu bilmediğim için huzursuzdum. Aceleyle yanına gidip ondan cevap almaya çalışmak istemiyordum. Sadece arkama yaslanıp ne halt ettiğini görmek istiyordum.

Belli ki hiçbir şey yapmıyordu.

Oturdu. Ve oturdu. Ve oturdu.

Otmaya devam ettikçe göğsümde dalgalanan huzursuzluk artmaya başladı çünkü birinin, Kinland'ın en tehlikeli bölgesine gelip aşırı gizli davranmasının altında iyi bir sebep olamazdı.

Hava karardı. Gözlerim kapanmaya başlıyordu. Yorgunluk tüm kemiklerime yayıldı. Ancak sonra, *sonunda*, arabasından çıktı. Başımı kaldırdım, kaygı damarlarıma yayılırken kalbim tekliyordu.

Binanın yan tarafından dolandığını görünce torpido gözünden *Eagle*'ımı aldım. Sonra tekrar onu takip etmeye başladım. Yavaş yürüdüğüme ve gecenin köründe adım seslerimin duyulmadığına emin oluyordum.

Motel kapılarından yavaşça geçerek köşedeki duvara yaslandım ve etrafa baktım.

En sondaki kapıdaydı. Kapıyı üç kez tıklatarak elini, kıvrıkcık kahverengi saçlarında gezdirdi.

Biriyle mi buluşuyor? Eğer bir fahişeyle buluşuyorsa sanırım kusabilirdim.

Kapı açılıp erkek sesini duyunca rahat bir nefes aldım.

Brayden, adama bir kolunu uzatıp sarıldıktan sonra ikisi de içeride kayboldular. Köşeden hızla ilerleyerek kilitlenmeden kapıya doğru koştum. Ancak zaten *Rahatsız Etmeyin* kartı kapı koluyla boşluk arasına sıkışmıştı. Bu da kapıyı açmamı az da olsa kolaylaştırdı. İçeriye görmeme yetecek kadar.

Sınırlı görüş alanımdan etrafı süzdüm. Brayden'a ve derme çatma bir masanın arkasında duran adama baktım. Adamın önünde kahve bardakları ve çift monitörlü bilgisayarlar vardı. Masada bir silah duruyordu ve ikisi de sanki eski iki arkadaşlarmış gibi rahatlardı.

Kesinlikle birbirlerini tanıyorlar.

Gözlerimi kısarak yabancıya baktım, onun kim olduğunu hatırlamaya çalışıyordum. O kadar tanıdık geliyordu ki bu his, sırtıma bir sızı yayılmasına sebep oldu. Bir şey beynimi düşünmeye zorluyordu. Sonra taşlar yerine oturdu.

Aylar önce bardaki gece.

"Bugün, şehirden uzaklaşmamı sağlayacak yeni bir işe girdim. Anlayacağın, son bir kez kutlama yapıyoruz."

Bir iş. Tamam... Belki sadece arayı kapatan iki arkadaşlardı.

"Galen, Ezekiel'la konuşmak istiyor," dedi yabancı.

Brayden kahkaha attı. "İyi şanslar. Ezekiel'ın işi bitti, anasını satayım. O orospu çocuğunun hâlâ beni ele vermemiş olması bir mucize."

Alnım kırışırken göğsüme sivri uçlu, ağır bir cisim oturdu.

"Bu siktiğimin şeyini artık yapamam," diye devam etti Brayden. Sesi alçak, acı çekiyormuş gibiydi.

Arkadaşı, kararın gözleriyle Brayden'ı izliyordu. Elleri belindeydi. Oflayarak başını iki yana salladı. "Nick..."

Bu isim göğsüme beklenmedik bir anda yumruk yemişim gibi hissettirdi. Ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı. *Nick*.

Birlikte geçirdiğimiz her bir ânı düşünürken yörüngemden çıkıyordum. Hatıralardan uzaklaşarak onlara farklı açılardan baktım.

Bakışlarım Brayden'a, *Nick*'e çevrildi. Masanın önünde volta atmasını izledim.

Şimdiki tavrı, konuşması, ismi, *her şeyi* farklıydı ve öğürmemek için elimle ağzımı kapatmam gerekiyordu.

Gerçekler tenimi sıyrıp içeri sızarak kemiklerime işledi. Tanıdık bir histi ama bu yanmayı hiç bu kadar derinde hissetmemiştim.

İnsanların beni kullanmasından *çok* sıkılmışım. Bana yalan söylemelerinden. Verecek hiçbir şeyim kalmadığı için işim bitmişti. Gözümü karanlık bürümeye başladı.

Yerimden kalkarken dizlerimden küçük bir ses çıktı, *Eagle*'ımı daha sıkı tutup kapıyı duvara çarpacak şekilde tekmeleyerek açtım. Geri çarpan kapıyı omzumla durdurarak içeri girdim.

İkisi de silahlarını çekerek bana döndüler.

Onlara bakarken kıkırdadım. Bana kendi silahımla eziyet ettiği an dışında Brayden'ı ilk kez silah tutarken görüyordum. Duruşu kusursuzdu. Sanki mükemmellik için eğitilmiş gibiydi.

Gözleri irileşirken kollarını aniden indirdi, silahı yere düştü. "Evelina."

Bakışlarım önce silaha ardından ona çevrildikten sonra çenemi eğdim. "Muhtemelen onu geri alman gerekiyor. Beni şimdi, bir şansın varken vur."

Dudakları aralanarak bana doğru bir adım attı.

Eagle'ıma sardığım parmaklarım kasılırken bakışlarım arkasındaki adama çevrildi. "Tanıştırıldığımızı sanmıyorum," dedim, sesim gergindi.

Adam bana dik dik bakıyordu. "Ah, seninle ilgili her şeyi biliyorum, Evelina Westerly."

Burun deliklerim genişlerken ihanetin keskin, çatallı dişleri içime saplandı.

Brayden arkasını dönerek adama baktı. "Adamım, silahını indir, İsa aşkına."

"Nick, ben-"

Brayden olduğu yerde dondu, bu ismi az önce duymuş olmama rağmen buz kestim.

Başımı iki yana salladığımda *Nick*, sanki bir yırtıcıya yaklaşıyormuş gibi ellerini öne doğru uzattı. "Evelina, açıklayabilirim."

"Açıklamalarını duymak istemiyorum," dedim dişlerimin arasından. Görüşüm, gözyaşlarımla bulanıklaşırken dişlerimi sıktım. Başımı iki yana salladım. Bana hissettirdiği her şeyi ona gösterdiğim için *deliye* dönmüştüm.

"Evelina," dedi arkadaşı sakince. "Silahını bırak."

"Seth," diye tersledi Nick. "Kapa çeneni. Bunu ben halledebilirim."

Kahkaha attım. Bunu *halledebilirdi*. Göğsüm yanarken başka bir şeyin farkına vardım. Kelimelerin söyleniş şekli kalbime bir hançer yemişim gibi hissettirdi.

Ağzım açık kalırken gözlerimi sıkıca kapatarak tamamen kaybetmeden odağımı bulmaya çalıştım. Kendimi kontrol etmek için bir an durup derin bir nefes almam gerekti. Göz kapaklarımı tekrar açtığımda bakışlarım endişeli yeşillerle buluştu.

Ancak artık bende, önceden bıraktığı etkiyi bırakmıyorlardı.

Ellerim o kadar titriyordu ki tuttuğum silah da sarsılıyordu. “Sen bir polis misin?”

Yüzü seğirirken ağzını aralasa da tekrar kapatarak başını iki yana salladı ve bana doğru yaklaştı.

Geri çekilip namluyu daha da kaldırdım. “Bir adım daha atarsan, Tanrı’ya yemin ederim ki Brayden, bu şarjörü senin sıkık yalancı ağzına boşaltırım.”

Yutkunurken gözleri sert bir hâl aldı. Ancak tekrar hareket etmedi. “Evelina.”

“Yapma.” Dişlerimi o kadar sıkıyordum ki canım acıyordu. “Sadece... hayatında bir kez bana kahrolası gerçeği söyle.” Ses tonum her bir kelimemle yükseliyordu.

Dudaklarını birbirine bastırdı, burun delikleri genişledi ve dolan gözleriyle beni izlerken çenesini kaldırdı. “Ben bir federal ajanım.”

Beni vursa daha az canım yanardı.

Gözlerimi kapatarak yüzümü yan tarafa çevirdim. Sıcak iğrenç gözyaşları, kalbimin kırıldığının kanıtı olarak yanaklarımdan aşağı dökülüyordu.

“Lütfen,” derken sesi çatladı. “Lütfen, güzel kız... Bırak açıklayayım.”

Burnumdan nefes alarak ondan geriye saymaya çalışsam da sayılar aklıma gelmiyordu.

Sadece öfke vardı.

Yavaşça gözlerimi açarak dimdik durdum ve tuzlu damlaların çenemden akıp yere düşmesine izin verdim.

Kolumu hareket ettirerek hedefimi ondan ortağına doğru kaydardım.

Sonrası yavaş çekimde gerçekleşti. Brayden, yani Nick yere eğilerek silahını aldı. Elleri, boş göğsünün olduğu gibi sabitti.

“Bunu yapma Evelina,” dedi tabancayı kaldırırken.

“Beni vuracak mısın?” Hain bir gözyaşı daha yere düştü.

Çenesi kasıldı ama hedefinden şaşmadı. “Onu öldürme-
ne izin vermeyeceğim.”

“Bu kadar mı?” Dudaklarım kıvrıldı.

Yan tarafa ilerleyerek Seth’in önüne geçti. “Evet, güzel kız. Bu kadar.”

Parmaklarım tetiğe ilerlediğinde namlunun ucu direkt göğsüne bakacak şekilde ona yaklaştım. Sanki ben bunu yapmaya karar verirsem ölümünü kabul ediyormuş gibi kollarımı indirdi.

“Silahını indir!” diye bağırdı arkadaşı. “Tekrar söylemeyeceğim.”

Ancak onu duymazdan gelerek boynumu eğdim ve gerçekte hiç tanımadığım gözlere baktım. “Onun *beni* öldürmesine izin verecek misin?” diye fısıldadım.

Bana bakıp yutkundığında âdemelması hareket etti.

Sessizliği, ihtiyacım olan tek cevaptı.

“Yap o zaman.” Arkamı dönüp ilerlerken kalbim boğazımda atıyordu. Bir yanım beni sırtımdan vurarak işi şimdi bitirmesini istiyordu. Ancak hiçbir şey olmadı. Bu yüzden, beni karanlık dışında her şeyden koruyan bir perde gibi, yerine oturan ağır bir uyuşuklukla oradan ayrıldım.

BÖLÜM 36

Nicholas

Gizliliğim açığa çıkmıştı.

Açıkça. Bu yüzden resmi olarak davadan alınmışım ve şimdi dairemde –*gerçek* dairemde– surat asıp göğsüme nefes alamayacağım bir yük bindiren gerçekleri departmanına söylemeli miyim diye düşünüyordum.

Dün gece bir karar vermişim ve ne kadar canımı yarkarsa yaksın doğru şeyi yaptığımı emindim. Beni asla yarı yolda bırakmayan tek kişiye ihanet ediyormuşum gibi hissettiriyor olsa da. Ancak Seth'in yüzüne baktığımda kelimeler dilimden dökülmemişti. Evelina kapıdan içeri girip sanki onun ruhunu öldüren *benmişim* gibi bakmıştı ya?

İşte o zaman anlamışım.

Bu cehennemde çürüyeceğim anlamına gelse de binlerce kez yine onu seçerdim.

Kapıdan çıkıp gitmesine izin vermişim çünkü onu yanımda tutmayı hak etmiyordum. Sonra çözülüp her şeyi Seth'e anlatmışım. Onun tedarikçi olduğu *haricindeki* her şeyi. Sonra başka nereye gideceğimi bilmediğim için eve, ablama gelmişim.

Rose küçük yuvarlak masada, karşımda oturuyordu. Elinde, üstünde buhar tüten bir çay fincanı vardı. Beni izlerken dudaklarını büzdü. “Bok gibi görünüyorsun.”

“Daha da kötü hissediyorum,” diye homurdandım.

Fincanı bırakarak elime uzandı. “Yine de evde olman güzel.”

Parmaklarımı saçlarımda gezdirirken göğsümdeki boşluk uğulduyordu. “Evet. Burada olmak iyi hissettiriyor.”

Burası artık ev gibi gelmediği için iyi hissettirmiyordu. Onu bulana dek evin ne olduğunu bildiğimi sanmıyordum.

“Bu konuyu konuşmak ister misin?” diye sordu Rose.

“Hiç âşık oldun mu?” diye sordum bir anda.

Arkasına yaslanırken kızıl kaşları havalandı. “Ah... evet.”

Ona baktım. “Nasıl hissettirdi?”

“Demek olan bu,” dedi kısık sesle. “Kırık bir kalp.”

Öyle mi? Kahkaha atarak alnımı masaya dayayacak şekilde eğildim. “Hayır, sadece... Bilmiyorum.”

Çayından bir yudum aldı. “Anladım, dostum. Aşk berbat bir şey.”

“Gerçek olduğunu nasıl anlarsın?” diye fısıldadım, midem bulanıyordu.

“Canını yakıyor mu?”

“Fazlasıyla.”

Dudaklarından bir şıp sesi çıkarttı. “O zaman gerçektir.”

Hiçbir şey söylemeden sadece serin ahşabın üzerinde başımı aşağı yukarı salladım. Bu soğukluğun içime yayılıp alevleri sakinleştirmesini umut ediyordum.

“Kim batırdı peki, sen mi o mu?”

“O. Ben.” Dudaklarımdan tatsız bir kahkaha daha dö-

külürken arkama yaslanarak saçlarımı köklerinden çektim.
“Siktiğimin şeyini bilmiyorum ki.”

Rose çayından bir yudum aldı. “O kim?”

“O bir kadın-”

“Evet, orasını anladım,” diyerek araya girdi.

Yavaşça gülümseyerek Evelina’nın yüzü aklıma gelince içimi parçalayan acıyı bastırdım.

“O... O *her şey*.” Başımı iki yana salladım. “Ama iyi bir insan değil.”

Rose mırıldandı. “Kardeşimin seilmeye layık olmayan birine âşık olacağını sanmıyorum.”

Boğazımın, canımı yakacak kadar şiştiğini hissettim.

“O seni seviyor mu?”

“Sevdiğini söyledi... *söylemişti*. Ama bilmiyorum.” Omuz silktim. “Hızlı oldu.”

Rose tırnaklarını fincanının yan tarafına vurdu. “Beni kurtardığın için sana hiç teşekkür etmediğimin farkındayım.”

“Teşekkür etme,” diye mırıldandım.

Susmamı söylercesine elini salladı. “Davası için ölecek insan muamelesini yapma bana, Nicholas.”

“Öyle *değilim*,” dedim yüzümü asarak.

“Hep öyleydin,” dedi. “Hayatımızdaki olan her şeyin suçunu kendi omuzlarına yükledin ama *hiçbiri* senin hatan değildi.” Eğilip gözlerime bakarken bakışları sertti. “Beni duydun mu? *Hiçbiri*.”

Dudaklarımı birbirine bastırarak fırar etmeye çalışan hıçkırığı bastırdım.

Gözleri yaşardı. “Büyük kardeş *benim*. Seni koruyan ben olmalıydım. Sevilmenin nasıl hissettirdiğini bilmiyorsan belli ki başarısız olmuşum.”

“Hayır,” dedim. “Sokaklara o zehri salan insanlar iki-

mizi de yüzüstü bıraktılar. Sen elinden gelenin en iyisini yaptın.”

“Sen de elinden gelenin en iyisini yapıyorsun,” diye cevap verdi.

“Öyle mi? Onları durdurmak benim *işim*. Kaybettiğim her şeyi temsil eden birine âşık olursam nasıl hayatıma devam edeceğim?”

“Ah, Nick,” dedi Rose iç çekerek. Çenesini eline yasladı. “Bir zamanlar benim de sattığımı biliyor musun?”

Derin bir nefes ciğerlerimden boşalırken sandalyeme yığıldım. “Sen... ne?”

Başını salladı. “Evet. Her şeyi mahvetmişim ve çaresizdim, bazen hayatta kalmak için cebimi doldurmanın tek yolu buydu.”

“Sen hastaydın. Senin hatan değildi.”

“Ne yaptığımı tam olarak biliyordum.” Yanaklarından akan yaşları sildi. “Şimdi *benden* nefret ediyor musun?”

Masanın üzerinden parmaklarına uzanarak sıktım. “Tabii ki hayır.”

“Evet. Çünkü ben hâlâ *benim*.” Burnunu çekti. “Biliyor musun, hepimiz burada sadece yaşıyoruz. Grinin bin farklı tonuna bürünen bulutların altında geziyoruz. Ancak kimi seveceğine engel olamazsın, Nick.”

Başımı sallayarak masaya baktım. Paslanan kalbim, göğsümden fırlamak için oldukça çaba sarf ediyordu.

“Yaşamını uzun zamandır izliyorum. Hareketlerini kontrol ediyorsun, sen... Sen kendini kariyerine vererek en başta senin sırtlanmaman gereken hataları telafi etmeye çalışıyorsun.”

Dişlerimi titreyen alt dudağıma geçirdim.

“Başka insanların verdiği kararlar için suçlanacak kişi sen değilsin. *Benim* verdiğim kararlar için.”

Gözlerine baktım.

“Ve onun verdikleri için.”

“Bundan emin misin?” diye sordu Seth. Ses tonu kısık ve boğuktu.

Gözlerimi kırptım. Hiçbir şey söylemedim, söyleyecek hiçbir şeyim *yoktu*, çünkü başka neyim vardı ki?

Söyleyecek başka neyim kalmıştı ki?

Aylardır oturmadığım çalışma masamın sandalyesinde dönerek birkaç çerçevelenmiş ödüle ve mönitörde dans eden ekran koruyucuya baktım. Sanki Nick Woodsworth diye biri gerçekten yokmuş gibi yabancı geliyordu. Sanki hiç var olmamıştı.

Yıllardır olduğum kişiye yabancıymışım gibi hissetmem çok komikti.

“Eminim,” diye cevap verdim.

Seth gri kabin duvarının köşesinden eğildi. “Bunun pek bir şeyi değiştirmeyeceğini biliyorsun. Aradığımız kişiyi bulana kadar davayı durduramayacağız.”

Göğsümde sakladığım bilgiyle birlikte yutkundum. Yerimden kalkıp rozetimi ve silahımı aldım. İstifa ettiğimde bunlara ihtiyaç duyacaklarının farkındaydım. “Biliyorum.”

“Ona söylerken yanında olmamı ister misin?” diye sordu.

“Woodsworth. Adams. Ofisime, hemen,” diye bağırdı Şef.

Seth'e gülümsedim. "Başka bir seçeneğin yokmuş gibi görünüyor."

Seth, ellerini omuzlarıma uzatarak sıktı. Beni olduğum yerde sabit tuttu. "Ben senin partnerinim ama her şeyden önce arkadaşınım. Profesyonel olarak yaptığın şeyi bağışlayamam." Duraksadığında dudaklarının kenarı hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ama kişisel olarak... makinenin ardındaki adamı görmek beni aşırı mutlu ediyor."

Ben bir şey söyleyemeden geriye çekildi ama kelimeleri, en derin taraflarımın acımasına sebep olmuştu. Eskiden olduğum kişiye dönmek için her şeyimi verirdim çünkü şu an hissettiğim bu his var ya? İğrençti.

Hiç geçecek mi, bilmiyordum.

Kabinlerin arasından uzanan dar koridorda Seth'i takip ederek Şef'in ofisine girdiğim an Kinland'ın Belediye Başkanı Oscar Norman'ı görünce olduğum yerde kaldım. Gri takım elbiseli ve dağınık saçlı bir adamın yanında oturuyordu.

Şef içeri girdiğimizde gülümsedi. "Harika haberlerim var, çocuklar. Belli ki işleri batırmış olmanız hiçbir şeyi değiştirmemiş."

Kaşlarımı çattım, aklım karışmıştı.

"Beyler, Ajan Baum'la tanışın." Şef, başıyla Oscar'a doğru bir işaret yaptı. "Ve bu da Belediye Başkanı Norman."

Ajan Baum sandalyesinden kalkarak elini uzatıp benimle tokalaştı. İnce çerçeveli gözlükleri yüzünden düşüyordu. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Neler oluyor?" diye sordu Seth. Çattığı kaşlarıyla etrafı bakıyordu.

Şef başıyla adamları işaret etti. "Ajan Baum, FBI'ın Şika-

go bölümüyle çalışıyor. Son birkaç yıldır Westerlylere karşı bir dava örüyorlarmış ve büyük bir çıkış yakalamışlar.”

Midem altüst oldu. *Siktiğimin FBI'ı.*

“Siz de buradasınız çünkü?” Çenemle Oscar’ı işaret ettim.

Ajan Baum boğazını temizledi. “Kinland’ın Belediye Başkanı ve delegesi son zamanlarda bizimle iş birliği yapmaya karar verdiler.” Adama bakarak gülümsedi. “Doğru değil mi, Oscar?”

Oscar dudaklarını gergin bir şekilde birbirine bastırdıktan sonra başını salladı.

“Cantanelliler ve Westerlyler hakkında ihtiyacımız olan her şeyi sağlıyor.”

Beynimde bir ampul yandı. Oscar’ın yatındaki bağış gecesi. Buluşma. *Siktir.*

Bir nefes vererek odanın köşesindeki sandalyeye çöktüm. Bunun ne anlama geldiğini, ne söylediklerini idrak ederken dirseklerimi dizlerime dayadım.

Ajan Baum başını salladı. “Bu noktaya kadar yaptığınız her şeye minnettarım. Sıkı çalışmanızın unutulmayacağını söylemek için buraya geldim. Kanıtlarınızı ne kadar çabuk bize ulaştırırsanız o kadar iyi.”

Seth kahkaha attı. “Verebileceğimiz pek bir şey yok.” Gözlerini bana çevirdi. “Bizim odak noktamız tedarikçiyi bulmaktı, küçük suçlar için bir dava hazırlamak değil. Biz bulamadan Ajan Woodsworth açığa çıktı.”

Bacağımı gergin bir ritimle sallıyordum.

Ajan Baum sıırıttı. “Ama biz bulduk.”

BÖLÜM 37

Evelina

Dünyamın bir kez daha altüst olmasının üzerinden iki gün geçmişti ve Brayden'ın bir yalandan ibaret olduğunu öğrenmiştim. *Aramızdaki* her şey yalandı.

Kirlenmiş hissediyordum.

Kullanılmış.

Her şeyin yanı sıra kendimi gerçekten aptal gibi hissediyordum. Ailede akıllı olan kişi olduğum için kendimle hep gurur duyardım; ama bunun olmasına izin verdiysem ne kadar akıllı olabilirdim ki?

Gözlerimi kapatarak Nessa'nın mezar taşına yaslandım. "Bana yalan söyledin, Ness," diye fısıldadım rüzgâra. "İhtiyacım olan tek şeyin aile olduğunu, bir arada kalmamız gerektiğini söyledin. Belli ki saçmalıkmiş."

Başımı iki yana salladım. Parmaklarımı, altımdaki çi-menlerin arasından geçirdim. Alt dudacağım titremeye başlayınca gözlerimi açıp kucağımdaki deftere çevirdim. Defteri aralayarak karışık el yazıma ve sayfalarda bulanıklaşan, karaladığım kelimelere baktım. Yazabildiğim son şiirin

üzerinde parmaklarımı gezdirdim. Şimdi her bir harf bana onu hatırlatıyordu.

Avucum gerildiğinde sayfayı tutarak defterden yırttım. İyi hissettirdi. Tekrar yaptım. Tekrar.

Yırt. Parçala. Yırt.

Deftere bağlı olan her bir sayfayı koparıp yere atana kadar durmadım. Bakışlarım etrafıma, dağılan sayfalara çevrildi. Sayfaları toplayıp küçük bir yığın hâlinde Nessa'nın mezar taşının altına bıraktım. *Winkies*'ten ne olur ne olmaz diye aldığım kibrit kutusunu çıkartarak dizlerimin üzerinde ilerledim. Parmaklarım titriyordu.

Her bir kelime artık bir kaçış gibi değil de itiraf gibiydi. Güçlüymüş gibi davranan kırgın, yalnız kızın acemi şiirleri.

Rüzgâr yüzümü yaladığında saçlarım yanaklarımı gıdıkladı. Derin bir nefes alıp kibriti kutusuna sürttüm ve yırtılan parçalarımın üzerine atarak kelimelerin alev almasını izledim.

Yandıkları her saniye, hayatımın sonuna kadar taşıyacağıma emin olduğum bir sızı ruhuma yayılarak canımı yakıyordu. Benimmiş gibi hissettiren tek şeyi ellerimden çaldığı için *Nick*'ten biraz daha fazla nefret ettim.

O, güzel sözlerin kralıydı, bu yüzden şimdi onu küllerin kralı yapacaktım.

Alevler hızlıca parlayarak geride hiçbir şey kalmayınca söndü.

Yatıyor burada ismi suya yazılmış olan.

Küllere yaklaşarak dağılana kadar üfledim. Yüzlerce farklı insanın mezarlarına uçtular. Belki küçük aşk büyülem, kaosta onların sakinliği olurdu.

“Tüm hayatımı başka insanlar için yaşadım ama artık

bitti.” Son bir kez Nessa’nın mezar taşına baktım. “Bu, senin için de yaşamaya bir son vermem anlamına geliyor, Ness. Umarım anlarsın.”

Hüzün içime yayılırken her ne kadar zor olsa da aynı zamanda garip bir şekilde katartıktı. Sanki yerin derinliklerinden bedenime sarılan zincirler, damarlarımdaki kanın ve soyadımın sebep olduğu kısıtlamadan beni kurtarırcasına çözülmüşlerdi.

“Hayatımda nereye gidersem, Nessa, kimi sevdiğim ya da kaybettiğim fark etmeksizin... Sanırım hep en çok seni özleyeceğim.”

Avucuma bir öpücük kondurarak elimi mezar taşına bastırdıktan sonra geri çekilip yürümeye başladım. Mezar taşının hemen altına tek bir haşhaş çiçeği bırakmıştım.

Doğruca eve dönerek ana girişten geçtim ve arka tarafa, direkt kulübeye yöneldim. Dürüst olmak gerekirse her şey mahvolduktan sonra kalmayı planlamıyordum; ama buradayken gerçekten beni hiç umursamayan insanların yüzlerini görmeye de katlanamazdım.

Seramı ve içindeki her şeyi sevsem de artık lekelenmişti. Federaller şimdi gelip beni götürseler şaşırmazdım. Bu yüzden kaybolmadan önce mümkün olduğunca kanıttan kurtulmam, özgür olabilmem için çok önemliydi.

Ezekiel verandada oturmuş, sandalyesine yaslanmıştı. Ağzındaki sigaradan havaya duman yayılıyordu. Tüm kederim ve üzüntümle, dün geceyle ilgili çok büyük bir detayı atlamıştım.

Federal ajanlarının olduğu odada Ezekiel’in ismi geçmişti.

Gözlerimi kısarak ona doğru yürümeye başladım. Bakışlarını önce bana sonra gökyüzüne çevirdi.

“Seni öldürmemem için bana tek bir iyi sebep ver, Ezekiel.”

Sigarasını ağzına götürürken duraksadı. “Öğrendiğini bana dün gece söylediler, biliyor musun? Beni dün gece arayıp gitmem için ikna etmeye çalıştılar. Tanık koruma ve bazı saçmalıklar falan.”

“Neden gitmedin?” Elimi eteğimin altına uzatarak silahımı kılıfından çıkarttım ve verandanın masasına koydum.

Ona karşı daha kızgın hissetmeyi bekliyordum ama sanırım Westerly soyadından ve bunun öneminden vazgeçince, soyada ihanet eden insanları daha az önemser duruma gelmiştim. Yine de beni sırtımdan bıçaklayıp ne yaşayacağımı umursamaması canımı yakıyordu.

“Nasıl yapabildin?”

İç çekerek sandalyesinde öne eğildi. İlk kez bana bakıyordu. “Bana bir seçenek bırakmadılar.”

“*Daima* bir seçenek vardır.”

“Hapse girdiğinde babama ne olduğunu biliyor musun? Birilerinin sürtüğüne dönüştü, ağır yaralandı ve çatı kirişine asıldı. Onunla hâlâ alay ediliyor.” Başını iki yana salladı. “Sonumun öyle olmasını istediğimi mi sanıyorsun? Onun gibi bir hayat yaşamaya zorlandım. Onun gibi ölmek de istemiyorum.”

“Sen de bir anlaşma yaptın,” diye ekledim.

Başını salladı. “Evet, ben de bir anlaşma yaptım.”

Parmaklarımı hafifçe *Eagle*’ıma vurdum. “Biliyor musun, sen korkaktan başka hiçbir şey değilsin.”

Burun deliklerinden duman çıkıyordu. “Haklısın. *Öyle-*

yim. Bu da beni çok korkutuyor. Tüm hayatımı babama hürmet ederek geçirdim. Bana göre bir tanrıydı. Şimdi olduğum kişiyi görse muhtemelen tiksiniirdi... Ama ben buyum.”

Cevap vermedim, kavgâ etmeye hevesim yoktu. İhane-tini hâlâ hissetsem de bir babanın gölgesinde yaşamanın ve özgür kalmak istemenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Ne kadar istersem isteyeyim, bunu ondan esirgeyemezdim.

“Beni öldürecek misin?” diye sordu yerimden kalkıp silahımı aldığımda.

“Hayır,” dedim iç çekerek. “Ama seni bir daha asla görmek istemiyorum. Babanın olduğunun yarısı kadar bile adam olamadığını bilmenin utancıyla yaşaman, benim sana yapacağım işkencelerden daha acı verici.” Masanın etrafından geçerek karşısında durdum. “Ezekiel, umarım bir gün huzurunu bulursun.”

“Acımanı hak etmiyorum,” diye fısıldadı kucığına bakarak.

Boğazımdaki yumruya rağmen yutkundum. “Hayır... hak etmiyorsun. Ama yine de sana bunu sunuyorum.”

Silahımı tekrar kılıfına yerleştirerek yanından geçip ormana doğru ilerledim. Bu noktadan sonra nereye gittiğimi görmesi kimin umurumdaydı ki?

BÖLÜM 38

Evelina

Dün ablama mesaj atıp daha sonra ondan kaçtığımdan, bugün “usulleri göstermem” için benimle buluşmasını söylemeden önce burayı hazırlamak için üç saat harcamıştım. Ölmesini izlemekten keyif alacaktım.

Koridorun ortasında sakince otururken bacak bacak üstüne atmıştım ve gözlerim kapalıydı. Hemen seranın kapısının önündeydim. Gizli dolabın ardındaki merdivenden küçük adım sesleri yükselmeye başlarken sırtıma heyecan dalgası yayıldı. *Yıllardır* bu an için bekliyordum.

Gözlerimi açıp ona bakarken gülümsedim. “Merhaba, Dorothy.”

“Ne yapıyorsun?” Etrafa baktı. “Babam nerede?”

“Gelecek,” dedim sakince yerimden kalkarken. Kapıya doğru ilerleyerek parmak izimi tarayıcıya okutmak üzereyken Dorothy benden hızlı davrandı. Yeşil ışık yandıktan sonra her şeyin kilidi açıldı. Alnımı kırıttırdım. Cody’nin henüz sistemi *hack*leyecek vakti olmadığını fark etmiştim.

Bunun artık bir önemi yoktu.

Salınarak seraya girdikten sonra haşhaşlara bakarken burnunu kırıttırdı. "Farkında mısın, güzel görünen bir çiçeğe göre pek de güzel kokmuyorlar, değil mi?"

"Kişisel bir görüş, sanırım," diye mırıldandım. Yanından geçerken siyah eteğim havalandı. "Bu taraftan."

İki dönüme yayılan çiçeklerin arasından onu arka taraftaki laboratuvara doğru yönlendirdim. Çiçeklerin her biri büyümenin farklı adımlındalardı. Işıkları açarak kimya setimin olduğu masanın ortasındaki metal masaya yaklaştım. Her şeyi çoktan hazırlamıştım.

"Vay be, bu... ciddiymiş," dedi etrafta gezerken. Beherglasın ardından bakan gözü büyük gözüküyordu.

"Evet," diye cevap verdim. Özünü çıkartmayı az önce bitirdiğim saf afyonun olduğu küçük metal kâseye biraz su döktüm.

"Ne yapıyorsun?" Daha iyi bir şekilde görebilmek için masaya doğru eğildi. "Bir şeyleri açıklamam gerekiyor, değil mi? Yoksa nasıl öğreneceğim?"

Ona gülümsedim. "Sadece ne işe yaradıklarını göstermek için bir şeyleri ayarlıyorum."

"Ah. Tamam." Tek kaşını kaldırdı. "Garip davranıyorsun."

"Biliyor musun," dedim kabı alıp Bunsen ocağının üstüne koyarken. Yavaşça sıcaklığı ayarladım. "Senden özür dilemek istiyorum, Dorothy. Geçen gün sınırimi aştım. Ne düşündüğümü bilmiyorum bile."

Gözlerini kıstı.

Kahkaha atarak afyonun eriyip sıvıya dönmesini izledim. "O gece yatta söylediğin bir şey aslında aklıma takıldı."

"Gerçekten mi?" Ses tonu inanamıyormuş gibiydi.

“Gerçekten,” diye tekrarladım. Ocağın altındaki sıvıyı ve yan taraftaki iğneyi aldım. “Belki Nessa’nın ayakkabılarının peşinden dalarsam beni ona, eve götürebileceklerini söylemiştin. O an bu beni cezbetti çünkü başka hiçbir şey Nessa gibi evimde hissettirmiyordu.”

“Hepimize bir iyilik yaptım.” Alayla dudak büktü. “Nessa bir sürtüktü. Sürekli ayak altında dolaşır *her şeyi* kendi lehine çeviriyordu. Onca zaman boyunca onun gölgesinde yaşamaktan yorulmamış mıydın? Ben yorulduğumun farkındaydım.”

Başımı geriye atıp güldüm. Tiz ve gergin kakhaha, benim kulaklarımı bile rahatsız ediyordu.

Dorothy’nin gözleri büyüdü. “Sen siktiğimin delisisin.”

“Evet.” Gülümsedim. “Öyle söylerler.”

İğneye sıvı afyonu çekip yukarı kaldırdıktan sonra yan tarafına hafifçe vurarak hava baloncuklarından kurtuldum.

“Görmek ister misin?” diye sordum ona uzatarak.

Eğildi. “Hımm. Büyüleyici.”

“Her neyse,” diye devam ettim. “Bunun benim için ne kadar aptalca olacağını düşündüm... *kazanmana* izin vermemin. Kalbimden geçen en büyük istek Nessa’yla olmak olsa da...”

Masanın etrafından dolanırken iğne elimdeydi. Bakışları iğneye ardından bana çevrildikten sonra geriye doğru bir adım attı.

“Yani bir dahaki sefere sevdiğim bir şeyi istersem, arka bahçemin dışına çıkmayacağım.” Ayakkabılarımın uçları, onunkilere değiyordu. “Ve senin öldüğünü görmeyi gerçekten çok *istiyorum*.”

İğneyi kaldırarak boynuna batırdım ve afyonu kan dolaşımına karıştırdım.

Gözleri irileşerek debelenirken çığlık atmak için ağzını açtı. Ona uzandım, damarlarımda haz kol gezerken yumruğumu geri çekerek ona doğru salladım. Yere düşmesini sağlayacak şekilde direkt yüzünü hedef almıştım.

Parmak boğumlarıma yayılan acıya rağmen elimi sallayarak aptal kahverengi at kuyruğunu tuttum. Yıllardır hayalini kurduğum şekilde onu masaya doğru kafa derisinden saçlarını çekerek sürükledim. Ağlıyor ve debeleniyordu ama onu sıkıca tutuyordum. Arkamı döndüğümde burnundan akan kanın bebek mavisi atletini ıslatıyor olması bana keyif verdi. Onu yan tarafından tekmeleyerek topuğumu üstüne bastırdım. Teninden çıkan *çat* sesini duyana dek tüm gücümle ağırlığımı üstüne verdim. Tekrar çığlık attığında itmek için ellerini bacağıma uzattı. Hızla uzanarak bu an için oraya yerleştirdiğim kablo bağlarını aldım.

Afyon damarlarına yayılmaya başladığında gevşedi.

“Doğru,” dedim elimin tersini yüzünde gezdirirken. Ayak bileklerine geçmeden önce el bileklerini bağladım. “Biraz uyu, tatlı ablacığım. Endişelenme. Birkaç saat daha eğlenceli bir şey yapmayacağım.”

“Birkaç saat daha mı?” diye mırıldandı. Bakışları puslu bir hâl alıyordu.

Gülümsedim. “Bu kadar daha yaşamak zorundasın.”

İç çekerek saçlarımı yüzümden geriye doğru ittim. Patlamaya hazır hâle gelene kadar adrenalinin beni doldurmasına izin veriyordum. Bu ânın geleceği belliydi.

Saçlarından bir kez daha tutarak sertçe çekmeye başladım. Onu arka odadan çıkartıp koridordan gösteri için

hazırladığım alana doğru sürüklediğim sırada saçlarının köklerinden koptuğunu hissediyordum. Uyuşuk bedenini bırakarak kollarımı dinlendirdim. Onun, bilinci kapalı bir şekilde haşhaş tarlamda ölecek olması şairaneydi.

Ayaklarım *ağrıyordu*, yüzümden ter damlaları dökülüyordu ve kıyafetlerim tenime yapıştıyordu ama bu kadar efor harcamayı kafama takmadım. Taşınabilir halojenür lambalardan birinin üstüne özel bir kanca takmıştım. Dorothy'yi kancanın altına doğru çekip kollarını kaldırırken homurdandım. Kancayı, kablo bağına geçirdim. Sonra yüksekliğini ayarladığım yere geçerek düğmeye bastım ve Dorothy'yi kaldırdım, kaldırdım, kaldırdım.

Ayaklarının altına on üç litrelik siyah plastik bir fiçı yuvarladım. İnlediğinde gülümseyip koruyucu kıyafeti kollarıma geçirerek maskeyi yüzüme taktıktan sonra hidroflorik asitle dolu teflon şişeleri aldım ve varili doldurmak için döndüğümde kendi kendime mırıldanmaya başladım.

İşim bittiğinde kenara çekilerek koruyucu kıyafetlerimi çıkarttıktan sonra babama bir mesaj attım ve acil bir durum olduğunu, yardımı gerektiğini söyledim. Sonra *Desert Eagle*'ımı alarak yere oturdum. Bağdaş kurup gözlerimi kapattım, avuçlarım açık bir şekilde yukarı bakıyordu.

Şimdi bekleyecektik.

Babamın gelmesi otuz dakikayı buldu. Her bir dakikayı saydığım için biliyordum. Güvenlik sisteminin bip sesini duyduğum an göz kapaklarımı açarak yerimden kalktım ve Dorothy'nin bağlı olduğu lambanın yükseklik ayarını yapan düğmelere ilerledim. Seranın kapısı açıldığında gülümsedim. Babamın içerideki manzarayı incelemesini izledim.

“Selam, baba. Geç kaldın.”

“Bug...” Gözleri Dorothy’nin bilinçsizce durduğu yere çevrildi. Burnunu kırdığım için burun deliklerinde kurumuş kan izleri vardı ve asit varilinin üzerinde sallanırken ağzı tıkalıydı. “Ne halt ediyorsun sen?”

“Yarım kalmış bazı işlerimi hallediyorum.” *Eagle*’ımın namlusuyla şakağımı kaşıdım. “Bence senin için de yıllarca bir sürü şey yaptım, öyle değil mi?”

Yutkunarak bir adım yaklaştı. Elini arkasına uzatıyordu.

Dilimi şaklatarak silahımı ona doğrulttum. “Lütfen, hayatında sadece bir kere aptallık etme. Gösteriyi göremeden önce seni öldürmek istemiyorum.”

“Evelina,” dedi. “Bunu bir konuşalım.”

Dorothy arkamızda inlediğinde babamın bakışları ona döndü, çenesi gergindi.

“Ah güzel, uyanıyor!” Gülümsedim. “Silahını yere bırak, gidip senin için hazırladığım sandalyeye otur.”

“*Evel-*”

“Otur!” diye bağırdım parmağımı butona uzatırken. Dorothy’nin bedeni, ayakları aside dalecek kadar aşağı indi. Duraksayarak kendimi toplamak için bir nefes verdim. “Sandalyeye, baba. Tekrar etmeyi sevmiyorum.”

Dediğimi yaparken kızgın bakışları benden ayrılmıyordu.

Dorothy kendine gelirken gözlerini kırıştırdı. Tamamen uyandığında debelenmeye başladı, asit çözeltisi tenine sıcıyordu.

“Senin yerinde olsaydım bunu yapmazdım,” dedim cansız bir şekilde. “Hissetmeye başlamadan önce birkaç dakikan daha var. İşleri kendin için kötüleştiriyorsun.” Babama döndüm. “Dediğim gibi hapishaneden çıktığından beri

sana iyilik yapmak için kırk takla attım. Senin için kendimi yetiştirdim. Tüm sorunlarını çözdüm. Yolumuza çıkan herkesi öldürdüm. Teşekkür olarak ne aldım peki?”

“Bug,” dedi tekrar deneyerek.

Parmağımı bir kez daha butona bastırdığımda Dorothy aşağı indi. Ağzı tıkalı olsa da boğuk bir çığlık sesi yükseldi.

Kahkaha atarak yüzümü buruşturdum. “Evet, yanmaya başladı mı? Senin için hidroflorik asit hazırladım. Tenini eritirken ne yaptığını bilmek ister misin? İçindeki florür iyonları bedenine yayılarak kemiklerine ulaşana kadar her bir dokuyu mahvedecek.”

Dorothy daha çok debelendi. Burnundan sümükler, gözlerinden yaşlar akıyordu.

“Tabii eğer kendimi iyi hissedersen seni önce boğabilirim.” Başımı eğdim. “Sanırım Nessa evde *seni* karşılar, ha?” Silahımı tekrar babama doğrulttum. “Son bir sözün var mı, *babacığım*?”

Çenesindeki kas gerilirken burun delikleri genişledi ama başını yana çevirdi, onun yüzüne bakmıyordu bile.

Dilim şaklattım. “Yok mu? Tamam. Sana şunu sorayım.” Dorothy’yi beline kadar aside girecek şekilde tekrar indirdim. Çığlık atmaktan yüzü artık domates gibi kıpkırmızıydı. “Nessa’yı öldürdüğünü biliyor muydun?”

Babam dudaklarını yalayarak başını iki yana salladı. Ancak yüzündeki ifadeye bakılırsa biliyordu.

“Bizi aslında hiç umursamadın, değil mi? Hepimiz başarıya giden birer araçtık. Peki, tebrikler, baba. Artık yolun sonuna geldik.”

Bir ses dikkatimi dağıttığında o tarafa doğru döndüm.

Ezekiel, seranın açık kapısında duruyordu. Karşısındaki manzaraya bakarken gözleri irileşmiş, ağzı açık kalmıştı.

Harika. Babamı buraya kadar takip etmiş olmalı.

Bedenim itildiğinde elimden uçan silahım butona çarptı ve Dorothy'yi tamamen aside soktu. Boynumda iki el vardı, nefesim anında kesildi. Babam üzerimde yatıyordu, dövmelerinin altından görünen boğazındaki damarlar belirgindi. Debelenerek kendimi kurtarmak için tırnaklarımı koluna geçirdim.

Ancak işe yaramıyordu. Sadece vücut ölçüsüyle bile beni şanssız konuma düşürecek kadar dezavantajda bırakıyordu.

“Seni aptal sikik sürtüğ. Gücün sende olduğunu mu sanıyorsun? Burada *hiç* gerçek bir güce sahip olmadın.” Tükürüğü yanağıma çarpıyordu. Ciğerlerim kasılırken bedenim nefes almak için öylesine çok yalvarıyordu ki kalp atışlarım kulaklarımda duyabileceğim kadar gürültülüydü. Görüşüm bulanıklaşmaya başladığında başımı geriye doğru attım. Beni boğan ellerinden kurtulmak için çaba sarf ediyordum. Orada durup izleyen Ezekiel'ı zar zor görebiliyordum. Her zamanki gibi hiçbir şey yapmıyordu.

Korkak.

Bedenim hissizleşmeye, zihnim puslu bir hâl almaya başladığında her şeyin buraya kadar olduğunun farkına vararak teslim oldum. Son anlarım, haşhaşlarla dolu bir adada, beni sevmesine çok muhtaç olduğum adamın ellerinde geçiyordu.

Keskin bir ses yükseldiğinde göğsümde bir ağırlık hissettim. Telaşlı bir şekilde ciğerlerim tekrar oksijenle dolarken babamın elleri gevşedi. Boynumun yan tarafına ıslak

bir şey damlıyordu. Kanın kokusu burnuma dolarak öğürmememe sebep oldu. Bir anda babamın bedeni kaldırılıp kenara atıldı. Ellerim boğazıma uzanırken nefes alamıyordum. Boğazım o kadar hassastı ki bu temasa karşı bile yüzümü buruşturdum. Açgözlü bir şekilde nefes alırken Ezekiel'in bulanık yüzüne ve yanındaki silahına baktım.

Elini uzatarak kalkmama yardım ettikten sonra beni sabit tutabilmek için kolunu belime doladı.

"Teşekkür ederim," dedim. Sesim bir fısıltı gibiydi. Yaşadığım travmanın etkisiyle ses tellerim hassaslaşmıştı. Etrafa bakınca babamın göğsündeki mermi deliğini gördüm. Sonra asit variline baktım, Dorothy'nin bedeni içine batmıştı.

İkisi de ölmüştü.

Bitmişti.

Şaşırtıcı şekilde hissettiğim tek şey uyuşukluktu.

"Hadi," dedi Ezekiel. "Temizlemene yardım edeceğim."

BÖLÜM 39

Evelina

Ezekiel, babamın ve ablamın cesetleriyle ne yaptı bilmiyordum. Hoş, Dorothy'nin kemiklerine kadar etini erittiğim için ondan geriye pek bir şey kalmamıştı. Bu sabah uyandığımda, Ezekiel'ı bulmaya çalıştım ama ortalıkta yoktu. Cesaretini bulmasında ona yardım ettiğim için *bana* bir teşekkür notu yazıp gitmişti.

Ancak böyle bir şey yapmamıştım. Bu daima onun içindeydi. Bir gün farkına varacağını umut ediyordum. En çok ihtiyacım olduğu anda hayatımı kurtardığı için sonsuza kadar ona borçlu olacaktım.

Kimse babamın ortadan kaybolmasını sorgulamadı. En azından henüz sorgulamıyorlardı ama bunun her an gerçekleşebileceğinin farkındaydım. İnsanların aramaya başlamasına, alt kademe ayakçılarının vergilerini vermek için gelmesine çok az kalmıştı. İşler boka sardığında burada olmamayı tercih ediyordum.

İç çekerek kulübenin yatak odasında volta atmaya başladım. Her şeyi geride bıraktığım için içimde garip bir his

vardı. Hayatımda bulunduğum tüm yerleri düşündüğümde burası, gerçekten *benim* gibi hissettiren tek yerdi ve burayı bırakacağım için üzülüyordum. Dorothy'yi öldürdükten sonra daha fazla şey hissetmeyi beklemiştim. Ne de olsa yıllardır arzuladığım tek şey buydu, belki aptalca olsa da Nessa'nın ölümünün intikamını aldıktan sonra... daha farklı hissedeceğimi varsaymışım. Ancak öyle hissetmiyordum. Aksine, her zaman hissettiğim gibi hissediyordum. Sonunda, hiçbir anlam ifade etmeden biten bunca şey için yıllarımı harcadığımdan ötürü içimde sadece boş bir teslimiyet duygusu vardı.

Aile için.

Sadakat için.

Sevgi için.

Hayatıma devam edip başka biri olarak hatıralar yaratmamın vakti gelmişti. Tabii Cody lanet olası telefonunu açarsa. Telefonu kulağıma dayayarak habersizce evine gitmeden önce onu bir kez daha aramaya çalıştım.

Diğer odadan müzik sesi yankılanınca olduğum yerde duraksayarak dinlemek için o tarafa doğru döndüm. Kaşlarımı çatıp sesi takip ederken telefonu tutan elim gevşemişti.

Bir ses daha ve ardından boğuk bir küfür havaya yayıldı. Tam o sırada köşeyi dönüp oturma odasına girdim. Kalbim, boğazımda atıyordu.

"Tanrım, işte buradasın." Rahat bir nefes verdim. "Bütün gün sana ulaşmaya çalıştım."

Cody bana döndüğünde evin giriş kapısı hâlâ açıktı. Gülmüsedim. "Selam, bebeğim."

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordum. Bakışlarım takım elbisesinde gezinerek dağınık saçlarına ve gözlüklerine döndü. “Ve neden bu kadar şıksın?”

“Uğrayıp sihrin nerede başladığını görürüm diye düşünmüştüm.” Kaşlarını oynatarak etrafa baktı. “Demek bu, ha? Ormanda bir kulübe.”

Somurttum. “Ah... Evet. Sanırım öyle.”

Kahkaha atarak başını iki yana salladı. Ellerini kalçalarına koyduğunda gri ceketini geriye doğru kıvrıldı. Belindeki silahı fark ettiğimde nefesimi tuttum.

“Ne zamandan beri silahın var?”

“Seninkini kıskandığımdan beri.” Sırıttı. “Seninki nerede? Belki karşılaştırabiliriz?”

Desert Eagle’ım durduğu kapının yanındaki masaya baktıktan sonra ona döndüm. Bu tarafa gelirken silahımı yanıma almak aklımdan geçmemişti bile. Ancak garip davranıyordu, farklı giyinmişti ve kendimi aptal gibi hissetmemeye sebep oluyordu.

Bana her zaman gülümsediği gibi sersem bir şekilde gülümsedi ancak bu sefer, önceden olduğu gibi içten görünmüyordu.

“Senin için endişelendim,” dedi bana doğru gelip sarılmak için uzanırken.

Temasına karşılık gerildim. Kollarım bedenimin yan tarafında dümdüz duruyordu.

Birazcık geri çekilerek omuzlarımı tuttu. “Gerçekten seni önemsiyorum. Bunu bilmeni isterim.”

Aklım karışırken başımı eğerek ellerinin altında kıpırdandım. “Cody, ne boklar dönüyor?”

Beni daha sıkı bir şekilde tutarak ellerinden birini hızla arkasına uzattı.

Hâlâ olanlara yetişmeye, neler döndüğünü idrak etmeye çalışıyordum.

Klik.

Bileğime soğuk bir şey değdi.

“Sessiz kalma hakkına sahipsin,” diye fısıldadı.

Aman Tanrım.

Elinden kurtulmaya çalışsam da yeterince hızlı değildim. Beni tekrar yakalayarak yere attı ve sırtıma eğilerek diğer elime uzandıktan sonra kelepçeledi.

“Sakin ol,” diye homurdandı.

“Sen lanet olası bir polis misin?” Hızlı nefesler alıp veriyordum. Yanağımı ahşap zemine bastırıyordu ve acı, kafa yayılıyordu.

Tüm bu zaman boyunca gerçekten bir başımaydım.

Beni kelepçelediği an üstümden kalktığı anda arkamı döndüm, huzursuz bir şekilde homurdandım. Eğilerek beni oturur pozisyona getirdiğinde sırtım eski kadife koltuğa yaslanıyordu.

“Bray-Nick’le mi çalışıyordun?” Bu isme karşı kalbim sızladı.

Başını iki yana sallayarak aksi tutamları düzeltmek için elini saçında gezdirdi. “Lütfen. O adi herif benim bölgame gelip sikini senin içine sokarak davamı çalabileceğini sandı. Bu benim davam ve birkaç narkotik şerefsiziyle çalışmıyorum.”

“Vay be. İki ayrı gizli görev. Bu kadar popüler olduğumdan haberim yoktu.” Başımı koltuğa yaslayarak kademimi kabul ettim.

Ancak bunca zaman sonra suçu üstlenip ailemi aynı kadderden kurtarmış olmam hiç adil değildi. Ölüm, ikisi için de fazla iyiydi.

“Destek ekibin nerede?” Arkasına, kapının dışına bakmaya çalıştım ama bana çok yakın olduğu için arkasını görmem zordu.

“Kibarlık göstermek için önden ben geldim,” dedi. Sanki bu fark yaratmış gibi. “Birazdan burada olurlar.”

“Bunca zaman, ha?” diye sordum. Hâlâ her şeyden, onca yıldan sonra bunun bir yalan olduğuna inanmak istemiyordum.

“Özellikle lisedeki bağımızdan ötürü seçildim.”

Farkındalık dişli bir testere gibi ruhumu keskin ve derin parçalara böldü. “Benim yüzümden geri taşındın.”

“İtiraf edeceğim, inancımı kaybetmeye başlamıştım.” Kıkırdadı. “İnanılmaz ketumsun, bunu biliyor muydun?”

“Belli ki sebeplerim varmış,” diye tersledim.

“Haklısın.” Dudakları alayla kıvrıldı. “Dürüst olmak gerekirse beni görevden almak üzerelerdi. Ancak sen bana bir hediye verdin.”

Hayret, bir dolu misali üzerime yağdı. “Sana seradan bahsettim.”

“Sence bana liyakat madalyası verirler mi?” Sanki o ânı hayal ediyormuş gibi gözleri odağını kaybetti. “Bunu kişisel algılama, bebeğim. Belediye Başkanını kayıt altına almamızı önermiş olman sağ olsun, Cantanelliler ile ilgili bilgi topladık.”

USB sürücüsü. Varlığını bile unutmuştum.

“Bunca zaman, senin bir perdenin ardında yaşayıp bilgisayarlardan güzel numaralar yapan gizemli biri olduğunu düşünmüştüm.”

Omuz silkti. “Ben birçok yeteneği olan bir adamım.”

“Sen gerçek bir pisliksin.”

“Hadi ama buna hiç gere-” Bir patlama sesi yükseldiğinde gözleri irileşti ve başının ortasında oluşan delikten kan fışkırdı. Kanlar yüzünden akarken bedeni gürültülü bir tak sesiyle yere devrildi.

Arkasında Nicholas vardı. Elinde benim silahım, gözleminde de beni yakıp geçebilecek bir ateş vardı.

Ağzım açık bir şekilde ona baktım. Tamamen şaşkına dönmüştüm. Kalbim dörtmala hızla çarpıyordu. “Ne-”

“Sessiz ol,” diye emretti. Arkasından kapıyı kapattığında aceleyle Cody’nin ölü bedenine doğru eğilerek küçük anahtarları bulana kadar ceplerini karıştırdı.

Ağzımı kapattım çünkü şu anda benden istediğini yapmak dışında bir şansım yoktu.

“Buradan başka bir çıkış var mı?” diye sordu.

Kaşlarımı çattım. Bakışlarım Cody’nin altında biriken kan gölü ve Nick arasında gidip geldi. Tekrar ve tekrar. *Şok böyle bir şey mi?*

“Evelina.” Ses tonu sertti. “Buradan çıkabileceğin başka bir yol var mı?”

Yutkunarak kendime geldim. Az önce ne yaptığının farkına varınca göğsüm hızla inip kalkmaya başladı. “E-evet, yerin altından arka tarafa çıkan bir tünel var.”

Yanımda dizlerinin üzerine çöktüğünde tarçın ve çam kokusu burnuma dolarak nefes alamayacak şekilde göğsümün sıkışmasına sebep oldu. “Gitmen gerekiyor.”

Kelepeçlerimi açtığımda bileklerimi ovdum. “Sen az önce-”

Yüzümü tutarak kendini çevirdiğinde tutuşu her zaman-

ki gibi sabitti. Başparmaklarıyla yanaklarımı okşadı. Bakışları karanlık, endişeli ve aşırı harikaydı. Şimdi bile her şeyiyle dikkatimi dağıtıyor olması canımı sıkıyordu.

“Beni dinle,” dedi aceleyle. “Gitmen gerekiyor.”

“Ama ben-”

Dudaklarını dudaklarıma kapattığında öpücüğüne karşılık vermekten kendimi alamadım. Çünkü yaptığı ve yapmadığı her şeye rağmen, buna engel olmak için ne kadar çabalasam da onu hâlâ seviyordum.

“Seni seviyorum,” dedi.

Dilimin arkasına sıkışan bir hıçkırık tüm bedenimi sardı.

“Seninle tanışana kadar *sevebileceğimi* bilmiyordum. Harika değilsin, tamam mı? Beni çok sinir ediyorsun ve benim için sorun olmayacağını asla düşünmediğim şeyler yapıyorsun. İnanılmaz huysuzsun hatta sikeyim, gördüğüm ve harikalığa en uzak olan şey sensin. Ama Evelina... benim için harikasın.”

Kalbim sızladı. Küçük parçalar, dikiş yerlerinden tekrar bir araya geliyordu.

Beni bir kez daha öptü. “Beş dakika içinde burası fedrallerle dolacak ve *senin* için geldiler. Ne dediğimi anlıyor musun?”

Başımı salladım. Midem bulanıyor, damarlarımdaki kan hızla akıyordu.

Yüzümdeki tutuşu sıklaştı. “Beni dinle. Senden beni bağışlamamı istemeyeceğim.” Delirmiş gibi bakan gözlerini bana odaklamadan önce kapıya baktı. “Beni şu an affetmeni *istemiyorum*. Sadece dışarıda olduğunu ve bir şansın olduğunu bilmek istiyorum. Bir gün eğer tekrar buluşsak sana yaklaşım adımın Nicholas Tennyson Woodsworth

olduğunu, en sevdiğim rengin mavi olduğunu, okuldan nefret ettiğimi ve senin içinde olmadığın bir dünyada yaşamayı hayal dahi edemeyecek kadar seni çok sevdiğimi söyleyeceğim.”

Hıçkırdım, ellerimi bileklerine sarmıştım.

“Eğer *şimdi* kaçmazsan, böyle bir şansım olmaz.” Gözleri tekrar iki gözüm arasında gidip geldi. “Lütfen, bu şans bana ver, güzel kız. *Git*.”

Kalmayı düşündüğüm kısa bir an oldu. Yere serilmiş duran Cody’e bakıp Nicholas’ın bunu nasıl açıklayacağını düşündüm. Tabii açıklayabilirse...

“İyi olacağım,” diyerek ısrar etti.

Yüzümü tutarak bir kez daha dudaklarımı öptükten sonra beni itti.

Yerimden fırlayıp arkamı döndüm ve koştum.

BÖLÜM 40

Nicholas

Zamanında yetiştim.

Dürüst olmak gerekirse yetişebilecek miyim emin değildim. Henüz istifamı vermemiştim, gözüm ve kulağım açık olsun istiyordum. Ayrıca kahrolası Tanrı'ya şükürler olsun ki üç saat önce de olsa Ajan Baum'ın baskına gideceğinin haberini almıştım ve istediğim olmuştu.

Bunu duyduğumda hayatımda ilk kez dupduru bir suya bakıyormuşçasına netlik kazanmıştım. Hiç şüphem kalmamıştı. Savaşığım her şey sanki hiç var olmamış gibi havaya karışmıştı.

Bildiğim tek şey onun yenilmesine izin veremeyeceğimdi. Belki bu beni aptal ve zayıf yapıyordu. Belki beni manipüle ederek hiç olmak istemediğim bir şeye dönüştürüyordu. Ne olursa olsun umurumda değildi çünkü beni tamamen değiştirmişti. Dönüşü olmayan bir şekilde.

Evelina'yı kusurlarına rağmen sevmiyordum. Kusurları için onu seviyordum.

Kulübenin arka tarafında kaybolduğunda içime bir ra-

hatlık yayıldı. Gözlerimi kapatarak yıllardır ilk kez dua ettim, buradan sorunsuz çıkabilmesi için. Sonra silahtaki parmak izlerimi silerek olay yerini uydurmak üzere olduğum hikâyeye göre değiştirdim. Ardından beklemek için giriş kapısından dışarı çıktım.

Lastikler, yeni yağan karı ezerken siyah sedanlar ağaçların arasına yerleşiyorlardı. Sevdiğim kızı gözaltına almayı hazırlardı. Onu sonsuza kadar çalmaya.

Basitçe söylemem gerekirse bununla yaşayamazdım.

Bir düzine takım elbiseli ajan arabalarından atladı. Destek ekip olarak arkaları yerel polis merkezindeki görevlilerle çevriliydi. Açık kapıların yanına çökerek silahlarını bana doğrulttular. “Silahını indir!”

Ellerimi kaldırarak külüstür ahşap verandaya ilerledim ve tabancamı yere bıraktım.

“Ben Ajan Nicholas Woodsworth,” diye seslendim. “Bu davada çalışıyordum.”

Koyu renk saçları ve çelik gibi bakışları olan bir adam kapının arkasından çıkıp göğsüme doğrulttuğu silahını çekmeden yaklaştırmaya başladı. “Ajan Baum nerede?”

“Öldü.”

“Peki şüpheli?”

“Kaçtı.” Kalbim sertçe göğsüme çarpıyordu. “Cebime uzanıp rozetimi göstereceğim, tamam mı?”

Adam silahını daha da kaldırdı. “Ellerini görebileceğim yerde tut.”

“Tamam, gelip sen kontrol edebilirsin. Destek sağlamayı önermek için gelmiştim ama ben...” Başımı iki yana sallayarak kaşlarımı çattım. “Çok geç kaldım.”

Ceketimin cebini işaret ettiğimde uzanarak rozetimi çıkarttı ve açıp inceledikten sonra bakışlarını bana çevirdi. Sonunda elini indirerek diğerlerini de aynısını yapmalarını göstermiş oldu.

“Ajan Woodsworth, bunun için üzgünüm.” Gerildi. “Protokol.”

Gülümsedim. “Anlıyorum.”

Gecenin geri kalanı bulanıktı. Beni ifade vermeye götürdüler ve öldürdüğüm ilk adamı sedyeyle taşımalarını izledim. Kanlı bedenini bir poşete koyup onu taşıdılar.

Pişmanlık hissetmiyordum, yapmam gereken şeyle savaş hâlinde de değildim. Sadece sevdiğim kadını güvende tuttuğum için memnundum.

Diğer sabah kendi bölümüme gidip masama oturmadan direkt Şef’in ofisine geçtim. Silahımı ve rozetimi masasına bıraktım.

Tek kaşını kaldırdı. “Bu da ne?”

“Rozetimi teslim ediyorum.” Omuz silktim. “Benden bu kadar, Şef.”

Derin bir nefes alarak dilini, dişlerinde gezdirdi. “Benden bu kadar da ne demek?”

“Bu demek. Benden bu kadar. Gidiyorum. İstifa ediyorum.” Her söylediğimde omuzlarım daha da hafifliyordu.

“Bu büyük bir karar,” dedi. “Doğru karar olduğuna emin misin?”

Sorusuna karşılık bir dakika durup masasındaki kâğıda baktım. Altına kalın harflerle ARANIYOR yazan kâğıdın üst kısmında Evelina’nın fotoğrafı vardı.

Kendimi toplayarak başımı salladım. “Bu hayat hayalini kurduğum hayat değil. Artık değil.”

Gözlerini kıstı. “Ajan Baum’a olanlarla ilgili biriyle konuşmaya ihtiyacın var mı? Çare bulabiliriz, biliyorsun değil mi?”

Başımı iki yana salladım. “İyiyim, yine de teşekkür ederim. Buna minnettarım.”

“Tamam.” Bir nefes vererek masasının ardından bana doğru yaklaştı ve elini omzuma yerleştirdi. “Muhtemelen kalman için seni ikna etmem gerekiyor.”

Gülümsedim. Üzüntü göğsüme yayıldı. Ne de olsa kendimi bildiğim bileli bir ajandım. Hayatımın çoğu kısmında istediğim tek şey buydu. Sonra Evelina’nın yüzü zihnimde belirdi ve ondan daha çok istediğim *hiçbir* şey yoktu.

“Nefesini boşa harcama, Şef.”

Kaşlarını çattı. “Ben sikik bir şef değilim.”

Gülümseyerek sarılmak için uzandığımda kaskatı kesilse de sırtıma hafifçe vurarak beni itti.

“Hep kalbimin şefi olacaksın.”

Onsuz geçen ilk ayım kaygıyla doluydu. Tüm haberlerde o vardı. Farrell Westerly’nin ardındaki zekâ. Silahlı ve son derece tehlikeli olduğu vurgulanıyordu.

Ajan Cody Baum, ölümünden sonra liyakat madalyasıyla ödüllendirilmişti ve Şef üç kez beni arayıp sahaya dönmem için çağırmıştı.

Benden o kadar da nefret etmediği açığa çıkmıştı.

İkinci ay geldiğinde olaylar sakinleşmeye başlamıştı. Evelina artık eski bir haberdî ve onu bulma fırsatına sahip

olamamışlardı. Ayrıca Belediye Başkanı Norman'ın kirli anlaşmalar yaparken kurduğu cihazlar sağ olsun Cantanelliler birkaç farklı suçlamayla içeri alınmışlardı. Denizdeki en büyük balık hep *onlardı*.

Belediye Başkanı Norman, elbette hiçbir şey olmadan kurtulmuştu. FBI'yla çalıştığı için onu suçlayamazdım tabii. Kötü işler yapan bir siyasetçiyi hapse girmemesi için korkutmanın ne kadar kolay olduğunu biliyordum.

Üçüncü ayda huzursuzlanmaya başladım. Ahşap işçiliğine sardım ve ısmarlama mobilyalar konusunda biraz yetenekli olduğumu keşfettim, zamanın geçmesini sağlamak için küçük bir işe bile başladım ama hiçbir şey diğer yarısı için ağlayan ruhumun acısını dindirmeye yetmedi.

Dördüncü ayda, Evelina'yı bulabilmiş mi öğrenmek için Seth'i arayıp aramamak arasında gidip geldim. Ancak aramadım. Onu zaten kariyerini riske atacak kadar sıkıntılı duruma sokmuştum. Bencil bir adam olabilirdim ama bencil bir arkadaş olmakla işim bitmişti. Bu yüzden özel dedektif tuttum. Kanunun sınırlarını aşan bir dedektif olduğu için bulduğu bilgileri benim dışımda kimseye paylaşmayacağından endişelenmiyordum. Üstelik ilk kez umudum tazelenmişti.

Gelgelelim aylar geçti.

Ve bir gün, Ajan Cody Baum'ı öldürüp Evelina'nın kaçmasına yardım etmemin üzerinden tam on iki ay, on yedi günün geçtiği o gün... telefonum çaldı.

Dedektif onu bulmuştu. İrlanda'nın kıyısında küçük bir kasabada yaşıyordu. Tam olarak hep hayal ettiği gibi.

Bu haberi almamın üzerinden üç gün geçmişti ve hâlâ bu konuda hiçbir şey yapmamıştım.

Rose iç çekerek bana yaklaşıp oturma odasındaki koltukta yanıma oturdu. “Onun yanına gitmen gerekiyor.”

Boğazımdaki yumruya rağmen yutkunarak başımı iki yana salladım. “Bensiz iyi.”

“Ama *ben* senden bıktım,” diyerek kahkaha attı. “Evi-mizi güzel mobilyalarla dolduruyor olmana minnettarım; ama eğer bana bir tane daha sehpa yaparsan biraz alan yaratmak için kahrolası diğerlerini ateşe vermem gerekecek.”

“Seni bırakmak istemiyorum, ufaklık.”

Gülümseyerek omzumu dürttü. “Hep İrlanda’ya gitmek istemişimdir.”

Gereken buydu. Ertesi sabah bir parça kâğıda karalanan adresle uçağa binmişim. Gerginliğimle göğsümde patlayan umudum dışında hiçbir şeyim yoktu. Sekiz saat sürdü ve tüm bu süre boyunca koltuğumun ucunda oturup onu gördüğümde ne söyleyeceğimi, beni görmeyi *isteyip istemediğini* düşündüm.

Hayatınızın kalanına başlamak için kaygılandığınızda zaman yavaş akıyordu ama eninde sonunda *akıyordu*.

Taksiden inerek Doolin’deki küçük yataklı ve kahvaltılı pansiyona baktım. Bu köy garipti. Renkli binalar, uzanan yeşil tepeler ve parlayan denizle güzel bir manzara sunuyordu. Ancak benim gözüm bunların hiçbirinde değildi. Evelina karşımdayken değildi.

Ön kapıdan çıkıp sokakta ilerlerken elinde bir defter vardı. Siyah güzel eteği dizlerinin etrafında uçuyordu. Aynı ama bir yandan da tamamen farklı görünüyordu. Siyah saç-

ları gitmişti ve doğal kahverengi dalgaları sırtına dökülüyordu. Sokağın karşısında, durduğum yerden bile görebildiğim çilleri yüzüne yayılmıştı.

Kalbim göğsümde teklerken elimi göğsüme yerleştirdim.

Kahrolası nefesimi kesmişti.

Onu takip etmeye başladım.

Bana saatler gibi gelen bir süre boyunca yürüdük ancak ben manzarayı değil sadece onun *varlığını* izliyordum. En sonunda yol daraldı ve manzara değişti. Uzanan bayırlar, denize dökülen sert yamaçlara dönüştü.

Dalgalar kayalara çarparken etrafta kimsenin olmadığı küçük bir alanda durarak okyanusa baktı. Rüzgâr, saçlarının farklı yönlerde uçuşmasına sebep oluyordu.

Uzaktan kısık ama sert bir gök gürültüsü yayıldığında olduğumuz yerin ardına baktım. Gri bulutlar yaklaşıyordu, araziye dökülen yağmur damlalarını görebiliyordum.

Evelina oturarak bağdaş kurduktan sonra defterini açtı. Bense geride durup bir sapık gibi onu izledim. Bir şeyler karahıyor, çiziyor, kalemimi dudağına götürüp düşünceli bir şekilde başını eğiyordu.

Sonunda harekete geçtim.

“Çok uğraşıyorsun.” Bir adım yaklaştığımda kalbim sertçe göğsüme çarpıyordu.

Bedeni donup kaldığında arkasını döndü. Beni gördüğü an ağzı açık kaldı.

“Affedersin?” dedi. “Uğraştığımı kim söylüyor?”

Yerinden kalkarken bakışları öfkeliydi, dudakları aşağı sarkıyordu. Bir anlığına göğsüm sıkıştı, belki burada oldu-

ğum için üzölmüş olabileceğini düşünödü. Belki de beni affetmemişti ve asla affetmeyecekti.

Ancak sonra yüzüne bir gülümseme yayıldı. Gerçek bir gülümseme. Dişlerinin gözöktüğü, göz kenarlarının kırıştığı türden bir gülümseme.

Kalbim tekleyip tekrar o sabit ritmini bularak atmaya başladı.

Bir tek o gülümsemeyle, eve geldiğimi anladım.

EPİLOG

Evelina

Buradaydı.

On iki ay olmuştu ve neredeyse beni bulacağına dair umutlarımı kaybedecektim. Ancak beni şimdiye kadar bulmadığı için mutluydum.

Nefes almak, beklentinin ağırlığı olmadan *kendim* olmak ne demek, öğrenmek için zamana ihtiyacım vardı. Onu affetmek için de zamana ihtiyacım vardı.

Bu yüzden kulübemden kaçarak sokaklara karışmış, bir şekilde beni ülkeden kaçırmaya istekli bir pilot bulmuştum. İnsanlar doğru miktarda para ve tehditle her şeyi yapardı. Sonra İrlanda'ya gelmiş ve buraya âşık olmuştum, buradan asla gidemeyeceğimi biliyordum.

Kaçak olduğumu göz önüne alırsak gidebilecek de değildim.

Nicholas birkaç metre ötemde duruyordu. Harekete geçerek önüme gelene kadar durmadı. Derin bir nefes aldım, tarçın ve çam kokusu burnuma dolarak göğsümün tepetaklak olmasına sebep oldu. Onu özlemekten göğsüm ağrıyordu.

“Selam,” dedi.

"Selam."

Elini uzattı. "Ben Nicholas Tennyson Woodsworth."

Boğazıma bir yumru otururken eline uzandım. Onunla temas ettiğim an tüylerim ürperdi. Birbirimize dokunduğumuz noktaya baktım. "Uzun bir isimmiş."

Kahkaha attı. "Bana kendi adını söyleyecek misin?"

Başımı iki yana sallayarak ona baktım. "Bir takipçi olmadığınızı nereden bileceğim?"

"Ah, güzel kız." Bir adım yaklaşarak parmaklarını saçlarıma doladı ve beni kendine çekti. İsteyerek ona yaklaştığımda kendimi ellerine bıraktım. "Benden ne olmamı istiyorsan o olacağım."

Başımı, avucuna yasladım. Elimi eteğimin altına doğru hafifçe uzatarak yepyeni silahımı çıkarttım. Pembe altın rengi değildi, hatıraları yoktu ama yine de iş görüyordu. Silahı göğsünde gezdirerek çenesinin altına yerleştirdim. "Bana kelimelerini ver, Nicholas. Belki o zaman kalmana izin veririm."

Gözleri parladı.

"Sana nasıl istekle baktığımı bilemezsin. Sen aradığımı erkeksin ya da aradığım kadın." Başını eğerek hafifçe dudaklarını yanağıma sürttü. "Bir yerde tatlı bir yaşam geçirmiş olacağız sizinle. Her şeyi hatırlıyorum, hepsi yenisinden canlanıyor gözümde, yan yana yürüyoruz, akıcı, sevgi dolu, içi dışı tertemiz, olgun."

Burnunu benimkine sürttüğünde midem takla attı.

"Benimle büyüdün sen, küçük bir oğlan ya da küçük bir kızdın benimle. Ben yemek yedim sizinle, ben uyudum sizinle. Senin vücudun sizin olarak kalmadı yalnızca, benim vücudumu benim olarak bırakmadı yalnızca."

Parmakları hareket ederek alnımda, burnumda, yanaklarımda gezindi. Gözlerimi kapattım. Okyanusun sesi neredeyse göğsüme sertçe çarpan kalbimin sesi kadar gürültülüydü.

“Gözlerinin, yüzünün, etinin tadını veriyorsun bana, birlikte yürüyoruz. Karşılığında sakalımın, göğsümün, ellerimin tadını alıyorsun. Seninle konuşmasam da bir şey değişmiyor. Tek başıma oturduğum ya da gece tek başıma uyandığım zamanlar seni düşünüyorum.”

Elini elime sararak silahı çenesinden aşağı doğru indirdi.

“Bekliyorum. Seninle yine buluşacağız, kuşkum yok bundan.” Nefesi, dudaklarımı okşadı. “Seni hiçbir zaman yitirmemeye bakıyorum.”

Arkasına baktığımda yaklaşmakta olan fırtınayı gördüm. Aşağıdaki suların içinde köşeleri silik de olsa görünen bir gökkuşağı vardı.

“Biliyor musun, romantizme inanmayan birine göre-”

“Sana çok fazla âşığım, Evelina Westerly,” diyerek sözümü kesti.

Gülümseyerek parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarına bir öpücük kondurdum. “Her bir lanetli parçanla mı?”

Yüzüme dökülen saçları geriye itti. “Her biriyle.”

BONUS BÖLÜM

Evelina/Nicholas

Evelina

Fırtınalar uzun zamandır beni rahatsız etmiyordu.

Aksine gök gürültüsünün gökyüzündeki gümbürtüsünü, yağmur değdiği her şeyi sırlıslam ederken yayılan şimşekleri rahatlatıcı buluyordum.

Doğa Ana'nın bile yoluna çıkan birilerinin incineceğini umursamadan hiddetini serbest bırakıyor olduğunu bilmek hoştu.

Oturma odasının ortasında küçük bir ateş yanıyordu. Turuncumsu alevler beyaza boyanan tuğlaların arasındaydı. Son birkaç yılda Nicholas el becerisiyle çok güzel parçalar yapmıştı. Elimdeki sıcak çay, parmak uçlarımı ısıtırken papatya kokusunu içime çekerek en sevdiğim büyük koltuğumda bacaklarımı altına alarak oturuyordum. Bu koltuğu direkt etrafımızı çevreleyen ormanın yeşil tonlarını sergileyen kulübemizdeki en büyük pencerenin önüne yerleştirmiştim.

Bugün, doğa kızgındı.

Kızdığında da çok güzel oluyordu.

Fırtınadan etkilendiğim son seferi hatırlamaya çalıştım. Sıradan bir fırtına olmayı bırakıp ben yalnızlığımı sığınıp burada huzur bulmaya iten o şeye dönüştüğü anı tam olarak hatırlamaya çalıştım.

Bilinmezlikten bir anı zihnimde canlandı.

Babamın artık gitmiş ve hapse atılmış olması garipti.

Bu mümkünmüş gibi annem daha da kabalaşmıştı. Nessa, annemin yalnız bir ebeveyn olarak sorun yaşadığını söylüyordu. Bana kalırsa o hiç ebeveyn olmamıştı. Şimdiyse haftada dört beş kez kayboluyor, katedrale dua etmeye gittiğine ya da ziyaret saatlerinde babamla vakit geçirdiğine inanmamızı sağlamaya çalışıyordu. Ancak dağılmış saçları ve lekelenen dudaklarıyla eve nasıl geldiğini görüyordum. Bir gece pencereden baktığımda öylesine bir adamın, annemi siyah güzel bir arabayla eve bıraktığını görmüştüm. Annem ön kapıya doğru yürümeden önce adamın ağzına düşmüştü.

Dorothy'ye karşı bile değişmişti.

Bu da Dorothy'nin, annemin ilgisini daha da çok istemesi dışında hiçbir şeye sebep olmamıştı.

Nessa kolumdan tutarak beni arka verandamıza çekerken dışarıdaki hava ürkütücü şekilde sakın ve gürültülü siren seslerinin dışında sessizdi.

"Tornadoların rüzgârlı olduğunu sanıyordum," dedim. İçime küçük parçalar hâlinde bir telaş yayılırken elimde sıkıca tuttuğum defteri yan tarafıma doğru bastırıyordum.

Nessa cevap vermedi. Büyük ihtimalle arka bahçemizdeki ağaçlar sallanmaya başlamadan önce Dorothy'yi de

merdivenlerden indirip bizi çimenlerin üzerinden on beş metre ötedeki yer altı sığınağına götürdüğü için cevap vermemişti.

“Tanrım, Evie, kulağa hiç aptal gibi gelmediğin oluyor mu?” dedi Dorothy tükürürcesine. Bana ters ters bakarken başını salladı.

“İkiniz de sesinizi kesin,” diye tersledi Nessa.

Nessa, koyu lacivert bir kot pantolon giyiyordu. Yer altına inen ağır kapıyı ittikten sonra geri çekildi. Dizlerindeki yırtılan kısımlarda çamur, kir ve biraz da kan vardı.

Beynimin gerisinde bir suçluluk duygusu yer etti. Belki de ona yardım etmeliydim.

Nessa delirmiş gibi kolunu sallarken kahverengi saçları başlayan rüzgarla birlikte havalanıyordu. Garip sessizlik bir anda kaybolmaya başladı. Yer altına inen önce ben oldum. İçeri girerken ayağım dar metal merdivenden kayıyordu. Burası küf ve rutubet kokuyordu. Bir telin sağladığı, küçük alana loş ışık katan sıcak sarı bir parıltı vardı.

Zihnimi zorlayarak buraya geldiğim en son seferi hatırlamaya çalıştım. Bu kadar küçük olduğunu hatırlamıyordum.

Köşeye gidip beton duvara yaslandım. İçerisi soğuktu. Güçlenen ve altımdaki zemini titreten rüzgârın sesini kafamdan atmaya çalıştım.

Nessa yine Dorothy’yle kavga ediyordu ama diğer sesler yüzünden buradan onları duymak zordu.

Nessa’nın kolunu uzatıp Dorothy’yi sıkıca tuttuğunu ve neredeyse merdivenden aşağı ittiğini gördüm. “Tanrıya yemin ederim ki Dorothy, eğer o zayıf kıcını sığınağa sokmazsan seni kendim öldürürüm.”

"Onu bulmadan girmeyeceğim." Dorothy'nin sesi yüksek ve telaşlıydı. Açık kapıdan seslerini duyabiliyordum, basamaklardan sendeleyerek iniyordu.

Nessa onu iterek Dorothy'yi daha da inmeye zorladı. "O iyi, Dorothy."

"Bunu bilmiyorsun ki," diye cevap verdi Dorothy, sesi çatlıyordu.

Tabii ki annemiz hakkında konuşuyorlardı. Dorothy'nin başkası için böyle ateş püskürmesi mümkün değildi. Gittiğini ya da fırtınada güvende olup olmadığını düşünmemiştim bile. Belki de bu beni kötü biri yapardı. Ancak onun bana verdiği enerjinin aynısını ona yansıtıyordum.

Dorothy odanın ortasındaki duvara doğru kendini bıraktığında Nessa yanına oturdu. Beni de yanına çekmek için uzanırken sıkıca kolunu bana sardı. Dorothy'ye de uzansa da Dorothy geri çekilerek yüzünü astı.

Kapının üstüne bir şey çarptığında yer altına inen kapı sanki devler tarafından parçalanıyormuş gibi titriyordu. Nessa'ya doğru yaslandım.

Dorothy ileriye atılarak merdivenden kaçmaya çalıştı. "Ya annem içeride bizi arıyorsa? Beni? İyi olduğundan emin olmalıyız!"

Nessa bir çuval sıcak patatesmişim gibi beni bıraktı. Kolum beton zemine çarptığında dirseğime keskin bir acı yayıldı. Nessa hızla hareket ederek Dorothy'yi belinden tuttu ve onu aşağı çekti.

Dorothy birkaç saniye boyunca karşı koysa da Nessa daha büyük ve daha güçlüydü. İşin sonunda bu kavgada pes eden Dorothy oldu. Nessa'nın kollarına kendini bira-

kırken kapattığı dudaklarının arasından küçük hicrıklar ve ağlama sesleri yükseliyordu.

Nessa'nın onun saçlarını okşamasını ve onu ileri geri sallamasını izlerken şiddetli bir his midemde kol gezmeye başladı.

Kapıya sertçe bir darbe daha indiğinde yerimden zıpladım. Nessa, Dorothy'yi sakinleştirmek için ona mırıldanırken damarlarıma yayılan kıskançlığa engel olamıyordum.

Ben de buradaydım. Ben de korkuyordum.

Yine de hep olduğu gibi kendimi sakinleştiren ben oldum.

Eninde sonunda fırtına geçti ve merdivenden çıkarak bahçeye adım attık.

Ev hâlâ dimdik duruyordu ama çatının yarısı uçmuştu. Her yerde molozlar ve kırılmış ağaçlar vardı.

Sessizlik, havaya tekrar hakim olmuştu. Sanki doğa, bir öfke krizi geçirip uykuya dalmış gibiydi.

Dorothy anında koşmaya başladı. Annemizi arıyordu ama tabii ki o, burada değildi.

Ve geri dönmedi. O gece de, sonraki gece de, sonrakinde de.

Ancak Dorothy, beklemeyi hiç bırakmadı.

Bu hatıradan uzaklaştığımda küçük bir parça hüznün göğsüme yayıldı. Nessa'yı düşündüğümde hep böyle oluyordu.

İrlanda'ya geldiğim beş yıl içinde ona karşı olan bakış açım değişmişti, burada Nicholas'la yeni bir ev tutmuş ve yeni bir hayat kurmuştum. Ancak onu kaybetmenin kederi beni asla terk etmeyecekti. Sadece günden güne değişiyor, bazı günler katlanmak daha kolay oluyordu. Kederin böylesi komikti.

Hem değişken hem durağandı.

İçimdekileri dışa vurmaya kendimi zorladığımdan beri yolumu bulmak daha kolay olmaya başlamıştı. Diğer insanların bana zarar vermesini kolaylaştıran kusurlarımı fark etmiştim. İnsanlara fazla değer verdiğim ortaya çıkmıştı. Hatta kaçınılmaz bir şekilde düştüklerinde, bu yaptığımın durumu daha kötü bir hâle getireceğini bilsem de...

Babam yıllar boyunca gözlerimi boyamış, yanlış kişilere gösterdiğim sadakatimi manipüle etmişti ama her konuda hatalı sayılmazdı. Nessa'nın, suç örgütleriyle dolu olan yeraltı dünyasında soyadımıza zarar vermesi gibi. Bunu o zamanlar da biliyordum ancak benim için mükemmel olan kadının her konuda mükemmel olmadığını kabul etmek zordu. Kusurları, çatlak ve kırık yanları vardı. Bu yanlar, eğer insanlar çok yaklaşırsa onları kesiyordu. Dorothy de onlardan biriydi. Nessa'yı öldürdüğü için onu hiç affetmeyecek olsam da sevgiye ve ilgiye aç olmanın, istediğin gibi bunlara sahip olamadığında sinirlenmenin nasıl bir şey olduğunu anlayabiliyordum.

Bunu kendime itiraf etmem biraz vaktimi almıştı.

Yine de öldüğü için hâlâ mutluydum.

Gerçek şuydu ki kimse mükemmel değildi.

Ben bile. Tabii kocama sorsak karşı çıkıp buna katılmazdı.

Kocam.

Bu kelime tenime bir ürperti yayılmasına sebep oldu. İçimde büyüyen arzu bedenimde gezinerek hem toksik hem de bağımlılık yapan, bölgesel bir sahiplik hissiyle bacaklarımın arasının ısınmasını sağladı.

Aldığımız anlık bir kararla evlenmiştik. Teknik olarak evli değildik. Belli sebeplerden ötürü resmî olarak birbiri-mize bağlanmamamızın daha iyi olacağına karar vermiştik. Sonuçta ben Amerika'nın en çok arananlar listesindeydim.

Ancak İrlanda'nın kayalık kıyılarında oturup şiirlerimi ilk defa okumasına ve beni parmaklarıyla becermesine izin verdikten sonra beni eski küçük bir kiliseye sürüklemişti ve o an, orada “evlenmiştik”.

Hukuken benim olmasa bile Nicholas, önemli olan tüm açılardan benimdi. Kalbine, zihnine, ruhuna sahiptim. O da benimkilere sahipti.

Bir yıl kadar sonra Kuzey İrlanda'da küçük bir kulübe bulduk, etrafını saran on dönümlük araziyle birlikte bir ormanın ortasına yerleştirilmişti ve ikimiz de âşık olmuştuk. Şimdiyse, üç yıldır buradaydık. Nicholas, vaktini kestiği odunları yerlilere satarak ve türünün tek örneği olan güzel eşyalar üretip adını Tin Roof koyduğu işletmesiyle o eşyaları dünyaya ulaştırarak geçiriyordu.

Ben mi? Ben de ne istersem onu yapıyordum.

Hayatımın büyük bir kısmını diğer insanları memnun ederek geçirdikten sonra özgürlüğüme kavuşup gerçekten kim olduğumu keşfedebilmek garip bir histi. Her gün yeni bir şeyler keşfediyor olsam da dürüst olmak gerekirse kim olduğumun ya da nasıl bir ruha sahip olduğumun kesin bir cevabının olduğuna emin değildim. Hep değişiyorduk.

Şimdi mi?

Bir yazardım.

Bir hayalperest.

Bir romantik.

Gün içinde bahçemle ilgilenip yemek için taze sebzeler ve etrafı süslemek için taze çiçekler büyütüyordum. Gece-lerimi de her bir kusurlu yanıma seven adamla ateşin yanına kıvrılarak geçiriyordum. Bundan daha iyisi de olamazdı.

Yine de bazen tenimin altında kaşınmaya başlayan yaralar oluyordu. İçeride yaşayan karanlığın dışarı çıkma arzusuydu bu. Bundan da utanmıyordum.

Kim olduğunu bilmenin, diğer insanlar ne düşünürse düşünsün her bir parçanı tanıyıp kabul etmek olduğunu fark etmiştim.

Bu yüzden kullan at telefonum çalıp da üç yıl önce İrlanda'da gerçekten yaşayan aile üyelerim olduğunu fark ettiğim zaman tanıştığım uzaktan kuzenim aradığında, dizime uzanan stilettolarımın fermuarını çekip verdiği adresteki isme gidiyor ve ölmesi daha iyi olacak insanların icabına bakıyordum.

Anonim olarak tabii ki.

İsmimin İrlanda çeteleriyle tanınması ilgimi çekmiyordu. Artık çekmiyordu. Özellikle de buradayken.

Sakin hayatımı yaşarken mükemmel şekilde huzurluydum.

Yağmur sonunda durup da çayımı bitirdiğimde kaslarımı çatırdatıp esnettim.

Nicholas hâlâ ormandaki atölyesindeydi. Muhtemelen eve gelmek için yağmurun durmasını bekliyordu. Onu özlemiştim. Bu yüzden ön kapıdan çıkarak ağaçların ortasına konumlandırılan atölyesine doğru, yeni sarı tuğlalardan yapılmış yolda ilerlemeye başladım.

Sedir ağacının kokusu özellikle yağmurdan sonra çok güçlü oluyordu ve şu anda bu koku havaya yayılmıştı.

Son beş yılda, atölyeme gelip evimdeymişim gibi hissettiren parçalar üretirken yeni kesilmiş odunun ve talaşın kokusuna oldukça alışmıştım.

Sanırım Evelina etrafımda olduğu müddetçe evimdeymişim gibi hissediyordum.

Kollarımı kaldırarak kaşımdaki teri sildim ve baltamı yanıma bırakarak kapalı gökyüzüne baktım. Nemli odunlarla yapabileceğim pek bir şey yoktu ama kırılması gereken birkaç parçayı atölyemin içinde tutuyordum. Yağmurun son damlası da düştükten sonra odunları kesmek için dışarı çıktım.

Bana, altı yıl önce, Evelina'yla tanışmadan önce, soracak olsaydınız böyle bir hayatı asla hayal edemezdim. İrlanda'nın ortasında kendim için çalıştığım ve kayıp bir yapbozun parçası gibi uyum sağladığım kadınla yaşadığım bir hayatı... Ancak işte buradaydım ve bunun kahrolası tek bir şeyini bile değiştirmezdim.

Arkamda bir dalın kırıldığını duyduğumda gözlerim kırsarak sesin kaynağını buldum.

Evelina, sarkan dallardaki yaprakların arasında dolanırken güzel siyah eteği ve yıpranan *Vans* ayakkabılarıyla bir tanrıça gibi görünüyordu. Saçları hâlâ güzel ve doğal rengindeydi. Tanrıya yemin ederim ki onu her gördüğümde kalbim biraz daha büyüyordu. Biraz daha güçlü çarpıyordu. Biraz daha derinlerde uğulduyordu.

Yerdeki bir şeye takılıp kaşlarını çatarak onu tekmelediğini gördüğümde yüzüme gülümseme yayıldı.

Tek kaşımı kaldırdım. “Bastığın yere dikkat etmelisin, güzel kız.”

Başını kaldırıp kaşlarını çattı. “Sana fikrini soran olmadı, takipçi.”

Olduğum yere yaklaşmaya çalıştığı sırada göğsü küçük nefeslerle inip kalkıyordu. Kollarımı göğsümde kavuşturup kızaran yanaklarına gülümseyerek baktım.

“Ayrıca,” diye devam etti tam karşıma geçip gözlerime bakmak için başını eğerken. “Gelip seni görmek istedim.”

Sırıtarak yüzüne düşen bir tutamı geriye ittim. “Lanet olsun, çok güzelsin.”

İfadesi yumuşadı ve parmak uçlarında doğrularak yumuşacık dudaklarını asil bir öpücükle dudaklarıma bastırdı. “Yarın ablanın geleceğini unutma.”

Ellerimi uzatıp kalçalarını kavradım. Dokunuşum altında hissettiği şeyler bana keyif veriyordu. Eğilerek burnumu boynunun açıkta kalan yerine sürttükten sonra kokusunu içime çektim. Dudaklarımın boğazını okşamasına izin verdim. “Şu an ablam hakkında konuşmak istemiyorum.”

“Ah öyle mi?” dedi kısık sesle, bedenini bana doğru bastırdı. “Ne hakkında konuşmayı tercih edersin?”

Cinsel haz, bir şimşek misali, Evelina’yla birlikteyken her zaman olduğu gibi bedenime yayıldı.

“Hiç konuşmuyor olmanı tercih ederim,” diye fısıldadım kalçalarımı ona doğru iterek.

Aletim süratle kalktı. Evelina için hep esas duruşta oldu. Onunla yaşamak, sürekli sert olmamı sağlıyordu. Bazen kahrolası bir işkence gibiydi.

“Uslu bir çocuk oldun mu?” diye fısıldadı. Dudaklarını çenemin alt kısmında gezdirdi.

Uzun siyah tırnaklarını düz oduncu gömleğimin üzerinden karnıma sürttüğü sırada kaslarım gerildi. Tırnaklarını aşağı doğru indirerek pantolonumun üzerinden ereksiyonumu avuçladı. Sesli bir şekilde inlememek için yanağımın iç kısmını ısırdım.

Hafifçe geri çekilerek elini benden uzaklaştırdığında karşı koymak üzereydim ama sonra ormanın tam ortasında dizlerinin üstüne çöktü. Sol elimi ipeksi saçlarında gezdirerek başını, gözlerine bakabileceğim kadar geriye çektim.

“Ben her zaman uslu bir çocuğum.”

Gözleri parladı. Sonra fermuarımı açtı ve ağzındaydım. Dilindeki *piercing* sikimin arka kısmına inanılmaz şeyler yapıyordu.

Beni emdiği sırada diğer elimi başının arkasına uzattım.

“Siktir, güzel kız, beni çok iyi alıyorsun.”

Kalçalarımınla birlikte sikimi de geriye doğru hareket ettirdiğimde, dudaklarının etrafıma sarılı olduğunu hissetmek bile damarlarıma bir zevk dalgasının yayılması için yeterliydi. Kendimi tekrar içeri ittiğimde emerek dilini tennimin üzerinde gezdirdi. Bu his, dizlerimin hafifçe titremesine sebep oluyordu.

Mırıldandığında oluşan titreşim aletime yayılarak omurgamda bir sıcaklık birikmesini sağladı.

Ancak henüz teslim olmaya hazır değildim. Saç tutamlarını çekerek onu aletimden uzaklaştırdığımda dudaklarından gürültülü bir şıp sesi yükseldi.

“Sorun ne, köpekçik?” Gülümsedi. “Başa çıkamıyor musun?”

Beni kışkırtması, içindeki şımarık kızı sikip atmaya daha çok istemem dışında hiçbir şeye sebep olmuyordu. Başının arkasındaki ellerimi keskin hatlı çenesinde gezdirdim. Hafifçe eğilerek yüzünü kendime doğru çektikten sonra dudaklarına yumuşak bir öpücük bıraktım. Ardından parmaklarımı, kollarının altına doğru uzattım.

İnanılmaz hafifti ve onu kaldırdığımda kolaylıkla kollarıma sarıldı. Arkamı dönerek onu odunlarımı kestiğim büyük ağaç kütüğüne yatırdım.

İrkildi. “Siktir, Nick, burası ıslak!”

Gülümseyerek ellerimi eteğinin altından bacaklarının üst kısmına doğru uzattım. Onu bacaklarını açmaya zorladım, külotunu kenara itip parmak uçlarımı amının dudaklarında gezdirdim.

“Ah, evet ıslak.” Kaşlarımı kaldırdım.

Alayla güldü. “Ânı mahvediyorsun.”

Gülümsemem genişlerken ona doğru uzanıp üstüne çıktım. Göğsüme mutlu bir sıcaklık yayılıyordu. “Bunu seviyorsun.”

Elini uzatarak çenemi okşadı. Bakışlarımız, mıknatıs gibi birbirine çekilmişti. “Seni seviyorum.”

Göğsümdeki keyif dağılarak ardında daha ağır bir his bıraktı. Göğsüm, onunkini okşuyordu. Dudaklarımı, aynı nefesi soluyacağımız kadar yakına getirdiğimde aletim kadınlığına sürtünüyordu.

Acele etmemeyi, tamamen tadını alana kadar o güzel amını yalamayı planlıyordum ama bir anda onun için olma, onunla bir olma ihtiyacım ağır bastı. Kalçalarımı öne doğru ittiğimde aletimin ucu içine girdi.

İnleyerek elini çenemden enseme kaydırdı. Tırnakları tenime saplanıyordu.

“Her kim olursan ol,” diye mırıldandım ağzına doğru. “Elimi sana doğru uzatıyorum, olman için şiirim. Dudaklarımı, kulaklarına yaklaştırarak fısıldıyorum. Çok fazla kadını ve adamı sevdim, ancak senden iyisini sevmedim hiç.”

Kendimi ileriye doğru iterek içini doldurdum. Walt Whitman’ın aramızda fısıldanan kelimeleri havada asılı kalırken varlığımla içini dolduruşum bana huzur veriyordu.

Tekrar inleyerek geriye attığı başı ağaç kütüğüne çarptı. Anında yorucu ritmime başladım.

Güzel kızım, yumuşak ve tatlı ritimlerden hiç hoşlanmıyordu.

Bacaklarını, daha da açarak bir bacağına belime doladı. Ayağını kıcıma bastırıp sertçe içine girmem için beni kendine doğru çekiyordu.

Ellerimi bedeninde gezdirerek onu becerdiğim sırada bacağına sertçe tuttum. Coşku hissi vücudumdaki her bir gözeneği doldururken bedenime zevk dalgaları yayılmaya başladı.

Zaten beni emdiği için sınıra yaklaşmıştım, çok uzun bir süre dayanamayacağımı biliyordum. Her şey çok yoğundu. O, çok yoğundu.

“Siktir, güzel kız, boşalmana ihtiyacım var.”

Benden ayrılmayan gözleri parladı ve diğer elini de başımın üzerinden uzatarak ensemdeki eliyle kavuşturdu. Sonra kalçalarını, benimle uyumlu bir şekilde hareket ettirerek içinde gidip gelen sikimle kendini becermeye başladı.

Kendisi için hareket ederken beni saran sıkı amını artık daha fazla kaldıramıyordum. Öne doğru eğilerek dudaklarımı birleştirdim ve dudağını ısıtarak boşalmamak için kendimi tutmaya çalıştım.

Altımda kasları gerilirken dudaklarımın arasında nefesi kesildi. Dilini, dilime doladığı sırada amı kasılmaya ve orgazmıyla aletimi sırlıslam etmeye başladı.

Beni öyle bir sarıyordu ki gözlerim devrildi. Ben boşalmadan beni geri ittiğinde amından çıkan sikim soğuk havayla buluştu. Sonra tekrar önüme geçerek dizlerinin üzerine çöktü. Yanakları kızarmış, gözleri vahşi bakıyordu.

Bir nefes alarak dizlerinin üzerinde, yeni becerilmiş bir şekilde ne kadar kahrolası güzellikte görüldüğüne şaşkınlıkla baktım. Ben tek kelime edemeden dilini uzattı ve olduğum yerde donakalarak aletimden kendi tadını yalamasını izledim.

Hayalarım kasıldı.

“Kahretsin, Evelina.”

Dudaklarını etrafıma sararak beni bütünüyle ağzına aldığı anda bu görüntü ve ağzının sıcaklığı benim için çok fazlaydı. Benim gerildiğinde patladım, menimi direkt boğazına doğru boşalttım.

Gözlerim ondan ayrılmıyordu. Kasılan sikimin her hareketiyle birlikte yutkunuyordu. Bu görüntüyle birleşen Evelina o kadar ahlaksızca görünüyordu ki neredeyse zevkten bayılacaktım.

Beni, tamamen soyup sadece onun için yaşayıp nefes almamı sağlayacak şekilde yeniden inşa ettiği şeyler yapıyordu.

Ben de ona izin veriyordum çünkü birlikte olduğumuz müddetçe ihtiyacım olan tek şey buydu. İhtiyacı olduğu zaman kontrolü ona vermek bana zayıf hissettirmiyordu. Bana kendimi daha da erkek gibi hissettiriyordu.

Ona bakan kişi.

Onun koruyucusu.

Bu başka kimseyle hissetmediğim türde sezgisel bir ilişkiydi.

O benim ruh eşim ve kalbimin eşiydi. Onun için her şeyi yapardım.

Genişçe gülümseyerek dudaklarının kenarını sildi ve aletimi tekrar pantolonuma sokarak yerinden kalktıktan sonra eteğindeki tozu silkeledi.

Uzanıp onu kendime çekerek bacaklarını belime dolayacağı şekilde kucığıma aldım.

Burnumu tekrar burnuna sürttüm. “Sen kaosun en güzel hâlisin, Evelina Westerly Woodsworth.”

“Sen de sakinliğin en güzel hâlisin,” diye fısıldadı. “Hadi eve gidelim.”

Başımı salladım ama bacaklarının altındaki tutuşumu bozmadan içeri taşımaya karar verdim.

Ormanın içindeki kulübe bizim evimiz olabilirdi ama dünyada ev gibi hissettiren hiçbir şey yoktu.

Evelina’ysa, benim için öyleydi.

Karakter Profilleri

Evelina Westerly

İsim: Evelina "Evie" Westerly

Yaş: 24

Doğum yeri: Kinland, Illinois

Yaşadığı yer: Kinland, Illinois

Uyruk: İrlandalı Amerikalı

Eğitim: Lise ve sonrası öz eğitim

Meslek: Westerly İrlanda Çetesi'nin üyesi. İnfazcı, suikastçı, uyuşturucu üreticisi

Gelir: Bilinmiyor, ailesi bir servet değerinde

Göz rengi: Koyu kahverengi

Saç stili: Kahverengi ama siyaha boyalı.

Vücut şekli: Çok minyon

Kıyafet tercihi: Dizine kadar siyah stiletto çizmeler. Dökümlü siyah etekler ve dar atletler ya da müzik grubu tişörtleri veya kapüşonlu sweatshirtler (rahat kıyafetler) ve Vans.

Gözlük? Yok

Hep taktığı aksesuarları var mı? Pembe altın rengi *Desert Eagle*

Kişisel bakım: Biraz dağınık ama hep temiz. Siyah manikürlü tırnaklar

Sağlık: Sağlıklı

El yazısı stili: Küçük ve aceleci karalama

Nasıl yürür: Omuzlar geride, kendine güvenen bir havayla

Nasıl konuşur: Sert ve isabetli

Hitap stili: Normal, biraz argo, eğitilmiş ama ağdalı değil

Aksan: Orta batı

Duruş: İyi

El kol hareketlerini kullanır mı? Genelde mimiklerini kullanır ama çok fazla el kol hareketi yapmaz

Göz teması: Her zaman

Tercih ettiği küfür: Siktir

Meşhur sözü: "Uslu çocuk."

Konuşma engeli? Yok

Kahkahası nasıl: Çok fazla insan duyamaz ama zengin ve melodik

Neleri komik bulur? Fazla şeyi değil, huysuzdur

Gülümsemesini tanımlayın: Güzel, alışılmadık

Ne kadar duygusal? Hislerini kontrol ederken çok duygusal değil ama kontrolünü kaybettiğinde fazla duygu patlamaları yaşıyor

Çocukluğu: Ebeveynleri tarafından göz ardı edilmiş, ablası tarafından sevilmiş. Hızlı büyümek zorunda kalmış. Hep "tuhaf" çocukmuş.

Okula gitmiş mi? Okulda bir serseriymiş ama inanılmaz akıllıymış ve öğrenmeyi severmiş. Yıllıkta kurumsallaşma ihtimali en yüksek olan kişi olarak geçiyormuş

İşi: Hep ailesi için çalışmış

Çocukken hayalindeki iş: Yazarlık

Büyürken rol modeli: Ablası Nessa

En büyük pişmanlığı: Öldürüldüğü gece Nessa'yla yata gitmemesi

Büyürken hobileri: Yazmak

Çocukken favori yeri: Ormanda sessiz olan, defteri ve düşünceleriyle yalnız kalabileceği yerler

İlk hatırası: Bir tornado sırasında korkuyor olmasına rağmen annesinin onu bırakıp onun yerine Dorothy'yi sakinleştirmeye gitmesi

En üzücü hatırası: Nessa'yı ve sonra Nicholas'ı kaybetmesi, Nicholas'ın kendine ihanet ettiğinin farkına varıp düşündüğü kişi olmadığını öğrenmesi

En mutlu hatırası: Nick'le İrlanda'da tekrar tanışması ve ikinci bir şansa sahip olması

Şaşırtıcı bir sırrı var mı? Sırlarını açıkta tutuyor

Geçmişinde bir şeyi değiştirebilecek olsa neyi değiştirirdi? Nessa'nın öldürülmesine engel olurdu

Çocukluğunda büyük dönüm noktaları: Babasının hapse girmesi. Dorothy'nin ona korkunç davranması. Annesinin onları terk etmesi. Nessa'nın onu büyütüp sonra Dorothy tarafından öldürülmesi.

Kişiliğini anlatacak üç kelime: Huysuz, alaycı, hırçın

Genç hâline ne tavsiye verirdi? Kendin için yaşa
Suç kaydı: Evet, bir firari olarak son buluyor

Baba

Yaş: Orta yaşlı

Meslek: Illinois, Kinland İrlanda Çetesi kalesinin
Skip'i

Karakterle ilişkisi nasıl? Evelina ona aşırı sadık
ve o da Evelina'nın aklını kullanıp kendine bir imparatorluk kurmak için onu manipüle ediyor.

Anne

Yaş: Kim umursar

Meslek: Öldüğü umuluyor

Karakterle ilişkisi nasıl? Yok

Kardeşi var mı? Ölen ablası Nessa ve Dorothy
adındaki diğer ablası

En yakın arkadaşları: Cody

Düşmanları: Dorothy ve yoluna çıkan herkes

Yabancılar onu görünce ne düşünüyor? Tuhaf
ve göz korkutucu

Sosyal medyası var mı? Yok.

Gruptaki rolü: Yalnız

En çok kime güveniyor:

Öneriler için: Ezekiel

Akıl hocası: Nessa öldükten sonra kimse

Yoldaşı: Cody

Duygusal destek: Hiç kimse

Manevi destek: Hiç kimse

Yağmurlu günlerde ne yapar? Yağmuru sevdiği için normal günlerden daha iyi bir gün geçirir

Okuyarak mı öğrenir uygulayarak mı? İkisi de. İnanılmaz zekidir ve sokaklarda hayatta kalabilir

İyimser, kötümser, gerçekçi: Kötümser

İçe kapanık, dışa dönük: İçe kapanık

En sevdiği ses: Sessizlik

En çok neyi istiyor? Dorothy'yi öldürmek

En büyük kusuru: Ailesine körü körüne sadık olmak ve herkesin kendi çıkarları olduğunu fark etmeden insanları el üstünde tutmak

En büyük gücü: Öngörülemezliği ve kadın olduğu için insanların onu hafife alması

En büyük başarısı: Kendisi için yaşamayı öğrenmesi

Mutlak mutluluktan beklentisi nedir? İrlanda'da, izole bir şekilde yaşamak

Hatırlanmak istiyor mu? Hayır

Bazı durumlara nasıl yaklaşır:

Güç: Sadece gerektiğinde ister

Hırs: İhtiyacı olduğunda buna sahiptir ama sürekli taşıdığı bir özellik değildir

Sevgi: Bunu arzular

Değişim: Hoşlanmaz

Yanan bir evden hangi eşyasını kurtarırdı? Ab-lasının ayakkabıları

Onu ne kızdırır: Sinir bozucu insanlar. Kendine ihanet eden ya da ona aptal gibi davranan kişiler

Vicdanı ne durumda ve nasıl aşılabilir? Vicdanı yok

En Nefret Ettiği Şey: Ona aptal gibi davranan insanlar, kadın olduğu için onu hafife alan insanlar, çalışmak için çaba sarf ederken onu rahatsız eden insanlar

Mezar taşına ne yazılmasını isterdi? Burada Evelina Westerly yatıyor. Onu rahat bırakın.

Hikayesinin Amacı: Evelina hikayesine kedere ve yalnızlığa boğulmuş bir hâlde başlıyor. Sevgi ve ailesi için yanıp tutuşsa da bunu asla sesli olarak kabul etmeyecek. Soyadına karşı körü körüne bir sadakati var ve almaması gereken zamanlarda bile ailesi için sorumluluk alıyor. Hedefi, şeytanlarını yenmek, kederini aşabilmek ve herkesin kusurları olduğunu, hep-

mizin sevlmeyi hak ettiğini ve ailenin her zaman her şeyden önce gelmediğinin farkına varmak. Hikâyenin sonunda gerçekten kim olduğunu ve körlemesine bir sadakatle başkalarını mutlu etmek yerine kendi için yaşamayı öğrenecek. Bunu yaptığında kendini hak ettiği ve en başından beri arzuladığı her tür sevgiye açabilecek.

Nicholas "Brayden" Woodsworth

İsim: Nicholas Tennyson Woodsworth

Yaş: 32

Doğum yeri: Şikago

Yaşadığı yer: Şikago, Illinois

Uyruk: Amerikalı

Eğitim: Üniversite

Meslek: Narkotik ajanı

Gelir: Yılda 40/60 bin dolar

Göz rengi: Yeşil

Saç stili: Kısa ve koyu renk

Vücut şekli: Uzun ve yapılı ama hantal değil

Ayırt edici özellikleri: Keskin çene hattı ve gam-zeleri

Kıyafet tercihi: Beyaz tişört, mavi kot pantolon ve deri bir ceket

Gözlük? Yok

Hep taktığı aksesuarları var mı? Yok

Kişisel bakım: Ölçülü

Sağlık: Sağlıklı

El yazısı stili: Dağınık

Nasıl yürür: Rahat, neşeli, kendinden emin

Nasıl konuşur: Esprili, ukala

Hitap stili: Normal

Aksan: Orta batı Amerika

Duruş: İyi

El kol hareketlerini kullanır mı? Evet

Göz teması: Neredeyse her zaman

Tercih ettiği küfür: Küfretmiyor

Meşhur sözü: Özellikle yok ama Evelina'ya "güzel kız" diyor

Konuşma engeli? Yok

Kahkahası nasıl: Yoğun ve kulak tırmalayıcı

Neleri komik bulur? İnsanları kıskırtmayı sever ve onların keyfini kaçırmayı komik bulur

Gülümsemesini tanımlayın: Gamzeler, mükemmel dişleriyle dolu dolu bir gülümseme

Ne kadar duygusal? Çok değil

Çocukluğu: Uyuşturucu bağımlılarıyla çevrili. Bağımlılıkla mücadele eden, ailesini terk eden uyuşturucu bağımlısı bir anne tarafından göz ardı edilmiş

Okula gitmiş mi? Çok ilgili değilmiş. Spor yapmış. Yıllıkta polis olması en muhtemel kişi olduğu yazılmış

İşi: Çocukken bir fastfood restoranında çalışmış ve sonra okula giderken garsonluk yapmış

Çocukken hayalindeki iş: Hep yasaları korumak ve uyuşturucuya karşı savaşmak istemiş

Büyürken rol modeli: Hiç kimse

En büyük pişmanlığı: Ablasının temiz kalması için yeterli olamamak

Büyürken hobileri: "Sevgi dolu" bir annesinin olduğu zamanları hatırlattığı için şiir okumayı sevmiş

Çocukken favori yeri: Ev hayatını ona hatırlatmayan okulu

İlk hatırası: Annesinin ona yatakta kitap okuması

En üzücü hatırası: Ablasını sokaklarda uyuşturucuya bulaşmış bir şekilde bulmak

En mutlu hatırası: Evelina'nın ona, onu sevdiğini söylemesi

Şaşırtıcı bir sırrı var mı? Evet ama sadece gizli göreve gönderilen bir federal ajan olması

Geçmişinde bir şeyi değiştirebilecek olsa neyi değiştirirdi? Herkesin sorumluluğunu üstlenen biri, bu yüzden değiştirebileceği her şeyi değiştirir

Çocukluğunda büyük dönüm noktaları: Annesinin onları terk etmesi. Ablasının uyuşturucuya bağımlı olması

Kişiliğini anlatacak üç kelime: Alımlı, şefkatsiz, çapkın

Genç hâline ne tavsiye verirdi? Başka insanların tercihi senin sorumluluğun değil

Suç kaydı: Gizli görevdeyken yapması gerekenler dışında hiçbir şey yok

Baba

Yaş: Bilinmiyor

Meslek: Bilinmiyor

Karakterle ilişkisi nasıl? Babasını hiç tanımamış

Anne

Yaş: Gitmiş, muhtemelen ölü

Meslek: Annesinin ne iş yaptığını bilmiyor
Karakterle ilişkisi nasıl? Yok.

Kardeşi var mı? Evet, Rose adında bir ablası var.

En yakın arkadaşları: Seth

Düşmanları: Muhtemelen birkaç tane var onlar da ya hapiste ya ölü

Yabancılar onu görünce ne düşünüyor? Çekici, tatlı dilli ve gerçek duyguların derinliğinden yoksun

Sosyal medyası var mı? Evet ama işi gereği sıradan

Gruptaki rolü: Lider

Kime neden güveniyor:

Öneriler için: Ablası

Akıl hocası: Patronu

Yoldaşı: Seth

Duygusal destek: Ablası

Manevi destek: Seth, ablası

Yağmurlu günlerde ne yapar? Okumak

Okuyarak mı öğrenir uygulayarak mı? İkisi de ama çoğunlukla uygulayarak

İyimser, kötümser, gerçekçi: Hafif iyimserliğe doğru gerçekçi bir eğilimi var

İçre kapanık, dışa dönük: Dışa dönük

En sevdiği ses: Evelina'nın kahkahası

En çok neyi istiyor? Yaptığı şeyin işe yaradığını hissetmek

En büyük kusuru: Hayatında sevdiği herkes onu hayal kırıklığına uğrattığı için sevgiye inanmıyor

En büyük gücü: Sadakati

En büyük başarısı: Hayatında hiç uyuşturucu kullanmaması

Mutlak mutluluktan beklentisi nedir? Mutluluğu hayal edebilecek kadar bile neye benzediğini bilmiyor

Hatırlanmak istiyor mu? Evet

Bazı durumlara nasıl yaklaşır:

Güç: Emreder

Hırs: Arar

Sevgi: Reddeder

Değişim: Onu ilgilendirmez

Yanan bir evden hangi eşyasını kurtarırdı? Annesinin ona eskiden okuduğu şiir kitabını

Onu ne kızdırır? Evelina ve uyuşturucu sorununu yaratan insanlar

Vicdanı ne durumda ve nasıl aşılabılır? Oldukça güçlü, vicdanını aşmak için hayata karşı tüm bakış açısının ve onun için önemli olan şeyleri geçmek gerekir.

En nefret ettiği şey: Hiçbir şey onu umursayacağı kadar sinir etmiyor

Mezar taşına ne yazılmasını isterdi? Nicholas Woodsworth. Kaostaki sakinlik.

Hikayesinin Amacı: Nicholas, duygusal olarak bağımsız, çekici, zeki ve hayatının merkezine kariyerini alan bir adam. Kendi ailesi ve onu yetiştiren kişiler, Şikago'nun sokaklarında kol gezen uyuşturucu yüzünden sağlam kişiler değillerdi. Bu durum ve almak zorunda olmadığı sorumlulukları da almaya meyilli olması yüzünden düzgün bir çocukluk geçirmemesine mâl olan her şeyi sokaklardan silmek istiyordu. Hikayesinin amacı kendini sevgiye açmak ve her şeyin kendi hatası olmadığını, geçmişini değiştiremeyeceğini kabul etmek. İyilik ve kötülük her zaman siyah ve beyaz kadar basit değil. Sevgi o kadar kuvvetli o kadar yegana bir his ki en soğuk kalplerin bile farklı bir ritimle atmasını sağlayabilir. Karakter gelişimi, her şeye şiddetli bir şekilde karşı çıkan "morally gray" biri olmaktan uzaklaşıp ahlaki değerlerini kıran veya değiştiren biri olmaya doğru evriliyor. Çünkü sonunda yıllardır kaştığı sevgiyi hissetmesine izin verecek o kabiliyeti içinde buluyor.

* "İyi ya da kötü olduğu net bir şekilde anlaşılmayan karakter" anlamına gelmektedir. -çn-

KÜÇÜK AŞK BÜYÜLERİ

“Melankoliye Övgü” John Keats

“Hayatım Dolu Bir Silah” Emily Dickinson

“151. Sone” Shakespeare

“Parlak Yıldız” John Keats

“To a Stranger” Walt Whitman

MCINCULT'A KATILIN!

EmilyMcIntire.com

The McIncult (Facebook grubu): facebook.com/groups/mcincult.

Burada Emily'le ilgili her konuda sohbet edebilirsiniz. Önden gelen bilgiler ve özel çekilişlerin yanı sıra benimle iletişim kurmanız için en iyi yer!

TikTok: tiktok.com/@authoremilymcintire

Instagram: instagram.com/itsemilymcintire/

Facebook: facebook.com/authoremilymcintire

Pinterest: pinterest.com/itsemilymcintire/

Goodreads: goodreads.com/author/show/20245445.
Emily_McIntire

BookBub: bookbub.com/profile/emily-mcintire

Teşekkürler

Kocam, Mike: Yaptığın her şey için teşekkür ederim. Seni seviyorum.

En yakın arkadaşım, Sav R. Miller: İşte *smokieler*. Seni seviyorum ve bunu sen olmadan yapamazdım.

Ekibime: Kişisel asistanım Nicki, kapak tasarımcım Cat, editörüm Christa ve *Bloom* ailesinin kalanı... Hayatımı düzenli tuttuğunuz, işimi güzelleştirdiğiniz ve beni sürekli büyümeye ittiğiniz için teşekkür ederim.

MIncult'a: En büyük destekçilerim olduğunuz ve yazdığım kelimeleri sevdiğiniz için teşekkür ederim. Bunların hepsi sizin sayenizde mümkün oldu.

Tüm okurlarım yeni ve eski olanlar: Bir şans verip kitaplarımı aldığınız için teşekkür ederim.

Son ve en önemli olarak da kızım, Melody. Şimdi ve daima, yaptığım her şey senin için.

Yazar Hakkında

Emily McIntire, Amazon'un en çok satan ilk 15 yazarından biri ve ıstıraplı, dağınık, güzel romantizm kitapları yazıyor. Kendini tek bir alt türle sınırlandırmayı sevmiyor ama tüm hikayelerinin merkezinde derin ruhlu aşklar var.

Kıdemli söz yazarı ve kitap kurdu olarak Emily'nin her zaman yazma dünyasına bir tutkusu vardı. Yazmadığı zamanlarda onu Hogwarts'tan gelen kayıp mektubunu beklerken, çılgın ufaklığını kovalarken ya da güzel bir kitabın sayfaları arasında kaybolmuşken bulabilirsiniz.

EMILY MCINTIRE'İN DİĞER KİTAPLARI

Be Still My Heart

The Sugarlake Serisi

Beneath the Stars

Beneath the Stands

Beneath the Hood

Beneath the Surface

Never After Serisi

Bağlı

Yaralı

Lanetli

BİR KADIN HARİKA OLDUĞU KADAR KÖTÜ DE OLABİLİR.

Evelina Westerly, her zaman kötü karakter olmuştu. Ailesinin üyüş-
turucu imparatorluğunun ardındaki dâhi ve botanikçi olarak babası-
nın acımasız gizli silahıydı. Günleri serasını mükemmelleştirmek
ve yoluna çıkanların kafasına silah dayamakla geçtiğinden
Evelina'nın başka hiçbir şey için vakti yoktu. Özellikle aşk için.
Gece kulübündeki büyüleyici adam, yeni Westerly yağcısı olarak
karşısına çıkana kadar... hem de tamamen farklı bir isimle.

Ancak Nicholas Woodsworth'ün gerçek sırrı takma bir isimden çok
daha tehlikeliydi. Nick, gizli görevdeki bir narkotik ajanıydı.
Westerly imparatorluğunun en küçük kızının, kulüpteki geceden
beri hakkında hayaller kurduğu kadın olduğunu fark ettiğinde his-
settiği çekim, nefretle şiddetli bir savaşa girdi. Evelina,
Nicholas'ın karşı olduğu her şeyin vücut bulmuş hâliydi. Buna
rağmen birbirlerinin kalplerindeki karanlığı öğrendikçe daha çok
benzediklerini fark ediyorlardı. Nefret daha fazlasına dönüştüğünde
Nicholas, lanetli bir kadını sevip sevmeyeceğine karar verecekti.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR.

www.yetiskinokurlar.com

REN